

မုခ်သိမ်း နေလင်းဘောင်

သရုပ်ပြင်၊ သော
သိုင်း၊ သောရာဇ်

စာစဉ် (၃)

ကုလ်စ်ဝင်း၊ ရှုထင်၊ မဟာဝင်း

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့်လူလင်တစ်ဦး

ချစ်ကွန်သည် အိမ်ကလေးဆီမှထွက်ဖို့ပြီးနောက် ဘုရား
ကျောင်းဘက်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

သူသည် မိုလင်းနုနှင့်မိန်းဆိုးဆိုထားဇွန်ကို သတိရလာလေ
၏။ မိုလင်းနုနှင့်မိန်းဆိုးသည်သူ့အရောက်သော်လည်း မိုလင်း
နုမရောက်သေးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ့စောင့်နေရလေ၏။ သူသည် လမ်းကိုခေါက်တဲ့
ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရလေ၏။ တောဝပ်ပြန်၍ မည်သူမျှ မရှိကြ
ပေ။ လူသူအရောက်အဝေးကိုနည်းသဖြင့် ချစ်ကွန်သည် လွတ်လပ်စွာ
ကြေန်လျှောက်နေရလေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ မိုလင်းနု ရောက်မလာပါ။

“သူ ဒီနေ့ လာမယ်လို့ပြောတာပဲ”

သူသည် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်လာလေ၏။

သူသည် သတိရသဖြင့် မိုလင်းနု၏စိပ်ပုတီးကိုဆွဲခွတ်
သည်။ စိပ်ပုတီးကို ပွတ်သပ်ကြည့်ရှုနေသည်။

“ဒီကနေ့ သူနဲ့တွေ့ရင် ဘာပြောရမလဲ”

၆ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြီးလိုက်မိသည်။

“ငါ တယ်လီဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး မိုလင်းနဲ့နဲ့တွေ့ရင် ဆွဲအသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ ငါ စကားပြောမထွက်တာကို အံ့ဩတယ်”

သူသည် ခြင်းစားနေ၏။ ခြင်းစားရင်း အချိန်တစ်ခုတွေ့ကုန်သွားသည်။ သူသည် ဤအစောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း မိုလင်းနဲ့မလာသဖြင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ဖြေလှန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ရက်တစ်ရက် ငါးနှစ်ရှိက်ခန့်အကွာ သစ်ပင်များကြားမှ အဖြူရောင်တစ်ခုကို ချွေကွန်သည် ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ချွေကွန်သည် မျက်စိအမြင်သန်သည်။ မိုလင်းနဲ့ဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်သည်။ ရိပ်ခနဲပြင်လိုက်ရသော်လည်း မိုလင်းနဲ့ဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်သည်။

သူသည် စိတ်ဖျက်ခြင်းတို့အစား ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခြင်းတို့အစားထိုး ဝင်ရောက်လာလေ၏။ သူ ရင်နုနုလာလေပြီ။

ထိုစဉ် ကျောက်တုံးကလေးသည် သူ့ညာဘက်ပန်းခိုရာသို့ ပစ်လွှင့်လာလေ၏။ သူသည်ပန်းယာယံ၍ ကုတ်သည့်အလား ထိုကျောက်တုံးကလေးကို ဖမ်းထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ခွေမျှော်ခင်းများ ကြည့်နေသည့်အလား ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေလေတော့၏။

မိုလင်းနဲ့ အံ့ဩသွားသည်။ သူသည် နောက် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုယူကာ ချွေကွန်ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ချွေကွန်သည် မသိဟန်ဆောင်ကာ ဖမ်းယူထားလိုက်ပြန်သည်။

မိုလင်းနဲ့သည် ချွေကွန် မသိဟန်ဆောင်နေသည်ကို သိရှိ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (ခေါ်-ဥ) ၇

လိုက်လေ၏။

“ကြည့်ခေါ်... ငါ့ကို တမင်ပညာပြနေတာပဲ”

သူသည် ဤသို့ခေါ်စားမိသည်နှင့် လက်နှစ်ဘက်၌အတွင်းအား များစွာသုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် လျှပ်တံပြက် ပြေးလွှားလာပြီး ချွေကွန်၏ပန်းသီးတွင်းလိုက်၏။ သို့သော် သူသည် ချွေကွန်ခက်ရာရမည်ကို နှိုးဆော်သွားပြီး သူ့အချိန်ကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်ကိုမရပ်တန့်နိုင်တော့ပေ။

“ဖြန်”

သူသည် ချွေကွန်၏ကျောပြင်ကို ကွန်းမီသွားလေ၏။

“ဟယ်... ဒုက္ခပဲ”

သူမသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် ချွေကွန်မှာ ကျောက်ရုပ်တုကဲ့သို့ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်လေ၏။ သူသည် ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ ပြုံးရယ်နေလေ၏။

မိုလင်းနဲ့သည် ချွေကွန်၏အတွင်းအားပညာကို ကွန်စွာ အံ့ဩသွားလေ၏။

“ငါ့အဖေရဲ့သိုင်းပညာက အတော်အဆင့်မြင့်နေပြီလို့ထင်နေတာ။ သူ့ပညာက ပိုလို့တောင် အဆင့်မြင့်နေပါကလား”

မိုလင်းနဲ့သည် မီးထောက်၍ မေးလိုက်၏။

“ရှင် ရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီလား”

ချွေကွန်က ပြုံး၍ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... နည်းနည်းတော့ ကြာသွားပြီ”

မိုလင်းနဲ့က နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ ပြောသည်။

“ကျွန်မ ခဲလုံးနဲ့ပစ်တာကို ဘာဖြစ်လို့ မသိရင် ပိုဆောင်

၈ ဓမ္မ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နေရတာလဲ၊ ရှင် မကောင်းဘူး”

ဣန္ဒြေက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မသိဘူးဘူး”

မိုလင်းနုက ဣန္ဒြေ၏ကျောပြင်ကိုလက်သီးဖွဖွကလေးဖြင့် ခြောက်ထုလေတော့၏။

“ကျွန်မကို သက်သက်လုပ်တာ ကောင်းသလား”

ဣန္ဒြေသည် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ သူသည် သူ့ ကျောပြင် အား ထုနေသည့် မိုလင်းနု၏လက်ကလေးအား အမှတ်မထင်မင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

ပထမတွင် မိုလင်းနုကလည်း မသိ။ သူက လည်း မသိဘဲ မိုလင်းနု၏လက်ကလေးအား ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရယ်မောနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ နှစ်ယောက်လုံး သတိရပြီး မိုလင်းနုကလည်း သူ့လက်ကလေးအား ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ဣန္ဒြေကလည်း မျက်နှာနီနီသွားလေတော့၏။

သို့သော် သူသည် မိုလင်းနု၏မျက်နှာပေါ်တွင် မစွာနိုင်တော့ချေ။ မိုလင်းနုက သူ့ဆံပင်ကိုသပ်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုလောက်တောင် ကြည့်နေရတာလဲ၊ ကိုက်စားမတတ် ကြည့်နေတော့မှလား”

ဣန္ဒြေ၏မျက်နှာမှာ ရဲရဲခြင်သွားသည်။

“ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကြည့်နေရရင် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာနေတာပဲ”

မိုလင်းနုသည် ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ အတန်ကြာမှ ခေါင်း

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခတာရောင် (စဉ်-၄) ၉

မော့လာလေ၏။

“ခါး ခွင့်သိုင်းပညာ တယ်ကောင်းပါလား၊ ရှင့်ဆရာက တယ်သလဲ”

ဣန္ဒြေက ရယ်မောပြီး...

“ပြောရင် ခင်ဗျားယုံမှားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆရာက အသက်တော်တော်ကြီးပါပြီ၊ အဘိုးတစ်ယောက်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ နာမည်တော့ ပြောမပြပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဆရာလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်”

“သိုင်းပညာသိပ်တော်တဲ့လူဟာ စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်နေတတ်တယ်၊ ရှင့်ဆရာလဲ အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့တူပါလို့”

“ခင်ဗျားအဖေဟာ သိုင်းပညာသိပ်တော်တယ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“သူက လျှောက်သွားနေတာပဲ၊ အခုလောက်ဆိုရင် တိဘက်ကိုဖုန်းရောက်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

မိုလင်းနုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ အပြင်လောကအကြောင်းကို မသိဘူးနော်၊ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ခေါင်းလောင်းတီးနေဘယ်ပဲ ထင်ပါလို့”

“ခေါင်းလောင်းမတီးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘုရားစာပဲ ရွတ်တာ”

“ကျွန်မက ဥပမာ ပြောတာပါ၊ ရှင် ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ယာဝဇ္ဇာတွေခွင့်ဆဲလုပ်နေလို့ အပြင်လောကအကြောင်းကို မသိဘူးလို့ ပြောတာပါ”

၁၈ ❀ ဇာတ္ကဏ္ဍသို့လမ်းဆုံလမ်းခွကောင်း

“ကျွန်တော့်ကို အပြင်လောကမရောက်ဖူးဘူးလို့ ပြောရလောက်အောင် ခင်စားကတော့ အပြင်လောကမှာ ဘယ်လောက် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ကျွန်မက ကျင်တော့ မကျင်လည်ဘူးပေါ့၊ ဘယ်ပေမယ့် ကျွန်မ မေမေက ပြောပြထားတော့ သိနေတာပေါ့”

“ခါးစိုက် ခင်စားသိုင်းလောက်အကြောင်း အကုန်သိမှာပေါ့၊ သိုင်းလောက်ဆိုတာ အာလံ၊ အဲဒါကို ပြောပြခပ်မယ်”

“မေမေပြောသလောက် ကျွန်မပြောပြမယ်၊ သိုင်းလောက်ဆိုတာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်လို့ ပြောတယ်”

သူတို့သည် ရွှေရာလေးပါး ကောင်းပြောနေမိကြသည်။

အတန်ကြာမှ ကောင်းပြောသွားသည်။

မိုလင်းနုက...

“ကျွန်မတို့ အားနေကြတာပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိုင်မညာဖြိုင်ကြရရင် မကောင်းဘူးလား”

“သဘောပဲလေ”

“ကျွန်မတို့တစ်စု ဖြိုင်ကြတာပေါ့၊ ဘာကိုဖြိုင်ကြမလဲ”

“ကိုယ်တွေ့ပညာနဲ့ လက်နက်ပုန်းပညာကို ဖြိုင်ရင်မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်”

ရွှေကွန်သည် ကျောက်တုံးဆယ်တုံးကို ကောက်လိုက်သည်။ ငါးလုံးကို မိုလင်းနုသို့ပေးလိုက်သည်။ သူသည် ဤသို့ပိုင်ဖြိုင်ရာ၌ မိုလင်းနုအစွက်မကွဲစေရန် သတိထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ

သက္ကုပြိုင်အောင်ဆိုင်အောင်ရင် (၈၆-၃) ❀ ၁၉

သိပေသည်။

မိုလင်းနုသည် လက်နက်ပုန်းအရာ၌ ရွှေကွန်ကိုမမီကြောင်း သိသည်။ သို့သော် ကိုယ်တွေ့ပညာအရာ၌မူ မိမိက သာလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေကွန်ခွဲပေးသည့် ကျောက်တုံးငါးတုံးကို လက်ခံယူလိုက်သည်။

“က... ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုဖြိုင်မလဲ၊ ဖြိုင်ပုံ ဖြိုင်နည်းကိုပြောဦးလေ”

ထိုအခါ ရွှေကွန်က ...

“ငါတို့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြမယ်၊ နောက်ပြီး ခံနဲ့ပစ်မယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်ကကျတဲ့လှ အမှန်ပေါ့”

မိုလင်းနုက သဘောတူလိုက်၏။

မိုလင်းနုသည် သူ၏ထက်မြက်သော ကိုယ်တွေ့ပညာကို ပြသလိုသဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

“ကျွန်မတော့ တက်ပြီ”

မိုလင်းနုသည် ပေါ့ပါးစွာခုန်တက်သွားလေ၏။

ရွှေကွန်သည် မိုလင်းနု၏အဆင့်မြင့်သောကိုယ်တွေ့ပညာကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ အလွန်သံသြသွားလေ၏။

မိုလင်းနုက ရယ်မောလေ၏။

“ရွှေကွန် ... ရှင်လိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်လေ”

“ကောင်းပြီ”

ရွှေကွန်သည် အခြားသစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ သွားရန် သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူ ခုန်တက်လိုက်သည်။ သစ်ပင်အပွားသည်

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အကြီးအကျယ်လုပ်ရှားသွားလေ၏။

မိုလင်းနုသဘောကျသွားသည်။ သူကသာ ကိုယ်တွေ့ပညာသာသည်ဟု အလင်ရှိသွားလေ၏။

“အင်း သူ့ကိုယ်တွေ့ပညာ ငါ့ကိုမပီပဲဘူး”

မိုလင်းနုက ပြုံးပြီးပြောလိုက်၏။

“ကဲ ရှင်ကပြေး ပစ်ပေတော့”

ဇွဲကွန်က

“ခင်ဗျား အရင်ပေါ့၊ ခင်ဗျားပစ်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ပြန်ပါ

မယ်၊ ခင်ဗျား မစုသေးရင် ကျွန်တော် မပေါ့ဘူး”

မိုလင်းနုက မိုမြိုးပြုံးလိုက်၏။

“သစ်ပင်ပေါ်မှာနေနဲ့၊ မြေကြီးပေါ်မှာလိုမဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပစ်ပေတော့နေနဲ့”

မိုလင်းနုက အော်လိုက်၏။

“ကဲ လာပြီ”

မိုလင်းနုက သတိပေးရင်း ကျောက်ခဲကလေးကို ပစ်လွှတ်လိုက်၏။ ဇွဲကွန်က အင်္ကျီလက်ရှည်ဖြင့် စိုက်ထုတ်လိုက်၏။

မိုလင်းနုက

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း လာပြန်ပြီ”

သူက ကျောက်ခဲကလေးကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ဇွဲကွန်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်၌ ကိုယ်ကိုဟန်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း ထိုကျောက်ခဲကို ရှောင်လိုက်ပြန်၏။

ဇွဲကွန်သည် မိုလင်းနု၏ကျောက်ခဲသုံးလုံးတစ်ကို ရှောင်နိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ မိုလင်းနုက အံ့ကလေးကြိတ်ရင်း အော်လိုက်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရှင် (ဇွဲ-၃) ❀ ၁၃

၏။

“ကဲ ဒီတစ်ခါ ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

သူသည် တစ်မျက်ပစ်လွှတ်လိုက်၏။ ထိုတစ်မျက်တွင် ခဲနှစ်လုံး ပါလာသည်။ ပထမခဲ၏နောက်တွင် ဒုတိယခဲက ဆက်တိုက်ပါလာ၏။

ဇွဲကွန်သည် ပထမခဲကိုရှောင်လိုက်သောအခါ ဒုတိယခဲက ထိမလိုက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ သူ ကနေ့ကတန်းရှောင်လိုက်သော အခါ သစ်ကိုင်းပေါ်၌ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ အောက်သို့ကျသွားလေတော့၏။

“ရှင် ရွံသွားပြီ”

မိုလင်းနုက ဝမ်းသာအားရ လွှတ်ခဲအော်မီလေ၏။ ထိုစဉ်၌ ဇွဲကွန်သည် သစ်ကိုင်းကို လက်နှင့်ဆွဲလိုက်ပြီး သစ်ကိုင်းထက်သို့ ပြန်တက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော် မရှုံးသေးပါဘူးဗျ”

မိုလင်းနုက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၏။

“ရှင်က ကျပြီးမှ ပြန်တက်တာပဲ”

ဇွဲကွန်က စွင်းပြလိုက်သည်။

“မြေကြီးမှမထိသေးဘဲ ရှုံးတယ်လို့ဘယ်ဆိုနိုင်မလဲ”

မိုလင်းနုသည် မကျေနပ်ဖြင့် လက်ခံသွားရလေ၏။

“ထားပါတော့ ဒီတစ်ခါ စွပ်ပစ်ရမယ့်အလှည့်ပဲ”

သူသည် သစ်ကိုင်းမှကစားပေါ်၌ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေတော့သည်။

ဇွဲကွန်သည် ရယ်လိုက်၏။

“တော်တော် ကလေးဆန်တဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့ကိုသူ

၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဟုတ်လှပြီထင်နေတာကိုး”

ဧကွန်သည် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ရေတွတ်မိ၏။

“ခင်ဗျားက ငှက်ကလေးလို လွှပ်ခွားနေတာကိုး လွှပ်ခွား နေတဲ့ ပစ်မှတ်ဟာ ပစ်ခတ်ရခက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ ကျန် တော်ပစ်လဲ ခင်ဗျားကို ဘယ်ထိမှလဲတာ”

မိုလင်းနုက ရယ်ရင်းပြောလေ၏။

“အဲဒါ ငှက်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ဖောပညာသုံးတယ်လို့ ခေါ် တယ်၊ မသိရင်မှတ်တာ”

မိုလင်းနုက တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ဧကွန်သည် ရယ်ပုံလှလွန်းသဖြင့် ငေးမောကြည့်မိလေ၏။

မိုလင်းနုသည် ဧကွန်က မျက်တောင်မပတ် ငေးမောကြည့်နေသည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် ပြန်းခနဲ စက်သွေးတက်သွားသည်။

“ဧကွန်... ရှင် ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဧကွန်၏မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“အ... အဲ... ဘာမှကြည့်ခွင့်ပါဘူး”

မိုလင်းနုက ရှက်ပြီးကလေး ပြုံးလိုက်ပြီ။

“ဟင်... သူကြည့်နေပြီမှ မကြည့်ပါဘူးလို့သာတယ်”

“က... က... ကျောက်ခဲနဲ့ ပစ်တော့မယ်နော်၊ မထိအောင် ၁ ရောင်ပေတော့”

မိုလင်းနုသည် ငှက်လေးများသဖွယ် သစ်ကိုင်းများထက်၌ လွှပ် ခွားနေ၏။ ဧကွန်ကလည်း မထိအောင်ပစ်သည်။ ထိလျှင် မို လင်းနု စိတ်ဓာတ်ကျသွားမည်ကိုစိုးရိမ်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရှင် ကျွန်မပစ်တဲ့ ကျောက်တုံးကလေးတွေကို မိအောင်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၄၆-၃) ❀ ၁၅

မမ်းနိုင်ပေမယ့် ပစ်တဲ့နေရာကတော့ ညံ့လှစည်လား”

“ညံ့ဆို ကျွန်တော်က ဘုရားစာချည်း ကျက်နေရတာကိုး”

မိုလင်းနုက သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်၏။

“ဆင်နဲ့တော့... ရှင်နဲ့ကျွန်မ သရဖူလို့သတ်မှတ်ရတယ်”

ဧကွန်လည်း သစ်ပင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်တော့သည်။

မိုလင်းနုသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

နေရုံးကြီးသည် အနောက်ဘက်အရပ်၌ ဝင်စမြဲနေပြီဖြစ် ၍ မှောင်စပြုလာပေပြီ။

“မိုးတောင်ချုပ်လာပြီ”

ဧကွန်အဖို့ မိုးချုပ်၊ နေဝင်သည်မှာ အကြောင်းမဟုတ် တော့ပေ။ သန်းကောင် သန်းလွဲလည်း သူထွက်နေကျပင်။

သူသည် ဧကွန်အား ပြုံးပြီ။

“ဒီနေ့တော့ အချိန်ကုန်ဖြန်သားပဲ၊ က... ကျွန်မပြန်တော့ မယ်နော်”

ဧကွန်က တောအုပ်အနားထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ ၏။ မိုလင်းနုက လမ်းခွဲခါးမှ သူ့အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဧကွန် မနက်ဖြန် ကျွန်မ ခရီးသွားရာရာရှိတယ်၊ လေးငါး မျက်လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ မိုလင်းနု”

“သိပ်မဝေးပါဘူး”

မိုလင်းနုက ခရီးထွက်မည့်ပြောလိုက်သဖြင့် ဧကွန်၏ရင် ထိဟာတာတာ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဧကွန်၏မျက်နှာ သည် မရှင်မပူဖြစ်သွား၏။ မိုလင်းနုက ပြုံးလိုက်ပြီ။

၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ကျွန်မပြန်ရောက်တာနဲ့ ရှင့်ဆီလာဖို့မှာပေါ့”

ဈာန်ကွန်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မိုလင်းနု၏မျက်နှာကိုသာ ခိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ မိုလင်းနုမှာ ရက်သတ္တမြားသွားပြီး ခေါင်းညှာသွား၏။

“ကိုရင်က ကြည့်လှချည်လား”

မိုလင်းနုက မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်၏။ ဈာန်ကွန် ရက်သွားသည်။ အကြည့်ကို လွှဲပစ်ရသည်။

မိုလင်းနုက...

“ရှက်တတ်လိုက်တာပဲ လွန်ပါရောပဲ။ သူများကမရှက်ရဘူး သူကစည်း ရက်နေတယ်”

မိုလင်းနုသည် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကဲ... ကျွန်မသွားတော့မယ်။ ကျွန်မပြန်လာမှ ရှင့်ကို ကိုယ် မော့ပညာနဲ့လက်နက်ပုန်းပညာကို သင်ပေးရမယ်”

သူသည် ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် လွှဲမြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ဈာန်ကွန်သည် မိုလင်းနုဖျောက်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်နေလေတော့၏။

သူသည် ခေါင်းကိုမယမ်းပြီး ဘုရားကျောင်းဝင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။ သူသည် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်လှမ်းပြီး သောအခါ သူ့နောက်ဘက်မှ လက်ခုပ်တီးသံကြားလိုက်ရ၏။

“ဖျောက်... ဖျောက်... ဖျောက်”

မိုလင်းနု မြန်လှည့်လာလေသလောဟု သူရင်ခွန်သွားသည်။ သူ ကျောက်ယာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အနက်ရောင်အဝဝါ လွှမ်းမြဲထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတရား (၈၆-၃) ❀ ၁၇

လိုက်ရသတည်း။

“စုစုအင်း...”

သူသည် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလေ၏။ သူ၏ဝမ်းသာပီတိမြစ်သော စိတ်များသည် တခက်အတွင်း တက်ကြွလာလေ၏။

သူသည် ရွံ့သွားလေ၏။ မိုလင်းနုနှင့် သူရင်ပြီး စကားပြောသည်ကို စုစုအင်းမြင်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့။

“ရှင် တကယ်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ”

“ဘာများလဲ”

“ရှင် သိုင်းပညာမတတ်တဲ့ပုံဟန်ဆောင်တာလေ။ ဟိုက ရှင် သိုင်းပညာ တကယ်မတတ်သေးဘူးလို့ ထင်သွားတယ်”

မိုလင်းနုနှင့် သူသိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပုံကို စုစုအင်း မြင်သွားပြီးမြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။

စုစုအင်းသည် အချိန်တော်တော် ကြာကတည်းက သူ့အား စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြောင်း သူသတိထား လိုက်မိသည်။ စုစုအင်းက မိတ်ငါးကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံသည်။

“မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်... မင်းကို မတွေ့တာကြာပြီ”

“ရှင့်ဆံပင်မွေးတွေတောင် အတော်ရှည်လာပြီပဲ။ ရှင် လူထွက်တော့မှာပေါ့နော်”

“အချိန်စေ့ရင်တော့ လျက်ရမှာပေါ့”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့လူစုတ်လဲ။ မှင်ရတာလဲဟင်”

“ကျုပ်မှာ လုပ်ရောတွေ အများကြီးရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

လား”

၁၈ ❀ ဘုရားသို့လမ်းခရီးအောင်

“ရှင်ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုရင်ဝတ်ခဲ့တာပဲဘာကြောင်း
ရှိနိုင်မှာလဲ”

“အကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။”

“ကျုပ်အနေနဲ့အမေကို ရှာမယ်၊ ကျုပ်ကို ဘုရားကျောင်း
လာသိသွားတဲ့လူကို ရှာမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဘဝစစ်မြစ်ကို နံ့ခမ်းမဖတ်ထုတ်ရ
ဦးမှာပေါ့”

စုစုအင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကိုရင်ဆိုတာ ဘုရားသားတော်ပဲ၊ ဘယ်က မိဘကိစ္စတွေ
ပေါ်လာရတာလဲ”

“ခါက တစ်ကဏ္ဍပါး ကိုရင်မှာလဲ မိဘတော့ ရှိသေးတာပဲ”

“ထားပါတော့ ကျွန်မ ဆရာကြီးကိုတွေ့သေးသလား”

“အခုတလော သူ့ကိုလုံးဝမတွေ့ရဘူး၊ နောက်ဆုံးတစ်
ခေါက်တော့ ကျွန်ုပ်တွေ့သေးတယ်၊ သူ့ဆီမလာခဲ့တော့၊ လာရင်
လာရင် သူကပဲလာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ သူက မင်းကိုခေါ်သွား
တယ်မဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရောက်လာတာလဲ”

စုစုအင်း သက်ပြင်းထွေလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဆရာကြီးကိုတော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒေါသလဲကြီး
တယ်၊ စိတ်သဘောထားလဲ မမှန်ဘူး သူ ဝိမှာရှိမယ်၊ လာတွေ့
ပါလို့ မှာလိုက်လို့ ကျွန်မ လိုက်လာတာပါ”

“သူ့ကို တွေ့ပြီဆိုလား”

“မတွေ့ရသေးလို့ ရှင့်ကိုမေးနေတာပေါ့”

“ကျုပ်လဲ သူ့ကိုမတွေ့တာ ကြာပြီပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကောင်းလက်ဆိုကျနေ၏။ နေမင်း

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခဏရာခင် (၉၆-၃) ❀ ၁၉

သည် အနောက်ဘက်၌ကွယ်သွားလေပြီ၊ လမ်းပင် ထွက်လာလေ
ပြီး လရောင်အောက်တွင် စုစုအင်းသည် အလွန်ပင် လှပနေ၏။ သို့
သော် မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရပေ။

“အကျွန်ုပ်သည် ဓာပဝါကိုလွန်ကြည့်ရင်စိတ် ပေါက်နေလေ
၏။ တိုက်ဆိုင်သွားသည်လား၊ ကံကောင်းသွားသည်လား မသိပေ။
မလေ့မတွန်းချက် တိုက်ခတ်လာ၏။”

စုစုအင်း၏ မျက်နှာကိုအုပ်ထားသည့်ဓာပဝါသည် အပေါ်
ပျံ့လွန်တက်သွားသည်။ စုစုအင်းက ကမ္ဘာကယာလိုက်မမ်းသော်
လည်း မမိတော့ပေ။ အကျွန်ုပ်သည် သူမ၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်
ရသည်။

အလွန်မြို့ဖွေလှပပြီး ကျက်သရေရှိသောမျက်နှာ ဖြစ်လေ
သည်။ နှုတ်ခမ်းမူာ လေးကိုးသဏ္ဌာန်ရှိပြီး အလွန်လှပသည်။ နှုတ်
နံ့ ကျဆင်းပုံမှာလည်း ထက်စွာခံမိလောက်သည်။ သူ့မြင်လိုက်ရ
သည့်အစိတ်အပိုင်းများအရ စုစုအင်းသည် မာန်မာနရှိသောမိန်းက
လေးဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

သူမ၏မျက်လုံးနှင့် နဖူးကိုပင် အကျွန်ုပ် မတွေ့လိုက်ရပါ။
မိလင်းနုထက်လှပသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု သူ့ဆီလိုက်ရပါ
သည်။

“သူက မိလင်းနုထက် လှတယ်၊ မျက်လုံးကို မမြင်လိုက်ရ
တာ နာတယ်”

အကျွန်ုပ်သည် ဗြိတ်မနိုင်မိမရ တွေးတောနေ၏။

စုစုအင်းက မေးလာလေ၏။

“ခုနက မိနိုးကူးထားက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချွေကွန် တုန်သွားသည်။

"မိတ်... မိတ်တွေတစ်ယောက်ပါ"

သူ၏စကားသည် မပြည့်စုံသေးဟု ယူဆလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ခုစုအင်းယုလောက်အောင် ဖြည့်စွက်ပြီး စကားပြောလေတော့၏။

"ဘုရားကျောင်းကိုလာရင်းနဲ့ မိတ်တွေဖြစ်သွားကြတာပါ။ သူ့မှာနည်းက မိုလင်းနဲ့လိုခေါ်တယ်။ ဝင်းကွန်လူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မကြာခဏ စကားလက်ဆုံကျကြပါတယ်"

ခုစုအင်းသည် ငြိမ်းချမ်းစကောင်နေ၏။ သူမ၏ရင်ထဲ၌တစ်စုံတစ်ခု စားနေရကြောင်း ချွေကွန်သိသည်။ သိသဖြင့် သူ့ရှင်ပြချွန်များမှာ တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ချွေကွန်သည် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။

"မင်းဆရာက သူ့အကြောင်းပြောပြသေးသလား"

"ပြောတော့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့်..."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"သူ ပြောတဲ့စကားတွေကိုလဲ ကျွန်ုပ်များမလည်ပါဘူး။ သူပြောချင်သွားတာတွေကတော့ သူ့မှာ သိုင်းလောက်ထိမှာ အလူးအလဲမိရတုံ့ပဲ"

"ဒါနဲ့ မင်းကိုခေါ်သွားတာကတော့ သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား"

ခုစုအင်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

"ဟင်အင်... သင်မပေးပါဘူး။ သိုင်းပညာတွေရဲ့ သဘောတရားတွေလောက်ပဲ ပြောပြတာပါ"

သရေခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ် (ခေါ်-ခု) ❀ ၂၁

"ဒါဖြင့် သူ့စကားက ခွေ့နောက်မညီဘူးပေါ့။ သူက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး သိုင်းပညာတွေကို သင်ပေးမယ်ပြောတာပဲ"

ထိုအခါ ခုစုအင်းက ပြောလေတော့၏။

"သူက ပြောတယ်။ သူ သိုင်းပညာသင်ပေးပြီးရင် သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပေးရမယ်လို့ ပြောတယ်"

ချွေကွန်သည် လူ့မား၏ရယ်စွယ်ချွန်ကိုသဘောပေါက်လေသည်။ သို့သော် သူက ခုစုအင်းခေါင်းစွပ်မည်စိုးသဖြင့် ခွင့်မပြောတော့ပေ။

အကယ်၍ သူ့ခွင့်ပြောလျှင် သူ့ဆရာလုံကုကိုစွမူ၍ အားလုံးကိုပြန်ပြောင်းပြောရမည် ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ရောဂါသည်အတိုးရှိနှင့်သူ့ဆရာလုံကုအတွက် ဆောင်ရွက်ရမည့်တာဝန်များ ရှိနေကြောင်းကိုလည်း ခွင့်ပြောပြရပေမည်။

မည်သည့်တာဝန်များဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ထိန်ချွန်ထား၍ မနိုင်ပေသည်။ ယေဘုယျကတော့ တာဝန်များရှိကြောင်းပြောပြရမည်မှာ သေဖျာလှသည်။

လူမားကလည်း ထိုအကြောင်းများကို ခုစုအင်းအား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်ပေသည်။

"သူက မင်းကိုသိုင်းလောကပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောမမြဲဘူးလား"

"သိုင်းလောကပုံပြင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတာ ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့အများဆုံးကတော့ အလူးအလဲမိရတုံ့တယ်"

လူမာသည် ခုခုအင်းအား တိတိကျကျ ပြောပြပုံမရပေ
သုတို့သည် အဖို့အတော်ကြာ ကောင်းလက်ဆုံကျနေကြ၏။ အဖို့
သည်ပင် အတော်နှောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။

ဈေးကွန်သည် လမ်းကြီးကိုမော့ကြည့်ရင်း...

"ညဉ့်တောင် တော်တော်နက်သွားပြီ၊ တိပြန်ကြရင်ကောင်း
မယ်၊ နောက်လဲ တွေ့နိုင်သေးတာပဲ"

ခုခုအင်းက...

"ရှင်ပြန်ချင်ရင် ပြန်လေး ကျန်မတော့ ဒီမှာစောထိုင်နဲ့
မယ်"

ဈေးကွန်သည် ခုခုအင်း၏ပြောင်းလဲလာပုံကို အနည်းငယ်
ပြောမိလေ၏။

"မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာထိုင်မလို့လား"

ခုခုအင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ဟုတ်တယ်"

ဈေးကွန်မှာ စိတ်မချနိုင်ဘဲ ပြန်သွားသည်။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ... တစ်ယောက်တည်း တော်ကြာ..."

ခုခုအင်းက ခြိတ်ပြောလိုက်၏။

"ရှင် သွားရော့တာကိုသာ သွားပါ၊ ကျန်မအတွက် ဘာ

မပူနဲ့"

ဈေးကွန်သည် အတန်ကြာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေမိသည်။ ပြီး
မှာနေ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၅)

ခိုင်းစည်သူတစ်သောက်တိုးလာခြင်း

ဈေးကွန်သည် သူ၏အိပ်ဆောင်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေ
၏။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ခုခုအင်းကို
စိတ်မချနိုင်ဘဲ ပြန်နေလေသည်။ ထိုညတွင် သူသည် အိပ်မပျော်နိုင်
ဘဲဖြစ်နေသည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် ခုခုအင်းနှင့်ခိုလင်းနုတို့ကိုသာ တစ်လှည့်
စီ ပြင်နေတော့သည်။ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ စိတ်အာရုံထဲမှ
ချောက်မျက်ပစ်သည်။

သူသည် သူ့ဆရာလုံကုအကြောင်း တွေးသည်။ ဆရာ
သည် အဝေးတစ်နေရာသို့ သွားရပေတော့မည်။

ရောဂါသည်အတိုးအကြောင်း တွေးသည်။ ရောဂါသည်
အတိုးအကြောင်းအကြောင်းအနေမှာ ဆယ်ရက်အတွင်း အပြောင်းအလဲဖြစ်
မည်ဟု ပြောသည်။

ထိုစဉ် သူ့အာရုံတွင်သို့ လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာလေ
တော့၏။ ထိုသူမှာ မိမိအား သွေးကြောလာဖွင့်ပေးမည် လူ

တည်း။ ထိုလူသည် မည်သူနည်း။ မိမိအား အတယ်ကြောင့် သွေးကြောများ လာစွင့်ပေးနေရသနည်း။

ထိုသူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ဈာနကန်သည် သိမ့်မိတ်ဖြစ်ပေါ်လာမိတော့သည်။ သူသည် အကြံ တစ်ခုရလာ၏။ ထိုအကြံကို သူသည် နှုတ်နှုတ်ဆက်ငင်း အကောင်အထည်ဖော်ရလေတော့သည်။

သူသည် အိပ်မောနေသော ကိုရင်လေးတစ်ပါးကို သုတ်ကွပ်ပစ်ပေါ်သို့ ဆွဲချီတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခောင်မြို့ပေးသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကိုရင်လေး၏ကွပ်ပစ်ပေါ်သို့ သူတက်အိပ်ကာ သွေးကြောစွင့်ပေးသူကို ခောင်နေလိုက်တော့၏။

အချိန်သည် တစ်ခွေခွေ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။ ဈာနကန်သည် မအိပ်ဘဲ ခွဲခွဲခွဲခွဲခေါ်နေ၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

အနီးမောင်မယ်ကံသံ သုံးမျက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခောင်မျှော်နေသည့်သူ ရောက်မလာသဖြင့် ဈာနကန်သည် စိတ်လျော့လိုက်လေ၏။

သူအိပ်နေသည့်ကွပ်ပစ်မှထရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်မိသည်။ ထိုခဏ် ဖြတ်ငါးဝပေါက်၌ လူရိပ်တစ်ရိပ်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဈာနကန်သည် အသာဖြန်အိပ်နေလိုက်ရတော့သည်။

“လာပြီ”

ဈာနကန်သည် စိတ်တွင်မှ ရေစက်လိုက်မိသည်။ ဈာနကန်သည် ထိုလူကိုအသေအစုတ်ကြည့်သည်။

လမ်းသည် အနောက်ဘက်အရပ်၌ ခောင်း၍ကုရောက်

နေသဖြင့် ထိုလူပေါ် လရောင်ထိုး ကုန်နေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ထိုလူကို ဈာနကန် သေချာစွာ ဖြင်နိုင်နေပေသည်။

ထိုလူသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိသောအဘိုးအို တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်မွေးတစ်မွှေးမှ မရှိသည့်ခေါင်းဖြောင်အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ ခပ်ပေးပေးရှိနေသည်။ သို့သော် ထိုခပ်ပေးပေးမျက်လုံးမှာ မျက် လုံးများထဲ၌ ကြောင်နံ့မှူးသွယ်အရောင်တောက်ပနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအဘိုးအို၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဈာနကန် ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ကွပ်ပစ်အနီးသို့လျှောက်လာ၏။ သူသည် ခောင်ခေါင်းမြီးမြို့ထားသည့် ကိုရင်လေးကို ခောင်ဆွဲချပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

သူသည် ဈာနကန်မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ လျှပ်တပြက် နောက်ထုတ်သွား၏။ သုတ်ကွပ်ပစ်မှထရန် လွန်မြန်လှသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှတစ်ဆင့်အိပ်နေသူများကို တစ်ယောက်နှင့် အကဲတော်ကြည့်နေတော့သည်။

သူ့အကြည့်သည် ဈာနကန်နောက်သို့ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအို၏အကြည့်သည် ရပ်တန့်သွားသည်။ ဈာနကန်က အသင်မြင်ထားသည်။

အဘိုးအိုက သူ့အားနိုးကြည့်ပြီး တီးတီးပြောလို့...

“ကိုရင်လေး... ခွဲခွဲကြီးအေးမှန် တခြားကိုရင်လေးအပေါ်

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရောက်သွားစေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလား”

ချွေကွန်ကလည်း လက်အုပ်ဖိုလိုက်ပြီး တီးတိုးပြောလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒကာကြီး အယ်သွလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာပါ”

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

အဘိုးဆိုက ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်၏။

“ဒကာကြီး... ဘာကြောင့် ညတိုင်း ကျွပ်ရဲ့ သွေးကြောတွေ ကို လာဖွင့်ပေးနေရတာလဲ”

အဘိုးဆိုသည် မေးခွေးကိုလက်မဖြင့်ပွတ်ရင်း စဉ်းစားနေလေ၏။ အတန်ကြာမှ...

“ငါ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ ကိုရင်လေးရာ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲဗျ”

“ဒီအကြောင်းပြောရင် အတော်ရှည်လျားလိမ့်မယ်ကွ”

ချွေကွန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒကာကြီးက ရှည်ရှည်မပြောချင်ရင် ကျုပ်က တိုတိုပဲ ပြောပြရတာပေါ့၊ တုတ်ပါးအတွက် ကျွပ်ကိုသွေးကြောလာဖွင့်ပေးရတာ မဟုတ်လား”

အဘိုးဆိုသည် အနည်းငယ် အံ့သြသွားစုံရသည်။

“မင်း... မင်း ဘယ်လိုသိထားတာလဲ၊ လိုကုက ပြောပြထားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားက သိတာလား”

ချွေကွန်က မေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဆရာက ပြောပြလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီးရောပေါ့”

သရေခြင်းသောသိုင်းဒဏ္ဍာန် (၉၆-၃) ❀ ၂၇

“မသိပါဘူး... ဒကာကြီးက ချိစိန်မြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

အဘိုးဆိုက မေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး... ငါ့မှာမည်က ဝမ်းကျောင်းပါ”

ချွေကွန်သည် အံ့သြသွားလေ၏။

“ဒကာကြီးက ဝမ်းကျောင်းကိုး”

“ငါ့ကိုမရိုမသေ ဝမ်းကျောင်းလို့ခေါ်ရသလား၊ မင်းဆရာလို ကုကတောင် ငါ့ကိုအစ်ကိုကြီးဝမ်းကျောင်းလို့ ခေါ်တယ်ကွ”

အဘိုးဆိုသည် ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

ချွေကွန်က တောင်းပန်လိုက်၏။

“မိတ်မရိုပါနဲ့ ဒကာကြီးရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ကလဲ အဘဝမ်းကျောင်းလို့ ခေါ်ပုံမယ်”

ဝမ်းကျောင်းက ကျေနပ်စွာ မေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

ဝမ်းကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဆရာလိုက ပြောပြသည်များ ချွေကွန် အမှတ်ရလာတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် ထူးလည်းထူးခြား၏။ သိုင်းပညာလည်း အဆင့်မြင့်၏။

ထို့ကြောင့်သူသည် သိုင်းလောက၏ ထူးခြားဆန်းကျယ်သော သိုင်းပညာနှင့် ဆယ်နှစ်ယောက်ထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် အခြေအနေအေးချမ်းသွားသည်ကိုပင် မိလိုက်သဖြင့် ချွေကွန်၏ကွပ်ကဲတွင် လာထိုင်သည်။

“ဒါဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့(၁၈)နှစ်က အခြစ်အဖျက်ကို ခံနေပြီးပြီ”

၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်၊ အခါ

ပေါ့

အုပ္ပကုန်က မေါင်ညိုက်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာက တာပစ္စည်းများ တုတ်ပါးဆီ ပါသွား

လို့လဲ”

ဝမ်းကျောင်းသည် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကိုပြန်ပြောင်းပြောချုပ် မရပေ။ ကိစ္စကလည်း ပြန်မပြောပြ၍မရဘဲ ပြန်နေသည်။

“လူယုတ်မာ တုတ်ပါးက ငါ့ဆီက အမှတ်အသားတစ်ခုကို လိမ်ယူသွားတယ်”

အုပ္ပကုန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူးခင်ဗျ”

ဝမ်းကျောင်းက သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ဝါးကိုထောင်ပြသည်။ လက်ချောင်းဝါးချောင်းအနက် အလယ်လက်လေးလက်ချောင်းသည် မရှိပေ။ ပြတ်ထွက်နေသည်။ ဝမ်းကျောင်းက ရှင်မပြန်၏။

“ငါ (၁၈)နှစ်အရွယ်ကစပြီး သိုင်းလောကမှာကျင်လည်ခဲ့တယ်။ ကျင်လည်ခဲ့တယ်ဆိုတာထက် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့တယ်ဆိုတာက ပိုမှန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့အမှတ်အသားအဖြစ် လက်လေးကိုဖြတ်ပြီး လက်လေးအစုံကို အမှတ်အသားလုပ်ခဲ့တယ်”

သူသည် ပြောရင်း စိတ်ပါလာသည်။

“အဲဒီလက်လေးမီးကို တုတ်ပါးဆိုတဲ့ကောင်က လိမ်ယူသွားတာပဲကွ။ အဲဒီအစုံကို မင်းရအောင် ပြန်ယူပေးရမယ်”

အုပ္ပကုန်က မောကြည့်လိုက်ပြီ။

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (ဇွဲ-၃) ❀ ၂၉

“ဘာက ကျုပ်ကိုမိုင်းနေတာလား”

ဝမ်းကျောင်းက မေါင်ညိုက်လိုက်၏။

အုပ္ပကုန်က မေါင်မေါက်သည်။

“မပြစ်ဘူး ဘာဘာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြစ်လှဘူး”

“ကျွန်တော်အရာက သူ့ပစ္စည်းပြန်ယူဖို့ တာဝန်ပေးတာလို့ ပါတာ”

ဝမ်းကျောင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါအတင်အကျပ် မခိုင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစိန်ဟန်ရင် မင်းက ငါ့အတွက် အသေအချာယူပေးမှာကို ငါ သိပါတယ်”

အုပ္ပကုန်က မေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မပြစ်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သွေးကြောကို ပျဉ်ပေးပါ နဲ့တော့”

ဝမ်းကျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါတွေ မပူထားလိုက်ပါတော့။ မင်းက လုပ်မပေးချင်ရင် လုပ်မပေးပါနဲ့တော့။ မင်းနဲ့ သွေးကြောပွင့်တဲ့တာဝန်ကိုတော့ ငါ့ဆက်လုပ်ပေးသွားပုံမယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို အုပ္ပကုန်၏မေးကြောကိုလက်နှင့် တောက်လိုက်ရာ အုပ္ပကုန်မှာ မေ့သွားလေ၏။ သူ ဘာမှမသိတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာမှမိုးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး များစွာနေသည်ကို အုပ္ပကုန်တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အနား

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝမ်းကွဲနှင်းသည် သူ့သွေးကြောများကို ပွင့်ပေးခဲ့ကြောင်း သတိရလိုက်တော့သည်။

သူသည် ထထိုင်လိုက်၏။

“အင်း... အခြေအနေက တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်ထွေးနေပါကလား။ ငါ့ကိုယညာသင်ပေးခင်တဲ့ လူတွေကလဲ များလှချည်လား။”

သူသည် ဘုရားကျောင်း၏ဝေယျာဝစ္စများကို ငုံ့နှုတ်အတိုင်း လုပ်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် နံနက်ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ထွက်လာလေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်မှသစ်တောထဲမှ အိမ်ကလေးကို သူ့သွားလေ၏။ ယန်းပုက သူ့အား မျှော်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် အစောကြီးကတည်းက လာစောင့်နေပါတယ်ဗျာ”

ဈေးကွန် အားနာသွား၏။

“ကျွန်တော် နည်းနည်းနောက်ကျသွားပါတယ်။ ကျောင်းထဲက ဝေယျာဝစ္စကလေးတွေ လုပ်ပေးနေလို့ပါ။ ဆရာ အခြေအနေကော ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ဆရာအခြေအနေ ပိုဆိုးလာတယ်။ အသံတောင် မထွက်တော့ဘူး”

ယန်းပုက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ပြောလေ၏။

ဈေးကွန်သည် ကွပ်ပုခံပေါ်၌ ဝပ်စောင်းစောင်းလှဲအိပ်နေသောအဘိုးအိုအား တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူ့ခြေသံကြားသည်နှင့် အဘိုးအိုက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေ၏။ ဈေးကွန်က အဘိုးအိုအား ဂရုပြုလိုက်သည်။

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၈၆-၃) ❀ ၃၁

“ဘာ... သက်သာရဲ့လား”

အဘိုးအိုက သူ့အား ခိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။

“ဈေးကွန်လားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာ”

“မင်း ခေါင်းမောလိုက်စမ်း ငါ ကြည့်စမ်းပါရစေ”

ဈေးကွန်သည် ခေါင်းမောလိုက်၏။

“ပြန်ချလိုက်တော့”

ဈေးကွန်သည် ခေါင်းကိုပြန်ချလိုက်ရ၏။ သူသည် အဘိုးအိုကို အသေအချာကြည့်သည်။ တစ်ရက်တည်း မတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အဘိုးအို၏မျက်နှာမှာ ယူပစ်သလို ပိန်ကျသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်တွင်းနှင့်ဓမ္မာလည်း ဟောက်ပက်နေလေ၏။

ဈေးကွန်မှာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ အဘိုးအိုက ချိုးစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဈေးကွန် မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူက ဦးခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့ ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကောင်းပြောစရာရှိလို့ပါ”

ဈေးကွန်သည် မျက်စည်သုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဘာ”

“ငါ့ရဲ့ကုန်းမှာရေးအခြေအနေက တစ်နေ့တခြားဆိုးရွားလာတယ်။ ငါ တစ်ခုခုဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရက်ပိုင်းထဲမှာ ငါ့ရဲ့အလုပ်ကိုလွှဲပြောင်းဖို့ လုပ်ရဦးမယ်”

“ပြောပါ ဘာအရယ်”

“အတော့နားတော့ အဖို့နိမိတ်မယ်ထင်လို့ ပင်လယ်လမ်း”

၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းကို မင်းကိုသင်ပေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ အချိန်မီဘူးဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။

အဘိုးအိုက ခေတ္တအမောပြေငြိမ်းမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါနည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် ငါကကားမပြောနိုင်တဲ့အခါမှာ စာနဲ့ရေပြန်နိုင်အောင်ကြိုးစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

ချွေကွန်မှာ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျဆင်းလာ၏။ ယန်းပုလည်း မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာသည်။

အဘိုးအိုက မချီပြီး ပြုံးရင်...

“မင်းဟဲ့ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ အခုမှ မသေသေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ရှိနေကြတာလဲ”

ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့မျက်ရည်များ သုတ်လိုက်၏။

အဘိုးအိုက...

“ယန်းပု... ငါ့အိတ်ကိုယူခဲ့စမ်း”

ယန်းပုသည် ကွပ်မျက်ဘေး၌ရှိနေသောဝိတ်ဖြူဖြင့်အုပ်ထားသည့် အိတ်တစ်လုံးကိုလှမ်းယူ၍ အဘိုးအိုအား ပေးလိုက်လေ၏။

အဘိုးအို၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသောအပြုံးတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွား၏။

“ဒီအိတ်လေးဟာ ငါ့မိန်းမရဲ့အစိုးစုကို အစိုးမှုန့်ဖြစ်သွားအောင်လုပ်ပြီး ထည့်ထားတဲ့အိတ်ကလေးပါ။ သူဟာ မင်းကိုသိုင်းပညာသင်ကြားပေးတာကို သိပ်သဘောကျမှာပါ။ သူသေသွားလို့ပါ။ မသေရင် မင်းသူ့ကိုသိပ်အွန်မှာပါ။ သူက သဘောလဲ ကောင်းတယ်။”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေတရာတ် (၆၆-၃) ❀ ၃၃

ငါ့ဆက်လဲ သိုင်းပညာတော်တယ်”

ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့သည် ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ပြောနေသော အဘိုးအို၏ကောက်ကြွေးမျိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြလေ၏။ အဘိုးအိုသည် အိတ်ဖြူလေးကို ရင်ဝတ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

“ငါ့အစုတမ်းတနေတာဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ သူ့ကိုမှေ့လို့မရဘူးကွ”

သူက ကောက်ဆက်လိုက်၏။

“အခု ငါ့အရေကြီးတုတ်ကိစ္စတွေ ပြောပြစဉ်းမယ်”

ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုက...

“ဝထမပြောခွင့်တာက ငါ့မိရောဂါအခြေအနေဆိုးရွားလာရင် မင်းတို့ဗွာမှာသလဲ မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ မိတိုင်းလိုပဲ သဘောထားပါ။ ဘာမှမဖြစ်သလို နေပါ။ ဒါမှ ငါ့စိတ်မရွပ်တွေ့ဘဲ မင်းတို့ကို ပိုနေပြီ ကျားနေမြဲသင်ပေးနိုင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာ”

ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။ အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလေ၏။

“ဒုတိယ ချွေကွန်က ငါ့မိရောဂါဒေါင်းမျိုးကို ယူနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့သူ့လက်ထဲကို အရောက်ပေးပို့ပါ”

ချွေကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ ဘာ”

၃၄ 'ဓ' တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

"တတိယ ပြောလိုတဲ့အချက်ကတော့ ဂျိမ်းအသက်ဟာ အများဆုံး(၂)နှစ်ပဲ နိမ့်မယ်လို့ဆိုတာပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ သေရင်သေသွားနိုင် သေးတယ်။ ငါသေသွားရင် မင်းဆရာကိုကြောင်ကြောင်းပေးပါ မင်း ဆရာဟာ ဂျိမ်းအသားတွေ အရေပြားတွေကို အရည်ပျော်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ အစိုးတွေကို အပူနီခြစ်အောင်လုပ်ပြီး ဒီအိတ်ထဲကို ထည့်ပါစေ၊ ပြီးတော့ အခါရောင်ခေါင်းပြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်ရိုးဆီကိုပို့ပေးပါ"

"ဟုတ်ကိုပါ ဘာ"

အဘိုးဆိုက လေးလေးနက်နက် ဆက်ပြောလိုက်၏။

"ဇွဲကွန်... မင်းရဲ့တစ်အကြောင်းကို ငါနည်းနည်းပါးပါးပဲ ပါတယ်။ အဲပေမယ့် ပြောလို့မဖြစ်သေးလို့ မပြောသေးပါဘူး။ အချို့တန်ခိုး မင်းဆရာက ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ သူက နိပြာမမြဲရင်လဲ မင်းက သူ့ကိုသတ်ပေးပါ"

"မဟုတ်ကိုပါ ဘာ"

အဘိုးဆိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ။

"အခုအချိန်ကပြီး ရေပင်လယ်လက်ဝါးဆိုင်းကို တောင်သစ်ကြားပေးမယ်"

သူသည် ရေပင်လယ်လက်ဝါးဆိုင်းအကြောင်းကို တစ်ကွက်ခွင်းသေရာရာ ရှင်းပြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် နန်းနာရီခေါ်ကြာသောအခါ ရှင်းပြ၍ ပြီးစီးသွားလေသည်။ အဘိုးဆိုသည် အတော်မောသွား သည်။ ထို့ကြောင့် မိန့်၍အမောပြေနေလေ၏။

ဇွဲကွန်သည် ယန်းပုနှင့် တွေ့ရာလေးပါးကိုကောင်းပြောနေ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (စဉ်-၃) 'ဓ' ၃၅

တောသည်း ထိုစဉ် ဇွဲကွန်သည် ဝမ်းကျောင်းကို သတိရလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်...

"ဘာ"

အဘိုးဆိုသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေ၏။

"ဘာပြောမလို့လဲ ဇွဲကွန်"

"ညတိုင်... ညတိုင်... ကျွန်တော့်ကို သွေးကြောဖွင့်ပေးတဲ့သူကို ကျွန်တော်သိပါပြီ ဘာ"

အဘိုးဆိုသည် မျက်လုံးဖွင့်သွားလေ၏။

"ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲ"

"ဝမ်းကျောင်းလို့ ပြောတာပဲ။ တစ်ခေါင်းလုံးလဲ ပြောင်နေတာပဲ"

"သူ့ကို ငါက ချီစိန်လို့အောက်မေ့နေတာ"

အဘိုးဆိုက ဆက်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"သူမန်း မင်းဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ"

ဇွဲကွန်က ကိုရင်လေးတစ်ယောက်အား သူ့ကွပ်ပစ်ပေါ်၌ လိုလှယ်တင်ပေးပြီး သူ့စောင့်ကြည့်နေမှုကို ပြောပြသည်။

အဘိုးဆိုသည် ဇွဲကွန်ပြောပြသည်ကို နားထောင်နေပြီး နောက်...

"အဲဒီကိစ္စကို ပျေပျေဆဆမထင်နဲ့ ဝမ်းကျောင်းဆိုတဲ့လူရဲ့ အကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူက မပိုင်ရင်မလုပ်ဘူး သူ့အပင်ပန်းခံပြီး သွေးကြောဖွင့်ပေးနေတာ အကြောင်းကိုလိမ့်မယ်"

အဘိုးဆိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီ။

"အင်း... မင်းတော့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လိမ့်မိသေးနေတာ"

၃၆ ❀ စာအုပ်သို့လမ်းဆုံလမ်းခွက

တယ်၊ ငါ စိတ်လေးလိုက်ပါဘိတော့ကွာ”

“အူကွန်က ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်စွပ်တဘာ၊ သူမိုင်းတာက ကျွန်တော်လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ လုပ်လဲ လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး ဘာဘာ”

အဘိုးဆိုက မရှိပြီပြန်လိုက်၏။ အူကွန်အား သနားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အချိန်တန်ခိုင်း မင်းက လုပ်မပေးရင် မဖြစ်လောက်အောင် အကျပ်ကိုင်မှာ သေစွာတယ်”

သူ စကားဆက်လိုက်သည်။

“က... က... အဲထွေ နောက်ကျမှ ဖြစ်လာမှာတွေ၊ နောက်ကျမှ စဉ်းစားမိရတာ၊ အခု ငါသင်ပေးတဲ့သိုင်းပညာကိုသာ အချိန်တိုတိုနဲ့ တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါတာ”

“မင်း ကျောင်းကိုပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ၊ ငါ့အတွက် ဘာမှမရှိရိမ်နဲ့၊ ယန်းပုတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်”

အူကွန်သည် အဘိုးဆိုကိုကိုင်ရာပြုပြီး ယန်းပုကိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

ယန်းပုကလည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်ဆက်ရှာပါသည်။ ထို့နောက် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဆီသို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

...

သရေခွင်၊ သောသိုင်းခေတ်ရာဇ် (ခွင်-၃) ❀ ၃၇

အခန်း (၃)

ဧရာဝတီသည်အဘိုးအို၏အခြေအထုတ်

အူကွန်သည် ငါးရက်တိုင်တိုင် အဘိုးအိုထံသို့ သွားရောက်ရေပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်းကိုင်ကြားနေပေသည်။

ထိုငါးရက်အတွင်း သူ့ထံသို့ လိုကု၊ လူမား၊ မိုလင်းနုနှင့် နုနုမင်းတို့ မလာ ရောက်ကြချေ။

သို့သော် ဝမ်းကျောင်းကတော့ ညတိုင်းရောက်လာလေ၏။ ညတိုင်း အူကွန်၏သွေးကြောကိုဖွင့်ပေးသည်။

အူကွန်သည် ညနေခင်း၌ ကျောင်းရှေ့ရှိမြေကွက်လပ်ပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်နေ၏။

သူသည် ထိုရက်များအတွင်း ဘုရားကျမ်းစာများ မကျက်မှတ်နိုင်တော့ပေ။ ကျောင်းဝေယျာဝနများ မလုပ်ပေးနိုင်တော့ပေ။

ထိုစဉ် ယန်းပုတစ်ယောက် အပြေးအလွှားလာနေသည်ကို မတွေ့ရတော့၏။

သူသည် မောဟိုက်နေသည်။ အခွမ်းကုန်ပြေးလွှားလာရတော့သည်။ သူ့ဟန်အမူအရာကိုကြည့်၍ အူကွန်ရင်ထိတ်သွားသည်။

၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အူကွန်က ခရီးရောက်မဆိုက်ဆီ၍ မေးလိုက်သည်။
 “ယန်းပု... ဘာဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 ယန်းပုမှာ သိုင်မညာမတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မောဟိုက်နေ
 ပါသည်။ ပါးစပ်ဟသော်လည်း စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာပါ။
 အူကွန်မှာ ယန်းပု၏ပခုံးကိုပုတ်လိုက်၏။
 “ယန်းပု... ဘာဖြစ်တာလဲ”
 ယန်းပုက မောဟိုက်ခွာဖြင့် ပြောသည်။
 “အဖေကြီး... အဖေကြီး”
 အူကွန်သည် ယန်းပု၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဦး
 နောက်ထဲ၌ ဝန်းခနဲခြစ်သွားလေတော့သည်။
 “ဘာဘာ”

သုသည် တစ်ဖက်အော်လိုက်ပြီး ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်း
 ဝင်းတံခါးကိုဖြတ်ကျော်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။
 ယန်းပုက နောက်မှအော်လိုက်၏။
 “နီကွန်းပု ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး”
 အူကွန်သည် နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တောင်ကုန်း
 ထက်သို့ ပြေးတက်လေတော့၏။ သုသည် သန်တောထဲသို့ဖြေ
 သည်။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းထဲသို့ပြောစင်သွားလေ၏။
 အိမ်ခန်းထဲမှမြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ၏ဖြေ
 ထောက်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။
 ရောက်သည့်အဘိုးအိုသည် ပက်လက်လဲကျလျက်ရှိသည့်
 သူ၏အစိုးပေါ်အရေတင်သောလက်ဖြင့် ရင်ဝကိုဖိထားသည်။
 ဦးခေါင်သည် မော့လျက်ရှိသည်။ နီရနေသော မျက်လုံးအ

သရစုခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ် (ခွဲ-၃) ❀ ၃၉

နီမှာ ပြေးကွယ်လျက်ရှိနေသည်။ ပါးစပ်မှာ ဟနေပြီး သွားရည်များ
 စီးကွနေ၏။
 အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေ
 သည်။
 “ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”
 အဘိုးအိုသည် တဟင်းဟင်းဖြင့် ညည်းညူနေသည်။
 အူကွန်သည် ရှေ့တိုးသွားပြီး အဘိုးအိုအား ပေထွရန် ဟန်
 ပြင်လိုက်ရာ အဘိုးအို၏ရှေ့တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုတွေ့လိုက်ရသ
 မြင် ရပ်တန့်လိုက်ရ၏။ သုသည် စာရွက်ကိုကြည့်လိုက်မိသည်။
 စာရွက်ပေါ်၌...
 “ဦးကိုမထိနဲ့ မစိုးရိမ်နဲ့၊ ငါ မသေနိုင်သေးဘူး”
 အူကွန်သည် ရှေ့သို့မတိုးတော့ပေ။ နေရာတွင်ပင် ရပ်တန့်
 လိုက်သည်။ ယန်းပုလည်း နောက်မှရောက်ရှိလာသည်။ သုသည်
 ရှေ့သို့တိုးလာပြီး အူကွန်နှင့်အတူယှဉ်ရပ်၍ အဘိုးအိုအား ကြည့်နေ
 လိုက်သည်။
 အဘိုးအို ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် အူကွန်
 သည် မမြင်ရက်၊ မတွေ့ရက်အောင် ဖြစ်နေရတော့သည်။
 အူကွန်သည် ရှင်မြတ်ဘုရားအား တိုင်တည်မိလေ၏။
 “ရှင်မြတ်ဘုရား... တပည့်တော်သာ ဘာဘာအတွက် ဝင်ခံနိုင်
 မှင့်ရှိမယ်ဆိုရင် တပည့်တော် ဝင်ခံပါရစေဘုရား”
 အူကွန်သည် တကွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုလျက် ရှိနေလေ၏။
 ယန်းပုလည်း အူကွန်၏ဆိုသလိုကြားရသောအခါ နက်ရည်ကျလာ
 လေ၏။

အဘိုးအိုသည် ဝေဒနာကိုတောင့်၍ ခံနေပေသည်။

အဘိုးအို၏နေ့စဉ်သည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်လာပြီး ကွပ်ပွစ်ပေါ်မှ ခွန်ထလာလေ၏။

“အား”

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ကွပ်ပွစ်အောက်သို့ လိမ့်ကျသွား၏။

ဈာန်ကုန်နှင့် ယန်းပုတို့ ပျာပျာသလဲ ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုသည် သတိမေ့နေသည်ကိုတွေ့ရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဈာန်ကုန်က အဘိုးအိုကို ကွပ်ပွစ်ပေါ်တင်ပြီး ရင်ဝကို ခမ်းသပ်ကြည့်လိုက်၏။ နှလုံးခုန်နေသေးသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူတို့သည် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားသည်။

“နီကုန်းပု၊ ဆရာကြီး သေပြီလားဟင်”

ယန်းပုက မေးလိုက်၏။

ဈာန်ကုန်က မေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

“သူ ဒီလိုမဖြစ်ခင် ဘာတွေပြောသေးသလဲ”

“ဒီလိုမဖြစ်ခင်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်တံယုပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်လာပါပြီ နောက်တော့ ခင်ဗျားကိုခေါ်ပေးဖို့ ပြောတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ အမြန်ပြေးလာတာပဲ”

“သနားလိုက်တာ... သူ ဝေဒနာခံစားနေရတာ”

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်များ တောက်ပနေသည်။

ဈာန်ကုန်သည် ဝမ်းသာသွား၏။

“ဘာ သက်သာသွားပြီလားဟင်”

ယန်းပုလည်း ဝင်မေးလေ၏။

“ဆရာ... သက်သာသွားပြီလားဟင်”

အဘိုးအိုသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရချေ။ မျက်လုံးများသာ မှိတ်ပြနေသည်။ အဘိုးအိုသည် မေါင်မီးပေါ်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ဈာန်ကုန်က အဘိုးအို၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ဘာ... ဘာကိုစဉ်းစားနေတာလဲ”

အဘိုးအိုက အပြေမပေးပါ။ မျက်တောင်သာ ခတ်နေပါသည်။

ဈာန်ကုန် ခိုးရိမ်လာလေ၏။

“ဘာ... စကားပြောပါဦး”

ဈာန်ကုန်သည် မပြောရင်း ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။ ယန်းပုလည်း ငိုကြွေးရင်း မေးမြန်းလိုက်၏။

“နီကုန်းပု... ဆရာ သက်သာသွားပြီလားဟင်”

ဈာန်ကုန်သည် ငိုကြွေးလျက်...

“ဘာ စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး လျှပ်ရှားလိုလဲ မရတော့ဘူး”

ယန်းပုသည် ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလေတော့၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး လူငယ်နှစ်ဦး၏ငိုကြွေးသံများက ပျံ့လွှမ်းသွားတော့၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ သူတို့သည် ငိုကြွေးမှု ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့၏။ အဘိုးအိုသည် မေါင်မီးသို့သာ ကြည့်နေသည်။

လောက၌ရှိသမျှ အရာအားလုံးသည် သူနှင့်မဆိုင်တော့သည့်အလား ဖြစ်နေသည်။

၄၂ ❀ တာတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

စုတ်တရက် ယန်းပု၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နီကုန်းပု ကြည့်ခမ်း ဆရာလက် လုပ်နေတယ်”

ချူကွန်သည် အဘိုးအို၏လက်တစ်ဖက်လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အဘိုးအိုသည် စက်တစ်ဖက်က ပန်းကိုကုတ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ချူကွန်က...

“ဘာ... ကျွန်တော်ပြောတာကို ကြားသလားဟင်”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ပြလိုက်၏။

ချူကွန်သည် အဘိုးအို အသံဉာဏ်ရှိသေးကြောင်းသိရသောအခါ ဝမ်းသာသွားတော့သည်။ သူသည် အဘိုးအို သတိလုံးဝကင်းလွတ်သွားပြီဟု အထင်ရှိခဲ့၏။ ယခု ထင်ထားသကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။

“ဘာ... ဘာကို ကျွန်တော်တစ်ခုပြောမယ်၊ ဘာက ပြောခွင့်တဲ့ကောင်းကို ခန့်မှန်ပြီး ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ဟုတ်ရင် မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပါ၊ မဟုတ်ရင် မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်ပါ၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်၏။

ချူကွန်က...

“ကျွန်တော့်ကို ဘာခေါ်ခိုင်းတာ ကျွန်တော့်ကို ဘာခံကားပြောရာရှိလို့ မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်၏။

ချူကွန်က...

သံရူခြင်းသောသံခိုင်းခံစာရင် (၆၉-၇) ❀ ၄၃

“ဘာ... စကားမှမပြောနိုင်တာဘဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စကားပြောနိုင်မှာလဲ”

အဘိုးအိုသည် ယန်းပုကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ချူကွန် သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဪ... ဘာက စာရေးပြီး ကျွန်တော်ခံစားပြောမလို့ ဟုတ်လား”

ချူကွန်သည် ယန်းပုအား စုတ်နှင့်ကျွန်းကို အဘိုးအိုအား ယူပေးရန် ပြောလိုက်သည်။

ယန်းပုက ခန္တူနှင့်စုတ်တံကို အဘိုးအိုဘေး၌ အသင့်စုပေးသည်။ စုတ်တံကို အဘိုးအို၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ခန္တူပေါ်၌ရုေးတော့သည်။

ချူကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် ထိုစာကိုဝိုင်းဖတ်ကြလေ၏။

“ဥရုလက် ကြာကြာလှုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အများဆုံး ငါးရက်ပဲ လှုပ်ရှားနိုင်မှာ၊ အကြောင့် ငါးရက်အတွင်းမှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ရေပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်းကိုရေပြပြီး သင်ကြားမို့လို့ပေါ့”

ချူကွန်က မေါင်ညီတိပြလေ၏။

အဘိုးအိုက ဆက်၍ရေးလိုက်၏။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ခန္တူနှင့် နေတိုင်း လာပေတော့၊ ငါ့စာပေါ်မှာ သိုင်းပညာအခြေခံစာအုပ်ရှိတယ်၊ ငါ့ကိုယ်စား ယန်းပုကိုပညာသင်ပေးရမယ်”

ယန်းပုဘက်သို့ ချူကွန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ယန်းပုက မေါင်ညီတိပြသည်။

၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“စိတ်ချပါသော၊ ကျွန်တော်ကြီးအဖို့ သင်ယူပါမယ်”
အဘိုးအိုက နောက်ထပ်စာလုံးကို ရေးချလိုက်သောအခါ
ဧကန်နှင့်ယန်နု ဝိုင်းဝတ်ကြပြန်တော့၏။

“ကောင်းတယ်”

အဘိုးအိုရေးချသောစာလုံးမှာ ထိုစာလုံးပင် မြစ်သည်။ သူ
သည် အောက်၌ဆက်လက်၍ ရေးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ပျစ်အောက်မှာ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးရှိတယ်၊
ဧကန် ယူပေးပါ။ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းကို ပြောရရှိတယ်”

ဧကန်သည် ကွပ်ပျစ်အောက်မှ သေတ္တာကလေးကိုယူ
လိုက်သည်။ အဘိုးအိုရှေ့၌ သေတ္တာကိုဖွင့်ပြလိုက်သည်။

သေတ္တာထဲ၌ ကြေဘူးနှစ်ဘူးကိုတွေ့ရသည်။ အနီရောင်
ဘူးနှင့် အဖြူရောင်ဘူးဖြစ်သည်။

“ဧကန်... ဘူးကလေးတွေကို ယူလိုက်ပါ။ ငါ ပြောပြပါ
မယ်”

ဧကန်က ဘူးကလေးနှစ်ဘူးကိုယူလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ့ဖာထားတာ မပေးပါနဲ့ မင်းဟာ တုတ်ပေါက်တွေ
ပြီး အနီရောင်ခေါင်းဖုံးကိုရယူတဲ့အခါမှာ ပထမဆုံးအနီရောင်ကြွေ
ဘူးထဲက ဆေးရည်ကိုမျက်နှာလိမ်းပါ။ မင်းရဲ့ရုပ်ရည်ဟု ပြောင်သွား
ပါလိမ့်မယ်။ ပစ္စည်းရရှိတဲ့အခါမှာတော့ အဖြူရောင်ဆေးဘူးထဲက
ဆေးရည်ကိုလိမ်းလိုက်ပါ။ နဂါးရုပ်သွင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တု
ထိပါက မင်းကိုနှစ်ယောက်လုံးထင်သွားပါလိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုသည် တုနီတုနီရင်ရင်ဖြင့် စာကိုဆက်ရေးနေလေ
သည်။

သရဇ္ဈခြင်းသောသိုင်းစကရောင် (၆၆-၃) ❀ ၄၅

“ကြွေဘူးနှစ်ဘူးကို သူ့နေရာအတိုင်း ပြန်ထားလိုက်ပါ။ အ
သုံးလိုတဲ့အခါ ပြန်ယူပါ။ အခုတော့ မင်းပြန်သွားပါတော့”

ဧကန်သည် ကြွေဘူးကလေးများကို သူ့မူလနေရာတွင်
ပြန်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သေတ္တာကလေးကို ကွပ်ပျစ်အောက်၌
ပြန်သိမ်းထားလိုက်တော့၏။

ဧကန်က အဘိုးအိုအား ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါဘုရား၊ ဘာဘာက ဒီဆေးတွေကို တကယ်အသုံးလို
မှ သုံးစေချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ကလဲ တကယ်အသုံးလိုမှ
သုံးပါ့မယ်။ ဘာပေးထားတဲ့တာဝန်ကိုကျေပွန်အောင် ကျွန်တော်
ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်”

အဘိုးအိုသည် ဧကန်က ကတိပေးသည်ကို သဘောကျ
သွားသည်။ မျက်တောင်မခတ်တစ်မျက် ခတ်လိုက်သည်။

ဧကန်က....

“ဘာ... ကျွန်တော်အားနေပါတယ်၊ ကျောင်းရဲ့ဝေယျာဝစ္စ
တွေကိုလဲ ကိုရင်လေးတစ်ပါးပါနဲ့လွှဲထားရင်လဲ ရပါတယ်။ ကျွန်
တော် ယန်းပုနဲ့အတူ ဘာဘာကိုစောင့်နေပါ့မယ်။ မကောင်းဘူးလား
ဟင်”

အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်နှစ်မျက်ခတ်လေ၏။

ဧကန်က....

“ဘာ... ကျွန်တော်အားလို့ နေနေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့
လက် မခံရတာလဲ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်ရှိနေရင် ဘာ အားရှိတာလဲ။

အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်နှစ်မျက်ခတ်လေ၏။

ဧကန်သည် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

၄၆ ❀ တစ္ဆေ့သိုလ်နေလင်းစောင့်

ထို့နောက် ယန်းပုဘက်သို့လှည့်ကာ...

"ယန်းပု... တတကို သေသေရာရာ စောင့်ရှောက်ပါ၊ တစ်ခုခုထူးခြားရင်လဲ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပါ"

ယန်းပုက ခေါင်းညိတ်သည်။

ဈေးကွန်သည် ဈင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ပြန်သွားရလေတော့၏။

၁၁၁၁

သရေခြင်းသေအသိုင်းကောရင် (စဉ်-၃) ❀ ၄၇

အခန်း (၄)

ဆရာတစ်ယောက်ထပ်မံတိုးလာခြင်း

ဈေးကွန်သည် သန်းကောင်ယံအဖို့နဲ့တွင် အဘိုးအိုအား စိတ်မချသဖြင့် တစ်ခေါက်သွားကြည့်သည်။

သို့သော် အဘိုးအိုက ရေပင်လယ်လက်ဝါးပိုင်းကို ခဏ်းစားပြီး ရှေးနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘဲ ပြန်လဲခဲ့၏။

သူသည် အဘိုးအိုဆီမှ ပြန်လာသောအခါ ကျောင်းကိုဖြင့် ခဏ်းရသည့်နေရာသို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ သစ်ပင်များအတွင်း အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ တိုက်ခိုက်သံများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

တိုက်ခိုက်သူနှစ်ဦးမှာ အဘိုးအိုဝမ်းကျောင်းနှင့် မိုလင်းနုတို့ တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ဝမ်းကျောင်း၏သိုင်းပညာမှာ မိုလင်းနုထက် အဆမတန်သာလွန်သဖြင့် အေးအေးဆေးပင် ရှောင်တိမ်းနေနိုင်ပေသေးမိုလင်းနုကမူ အဘိုးအိုအား သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်နေသည်။

၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မိုလင်းနုသည် လွန်စွာ ဒေါသဖြစ်နေ၏။
“အဘိုးကြီး... ရှင်ကို ကျွန်မ အသေသတ်ပစ်မယ်”
ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောရင်...
“ကောင်မလေး... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းပညာ

ကလေးနဲ့ ငါ့ကိုအသေသတ်လို့မလား၊ အေးပေါ့လေ... မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်ပညာတတ်ထားတယ်ဆိုတော့လဲ မ
ဆိုးဘူးပေါ့လေ”

မိုလင်းနုမှာ ဒေါသထွက်ပြီးရင်း ထွက်လာလေ၏။

“သေဖို့သာပြင်... အဘိုးကြီး”

သူမက အော်ပြောရင်း အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်တော့
သည်။

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လောက်တော်လို့ ငါ့ကိုအန်တုနေတာလဲ၊ အခု
လောက် တိုက်ခိုက်ပြီးတာတောင် ငါ့အစွမ်းကို မသိဘူးလား”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်ထုတ်လိုက်
၏။ ပထမပိုင်းတွင် သူသည် ရှောင်တိမ်းရုံသာ ရှောင်တိမ်းနေသဖြင့်
သူတိုက်ခိုက်မှုအင်အားကို မိုလင်းနု မခံရချေ။

ယခု လက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်ထုတ်လိုက်သောအခါ အလွန်
ငြင်းထန်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုလက်ဝါးချက်ကို မိုလင်းနု
မည်သို့မျှ ခံနိုင်မည်မဟုတ် ချေ။

ထို့ကြောင့် ဈာန်သည် ခုန်ဝင်ပြီး မိုလင်းနုအား တွန်း
ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုလက်ဝါးချက်ကို ခုခံပေးလိုက်
သည်။

“ဝန်း”

ဈာန်သည် လေးငါးလှမ်း နောက်သို့ဆုတ်ခွာသွားရလေ
၏။

မိုလင်းနုသည် သေစွာမှပြန်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ
သည် ထိုလက်ဝါးချက်ကို မည်သို့မျှခုခံနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။
သူသည် ဘေးသို့လဲကျသွား၏။ မျက်နှာမှာ မြူဖတ်မြူ
ရော်ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် သူ့ရိုက်ချက်အား လူတစ်ယောက်က ဝင်
ရောက်ခုခံသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထိုအခါ
ဈာန်ဖြစ်နေကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရတော့သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ကိုရင်လေး... မင်း ဘာကြောင့် သူ့ကိုဝင်ကာကျယ်ပေး
တာလဲ”

ဈာန်က မိုလင်းနုအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သူက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဝမ်းကျောင်းသည် အလွန်ရယ်ရသည့် ဟာသတစ်ခုကိုကြား
ရသည့်အလား ခေါင်းမောကာ အားရပီရ ရယ်မောလေတော့သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

အဘိုးအိုဝမ်းကျောင်းသည် မိုလင်းနုကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး ရယ်
လေ၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ၊ သူက မင်းရဲ့မိတ်ဆွေကို”

မိုလင်းနု၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"အဘိုးကြီး... ရှင်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားနော်"

မိုလင်းနုက လှမ်းအော်လိုက်၏။

ဝမ်းကျောင်း၏လှမ်းမောနေသည့်မိုးစပ်သည် ပိတ်သွား၏။ သူက ဒေါသထွက်သောမျက်နှာဖြင့် မိုလင်းနုအား ကြည့်လိုက်၏။

"ဗီမှာ မိန်းကလေး... မင်းသိပ်မိုင်းပါကလား။ ငါ့လုပ်ချင်လို့ ကြည့်နေတာ။ ငါ့လုပ်လိုက်ရင် မင်းဒေါသသွားမယ် သိရဲ့လား"

ချွေကွန်က ကမ်းနားကတန်းပြောလိုက်သည်။

"မိုလင်းနု... ဟောဒီက ဘာဘာကတော့"

သူက ချွေကွန်၏ကောင်းမဆုံးမီ အလျင်အမြန် ဝင်ပြောလိုက်

၏။

"ကိုရင်လေး... ငါ့မှာမည်ကို ဘယ်သူမှမပြောရဘူး"

ချွေကွန်မှာ စကားပြောနိုင်တော့ဘဲ တန်းလန်းရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။ မိုလင်းနုမှာ ချာနေလှည့်ထွက်သွားတော့၏။ ချွေကွန်အားလည်း စကားပြောမနေတော့ပေ။

ချွေကွန်က အော်ခေါ်လေ၏။

"မိုလင်းနု... မိုလင်းနု၊ နေဦးလေ"

မိုလင်းနုသည် ချွေကွန်အား လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဝမ်းကျောင်းက ထို့ခန့် တံတွေးတစ်မျိုးထွေးလိုက်ပြီ။

"ကိုရင်လေး... ဒီကောင်မလေးက မင်းနဲ့မတန်းပါဘူး။ မင်းလိုခွင့်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြောပါ။ မင်းအလုပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီထက်လှတာ၊ ဒီထက် လိမ္မာတာကို ရွာပေးပို့မယ်"

ချွေကွန်က ကမ်းနားကတန်း လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီ။

သရဖူငြင်းဝေသောသိုင်း ဇောရောင် (စဉ်-၃) ❀ ၅၁

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒကာကြီး"

ဝမ်းကျောင်းက ဒေါသထွက်ပြီး အော်လိုက်လေ၏။

"ငါ့ကိုဒကာကြီးလို့ မခေါ်ခမ်းနဲ့"

အဘိုးအိုဝမ်းကျောင်းသည် သူ့ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

"ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ အရေးမကြီးလှပါဘူး။ ဒီနေ့ ငါ ဘာကြောင့်ရောက်လာသလဲဆိုတာ မင်း သိသလား"

ချွေကွန်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

"မသိပါဘူး"

ဝမ်းကျောင်းက...

"ကိုရင်လေး... သိုင်းပညာသင်တယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်လို့ မှားထင်နေသလား"

ချွေကွန်မှာ ဘုမသိ ဘုမသိ ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းကျောင်းက လက်တစ်ဆောင်းထောင်လိုက်၏။

"ဝထမ ပါရမီရမယ်"

ထို့နောက် လက်နှစ်ဆောင်းထောင်လိုက်ပြီး...

"ဒုတိယ အဆက်မပြတ်လေ့ကျင့်ဖို့လိုတယ်"

သို့သော် လက်သုံးဆောင်းထောင်လိုက်ပြီး...

"တတိယ ဆရာကောင်းဖို့လိုတယ်"

ချွေကွန်က နားထောင်နေ၏။ ဘာမှောင်မပြောပေ။

အဘိုးအိုဝမ်းကျောင်းက စကားဆက်သည်။

"လက်ရှိသိုင်းလောကမှာ သိုင်းသမားတွေ အများကြီးရှိ"

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေသင်းအောင်

တယ်၊ အိပ်မယ့် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ရှိတဲ့လူ အလွန်ရှားတယ်၊ တကယ်ထူးချွန်တဲ့သိုင်းသမား မရှိဘူးလား၊ မဟုတ်ဘူး ရှိတယ်၊ နည်းတယ်”

သူက သူ့ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြလိုက်၏။

“ကဲ... ငါ့အသက်အရွယ်တန်းက လူတွေပဲ ပြောကြပါပြီ၊ ငါ့လောက် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့သိုင်းသမားဟာ အင်မတန် ရှားပါတယ်၊ လက်ချိုးရေထွက်လို့ရပါတယ်”

သူက ကောင်းဆက်လိုက်၏။

“မင်းဆရာ လိုကုကတော့ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တွေထဲမှာ ပထမခွဲတဲ့လူဖြစ်တယ်၊ ကျန်တဲ့လူ သုံးလေးယောက်ဟာလဲ မင်းဆရာကို မနီးရီးခွဲလိုက်ပါတယ်၊ ဒီလူတွေဟာလဲ ဒီတစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒီခင်းကျွန်းနယ်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါကြိုတင်ပြောထားပါတယ်”

ချွန်ကဲ့သည် တစ်လုံးတစ်ပါးမှ ဝင်မပြောပေ၊ အဘိုးဆိုဝမ်းကျောင်းပြောပြနေသည်ကိုသာ နားထောင်နေသည်။

ဝမ်းကျောင်းက ကောင်းဆက်သည်။

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက ကျွန်ုပ်မီးဆိုတာရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ တကယ်အဆင့်မြင့်တယ်၊ အိပ်မယ့် သူ့မှာက ရောဂါရှိတော့ သူ့ပညာကိုအစွမ်းကုန်ပြနေကြတယ်”

သူသည် ဆက်၍ပြောပြနေသည်။

“နောက်တစ်ယောက်က လူမာဖြစ်တယ်၊ သူလဲ သိုင်းပညာမှာ တကယ်တော်တာပဲ၊ အဲဒါလဲကြီးတယ်၊ သူ့ကိုတော့ ငါမုန်းတယ်၊ သူနဲ့ငါ ဓာရင်းရှင်းစရာ ရှိသေးတယ်”

သရဇ္ဈင်္ဂင်းသောသိုင်းဓာရာဇ် (စဉ်-၃) ❀ ၅၃

သူသည် မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဆက်ပြောပြ၏။

“ကျန်တဲ့သိုင်းသမားတွေ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့လဲ တော်ကြတာပဲ၊ ချွန်နီ၊ တိတ်၊ နန်းယိုင်စုစုပေါင်း နှစ်ယောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

ထိုအခါကျမှ ချွန်ကဲ့ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော့်ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပြီးပါပြီ၊ အားလုံးပေါင်းနှစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်လိုက်၏။

“လိုကုက မင်းကိုပြောပြမှာပေါ့၊ ဒီအကြောင်းအရာမပြောလို့မှ မဖြစ်ဘူး၊ ထပ်ပြီးနားထောင်တော့လဲ မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ်ပါဘူးကွာ”

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီလူတွေက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သုံးဆယ်လောက်ကဆိုရင် တစ်ယောက်မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်ဝမ်းကတော့ အဆင့်မြင့်တယ်၊ အိပ်မယ့် နောက်တော့ မင်းဆရာလိုကုက ကျော်တက်သွားတယ်၊ သူက အတော်ဆုံးဖြစ်သွားတယ်”

ချွန်ကဲ့က မေးလိုက်သည်။

“အခုကော ဘယ်သူက သိုင်းပညာအဆင့်အမြင့်ဆုံးလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက တွေးတွေးဆာဆာလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“လက်ရှိအခြေအနေအရ မင်းဆရာ အတော်ဆုံးပါပဲ”

သူက ဆက်လက်ပြောလိုက်၏။

“အိပ်မယ့် ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံးတော့ မင်းဆရာပါပဲ၊ သူ့အသက်သုံးဆယ်လောက်မှာ သိုင်းပညာရှင်

၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရှိလုစီးက သူ့ကိုတပည့်အဖြစ်လက်ခံလို့ ပညာတော်လာတာ”

ဇွဲကွန် မှုက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ရှိလုစီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက...

“ရှိလုစီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။ သူက မင်းဆရာကို သိုင်းပညာဆယ်နှစ်သင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ပျောက်သွားတော့တာပဲ”

“ပျောက်သွားတယ်ဟုတ်လား”

“တချို့ကတော့ သေသွားတယ်လို့ပြောတယ်။ တချို့ကတော့ ရန်သူကသတ်လိုက်တာလို့ ပြောတယ်။ ဘယ်ဟာ မှန်တယ်ဆိုတာ ငါလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူး”

သူသည် စကားကိုအတန်ကြာရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“မင်းဆရာကိုကြည့်... သူ သိုင်းပညာသင်ခွင့်ရတာ ဆယ်နှစ်ထဲ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ တို့အုပ်စုထဲမှာတော့ အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်တယ်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

ဇွဲကွန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး”

ဝမ်းကျောင်းက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါ သူ့ရဲ့ပါရမီထူးခြားမှုနဲ့ သူ့ရဲ့ကြိုးစားမှုတို့လိုက်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့အထူးချွန်ဆုံး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဇွဲကွန်မှာ ဝမ်းကျောင်း၏ပြောကြားချက်တို့ကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ သို့သော်မကောင်းတတ်သဖြင့် ဆက်၍ နားထောင်နေရပါသည်။

သရဇြင်္ခါးအောင်သိုင်း ခဏရာဇ် (ခဦး-၃) ❀ ၅၅

“အခုမှ ငါပြောတဲ့စကား လိုရင်းရောက်တော့တယ်။ မင်းကို ငါတို့က ဘာကြောင့်သိုင်းပညာ သိုင်းသင်ပေးချင်နေကြတာလဲဆိုတာကို မပြောပြမယ်။ မင်းရဲ့ ပါရမီဟာ ထူးခြားတယ်။ လိုကုဟာ မင်းကို ဆယ်နှစ်ပဲ သိုင်းပညာသင်ပေးရတယ်။ မင်းဟာ သိုင်းပညာနှစ်မျိုး သုံးမျိုးကလွဲရင် အကုန်လုံးတတ်မြောက်တယ်။ အဲဒါလိုထူးချွန်လို့ ငါတို့ သိုင်းပညာသင်ပေးနေချင်ကြတာပေါ့”

ဇွဲကွန်က ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော့်ဆရာလိုကုက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာတွေ သင်ကြားပေးပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ မရဲလောက်သေးဘူးလို့ ငါ ယူဆတယ်”

ထိုအခါမှ ဇွဲကွန်သည် ဝမ်းကျောင်း၏ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်တော့သည်။ သူ့စေတနာကို ဇွဲကွန်မငြင်းလိုပါ။

သို့သော် သူ့မှာ လက်ရှိဆရာနှစ်ယောက်ရှိနေပြီးဖြစ်၍ ထုပ်မံ၍ ဆရာတစ်ယောက်ကို လက်မခံလိုတော့ပေ။

“ကျွန်တော့်အဖေ၊ စေတနာထားတာကိုတော့ လက်ခံပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ဆရာရှိပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်မခံပါရအောင်တော့”

ဝမ်းကျောင်း၊ မျက်နှာဖြူသွားသည်။ သို့သော် သူသည် ဖျက်ခွင်ပင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်... မင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ။ ငါအတင်း မတိုက်တွန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားပါလို့ ငါပြောချင်ပါတယ်”

ထိုစဉ်...

“ဇွဲကွန် စဉ်းစားရောမလို့ပါဘူး။ သူ ပညာသင်နေမှာကို

၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လက်ခံလိုက်ပါ။

ဧည့်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။ ထိုအသံမှာ သူ့
ဆရာလိုကုန်အသံ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဝမ်းကျောင်းက အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ ထွက်ခွဲ”

“မင်း နားကနီးနေသလား၊ ငါ့အသံတောင် မမှတ်မိတော့
ဘူးလား”

ဝမ်းကျောင်းမှာ မျက်နှာဖျက်သွား၏။

“လိုကုလား”

“မင်းအသံတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“(ခ)နှစ်ကြာအောင် မတွေ့ခဲ့ကြတာဆိုတော့ အသံရော
ရုပ်ရော ဘယ်လိုနေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ထွက်ခွဲပါကွား၊ မင်း
ဘယ်လိုအခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ”

သူ၏ကောင်းအဆိုးတွင် သစ်ပင်များအကွယ်မှ လူတစ်
ယောက်ထွက်လာလေ၏။ လိုကုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူသည်
ချိုင်း ထောက်နှင့် ထောက်လာ၏။

လိုကုက ရယ်မောရင်း...

“အင်း... ဝင်းကျွန်းနယ်တော့ ဒုတိယအကြိမ် ဧည့်ကားဦး
မှာပဲ”

သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကွန်ဝမ်းလဲ ရောက်နေပြီ၊ လူမားလဲ ရောက်နေပြီ၊ ချိုစိန်
လဲ သူ့တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ ရောက်နေပြီ”

ဝမ်းကျောင်း မျက်လုံးပြုံးသွား၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာခပ် (ခဉ်-၃) ❀ ၅၇

“ဟုတ်လား... သူတို့ရောက်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ထိတိကလဲ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ပါလာ
တယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူတို့လဲ ကြောမီ ရောက်လာတော့မှာပဲ”

ထိုအခါ ဝမ်းကျောင်း ရယ်မောလေတော့သည်။

“ဣန္ဒိဗုံတို့ ဆယ်ရှစ်နှစ်တုန်းက ကောင်တွေ ရောက်လာကြ
တာပေါ့၊ ကောင်တယ်၊ ကောဝင်းတယ်၊ ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

လိုကုက...

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ရောလုပ်မှ ဝမ်းသာကြတာ
ထင်တယ်”

ဝမ်းကျောင်း၏ရယ်သံသည် ရပ်တန့်သွား၏။

လိုကုက ဝမ်းကျောင်းအား မေးလိုက်၏။

“မင်းက ဧည့်သည်ကို ပညာတစ်မျိုး သင်ပေးချင်တယ်ဆို”

“မင်းရဲ့တပည့်ကို ငါ သိပ်သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သင်ပေးဖို့ ကုသိုလ်မရှိပါဘူးကွာ”

“ငါပြောမယ်၊ မင်း ဧည့်သည်ကိုသွေးကြောဖွင့်ပေးနေတာ

ဟာ မင်းရဲ့လက်လယ်စိုက်ပြန်လို့ချင်လို့ မဟုတ်လား”
သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းကို သတိပေးထားရဦးမယ်၊ ဧည့်သည်ဟာ ငါ့ရဲ့အမိန့်
ပေးကြေးပြားကို ယူပေးရမယ်၊ အဲဒါကို ငါတာဝန်ပေးထားပြီးပြီ၊
အဲဒါတော့ တခြားလူတွေ ခိုင်းရောမလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဝမ်းကျောင်းက မှီပြီးပြီပြီ...

“မင်းခိုင်းတာကို ဧည့်သည်က သဘောတူပြီးရင် ကွန်ဝမ်းလဲက
အတင်းခိုင်းလို့ ဘယ်ရတော့မလဲ”

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချွေကွန်က ဝင်၍ပြောလိုက်၏။

“ဆရာ... ဒီတဘက် သူ့သိုင်းပညာကိုသင်ဖို့ ပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မသင်ခွင့်တော့ဘူး”

လုံကုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့တပည့်က ဘယ်လိုလူလဲကွ၊ ဝမ်းကျောင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ကို ဘာကြောင့် မင်းက ငြင်းနေရတာလဲ၊ တခြားလူဆိုရင် သင်ခွင့်ပါတယ်လို့ ရှိမှီဦးတင်တောင်မနီတာတောင် မရဘူးကွ”

“ကျွန်တော် မသင်ခွင့်ပါဘူးဆရာ၊ သူက လက်ခွောင်းရိုးကို ယူခိုင်းနေတာဗျ”

“ဒီမှာကိုရင်လေး မင်းကိုပညာသင်ပေးတာက စာကံ ချောင်းရိုးယူခိုင်းတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွ၊ မင်းဘာသာ ယူပေးခွင့်ပေး၊ မပေးခွင့်နေ ရပါတယ်၊ ငါ့အဓိက လိုချင်တာက ငါ့သိုင်းပညာကို မင်းရရှိပါ”

ဝမ်းကျောင်းက ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ငါ အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ”

လုံကုက ချွေကွန်အား ခေါင်းညိတ်အချက်ပြ၏။

ထို့ကြောင့် ချွေကွန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေ၏။

“ကျွန်တော် လက်မပါတယ်၊ အိမ်မယ် လက်ခွောင်းရိုးကို တော့ယူပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဝမ်းကျောင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ရပါတယ်ကွာ... အရေးအကြီးဆုံးက မင်းဟာ ငါ့အဓိက သိုင်းပညာသင်ယူဖို့ပါ။ ဟိုကိစ္စကို နောက်မှစဉ်းစားကွတာပါ”

သရေခြင်းအသားသိုင်းကောရင်း (ခွဲ-၃) ❀ ၅၉

“သူက လုံကုဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“တကယ်လို့ သူက စိတ်ပြောင်းပြီး လက်ခွောင်းရိုးကိုယူ ပေးဖို့ စိတ်ဆန္ဒရှိလာရင် မင်း မကန့်ကွက်ရဘူးနော်”

လုံကုက နှစ်ရွှေရန်ရှောင် ဖြေသည်။

“မင်း သိုင်းပညာကိုအပင်ပန်းမပြီး သင်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါ မကန့်ကွက်ပါဘူး”

ဝမ်းကျောင်းက လုံကု၏လက်ကိုဆွဲရင်း...

“ငါ တကယ်ပြောနေတာနော်”

လုံကုက သူ့လက်ကိုဆွဲယူလိုက်၏။

“ငါက ဘာဖြစ်လို့လိမ်ပြောရမှာလဲ”

ချွေကွန်က သူ့ဆရာ-လုံကုကိုကြည့်ပြီး...

“ဆရာ ဘာဖြစ်လို့ သဘောတူလိုက်သလဲ”

လုံကုက ရှင်းပြ၏။

“တစ်နေ့ကမှ ငါ ခြံစားမိတယ်၊ သိုင်းပါရတော့က မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးခွင့်ကြတယ်၊ မင်းအဖို့ အကျိုးရှိတယ်၊ မင်းကို ဘာဖြစ်လို့သိုင်းပညာတွေ မသင်ပေးခွင့်ရတော့မှာလဲ”

လုံကုသည် တစ်ဆက်တည်း ဝမ်းကျောင်းက ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ဝမ်းကျောင်း၊ မင်းကိုကြိုတင်ပြောထားရဦးမယ်”

ဝမ်းကျောင်းက...

“ပြောပါ”

“ချွေကွန်က ငါ့တပည့်ပါ၊ မင်းကိုအချိန်ကြာကြာတော့ ပေးမထားနိုင်ပါဘူး”

“ဟ... သိုင်းပညာသင်ပေးတာပဲကွာ”

၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်ခန်းလင်းအောင်

“သိုင်းပညာ သင်ပေးပေး၊ တာပဲသင်ပေးပေးသူ့ကို အချိန်ကြာကြာ မင်းကိုပေးထားနိုင်ဘူး”

“ခါဖြင့် ဘယ်လောက်ပေးထားမလဲကွာ... ပြော”

“မင်းကို(၂)လလောက် ပေးထားမယ်၊ ဒီနှစ်လအတွင်းမှာ မင်းကြိုက်သလို သင်ပေးနိုင်တယ်၊ (၂)လပြည့်သွားတာနဲ့ မင်းသင်ပေးထားတာတွေကို ရပ်လိုက်ရမယ်၊ အဲဒါ ခြုံငုံသတ်ချက်ပဲ”

ထိုအခါ ဝမ်းကျောင်းက တဟားဟား ရယ်လေတော့၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ငါက ဘယ်လောက်များ ချီကိုပေးထားနိုင်မှာပဲလို့”

“ဘာလဲ(၂)လ နည်းနေလို့လား”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ငါသင်ပေးမယ့်ပညာက (၂)လတောင် မလိုပါဘူးကွာ၊ (၂)လဆိုတာ ခုအတွက် အချိန်တောင်များနေပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတပည့်က လူထူးလူချွန်ကွဲ တစ်ထွာပြီရင် တစ်လမြင်တဲ့တပည့်မျိုးကွာ”

လိုကုသည့် ချူကွန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ချူကွန်၊ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား မင်း၊ သူနဲ့သိုင်းပညာ(၂)လ သင်ရမယ်၊ ငါ(၂)လတော့ ခွင့်ပြုတယ်”

သူသည် ဝမ်းကျောင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“ကဲ... ခုတပည့်ကို မင်းလက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ၊ သင်ကြားဖို့ ကိစ္စကိုတော့ မင်းဘာသာ ကြည့်စီမံပေတော့၊ ငါသွားတော့မယ်”

ချူကွန်က သူ့ဆရာလိုကုအား ဂရုစိုက်ရင်း...

“ဆရာ... ကျွန်တော့်ကို တပည့်အဖြစ် လက်မခံချင်တော့ဘူးလား”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောကုန်း (ခွင့်-ခု) ❀ ၆၁

ထိုအခါ လိုကုက တဟားဟား ရယ်မောလေတော့၏။

“ချူကွန်... ချူကွန်၊ မင်း အဓိပ္ပာယ်တောင် နားမလည်တော့ဘူးလား”

သူသည် ဆက်၍ ပြောလေ၏။

“မင်းလို တပည့်မျိုးကို လူတိုင်းက လိုချင်နေတာကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါက မလိုချင်ရမှာလဲ၊ သူ့ကို(၂)လပဲ ခွင့်ပေးထားတာကို ကြည့်ပါလား၊ စိတ်ချလက်ချသာ သိုင်းပညာသင်ပါ၊ ငါ လာကြည့်ပါဦးမယ်”

သူသည် ချူကွန်၏နားနားသို့ ကပ်၍တီးတီးပြောလေ၏။

“အခုလို လုပ်တာဟာ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်၊ ဘာမှမင်း မစိုးရိမ်နဲ့၊ မင်းကျောင်းဖို့ချည်းပဲ”

လိုကုသည် ဝမ်းကျောင်းဘက်သို့လှည့်၍ ပြောသည်။

“ကဲ... သူငယ်ချင်း ငါသွားတော့မယ်၊ ဘာပြောရာ ကျန်သေးသလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ပြောရာ မရှိတော့ပါဘူး”

လိုကုသည် ချူကွန်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကဲ... ငါသွားပြီ”

သူသည် ချိုင်းတောက်နှင့်ပြေးသွားရာ အလွန်ပင် လျင်မြန်လှတော့သည်။ သူ၏ပြေးထွက်သွားပုံကိုကြည့်၍ ဝမ်းကျောင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေ၏။

အခန်း (၅)

ရောဂါသည်အဘိုးအိုနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

လုံကုထွက်သွားသည်မှာ ငါးရက်ရှိလေပြီ။
စင်းကျန်နယ် တစ်ဝိုက်တွင် အအေးရိပ်လာသည်။
ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် ထုထဲသောသက်န်း
များကို ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ ချွေကွန်မှာမူ ပါးလွှာသောအင်္ကျီကို
သာ ဝတ်ဆင်သည်။

သူသည် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေသောကြောင့် ကျရောက်
လာသည့် အအေးဓာတ်ကိုမမူဘဲ ဖြစ် နေသည်။

ထိုငါးရက်အတွင်းတွင် အဘိုးအိုသည် နောက်တစ်ကြိမ်အ
ဖျားတက်ခဲ့သည်။ ဤအဖျားတက်မှုမှာ ဖြင်းထန်သည်။

နားနှင့်မျက်စိမှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အင်္ဂါများ သေသွား
တော့သည်။

အဘိုးအို၏ ဘဝသည် ရှင်လျက်သေသွားရသည့်ဘဝ ဖြစ်
ပါတော့သည်။ ချွေကွန်မှာ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ရ၏။

ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဇာတိ၊ မရဏသည် လူတို့အတွက် ထူးဆန်း
သောစာရား မဟုတ်တော့ပါ။ သို့သော် မသေနိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး

သေသွားရသည့်အဖြစ်ကမူ ဆိုးလှသည်။

အဘိုးအို၏အောင်မြင်မှုတစ်ခုကတော့ စွဲသည်။ ထိုအောင်
မြင်မှုမှာ ရေပင်လယ်လက်ဝေးသိုင်းကိုပြီးဆုံးအောင်မြင်အောင် ရေ
သွားနိုင်ခြင်းပေတည်း။ ထိုအတွက် အဘိုးအိုလွန်စွာ ဝမ်းသာအား
တက်နေသည်။

သူ့ကြွက်သားများ အလုပ်မလုပ်တော့သဖြင့် အဘိုးအို
သည် ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

သို့သော် သူ၏ဝင်ကြားသောမျက်လုံးများကမူ ရေသား
ပြီးသောသိုင်းကျန်စက်သာ ကြည့်နေလေ၏။

“ငါ အောင်မြင်အောင် နေနိုင်ပြီကွ”

ဟု ပြောနေသလောက်.....

ယန်ဆုသည် ချွေကွန်ထံသို့လျှောက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို
တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဆရာအမြဲအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ချွေကွန်က.....

“မသေနိုင်ဘူးလို့ ပြောမှာပေါ့ဗျာ”

“ဆရာ သက်တာတာပေါ့နော်”

“ကိုယ်ဓမ္မာတော့ သေသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် အသက်ကတော့
ရှိသေးတယ်”

သူတို့သည် တီးတိုးပြောပြီးနောက် အဘိုးအိုအား ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးပွင့်လာလေ၏။ အဘိုးအိုသည် ချွေ
ကွန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူကြည့်သည့်သဘောက...

"မင်းအဖေ နောက်လာသလား၊ ငါ မျှော်လင့်နေတယ်"

သူ့သဘောက အပြစ်တင်သည့်သဘောသို့အောင်နေသည်။

ချွေကွန်က ကွပ်မျက်အနီးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး...

"ဘာ အခြေအနေကောင်းသွားပြီလား"

အဘိုးဆိုက မျက်တောင်တစ်မျက် ခတ်လိုက်သည်။ သူ့သဘောက...

"ငါတော်တော် သက်သာနေပြီ ခြေတွေ လက်တွေသေ သွားတာတော့ ရှိတာပေါ့လေ"

ချွေကွန်သည် အဘိုးဆို၏နဖူးကို ခမ်းသပ်ကြည့်၏။ အခြေအနေကောင်းမှုန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးဆိုကို ချွေကွန်ကြည့်နေ၏။ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။ ချွေကွန်က အဘိုးဆိုကောင်းပြောစရာရှိသည်ဟု ထင်သည်။

ချွေကွန်က...

"ဘာ... တကယ်နေကောင်းတယ်နော်"

အဘိုးဆိုက မျက်တောင်တစ်မျက်ခတ်၏။

ချွေကွန်သည် အဘိုးဆိုရေသားထားသောသိုင်းကျွမ်းများကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာ... ဒီရေပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်းကျွမ်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်းတော် လေ့ကျင့်ရတော့မှာပေါ့နော်"

အဘိုးဆိုက မျက်တောင်တစ်မျက် ခတ်လေ၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းခံတရား (၆၆-၇) ❀ ၆၅

ချွေကွန်သည် ရေပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်းပညာကို ဆက်လက်လေ့လာတော့၏။

ရေပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်းကျွမ်းကို လေ့ကျင့်ပြီးနောက် ချွေကွန်သည် မှိုင်းကျွန်းဘုရားကျောင်းခန်းမသို့ သွားလေ၏။

သူသည် ဘုရားခန်းမထဲတွင် ချီရောက်သည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဘုရားခန်းမထဲတွင် ဘုရားပန်းများဖြင့် ဧည့်ကားနေသည်။

ချွေကွန်သည် ဖာတစ်မျက်ယူ၍ထိုင်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်သည်။

"ကိုရင်လေး... ပြီးရင် ကိုရင်လေး ဇောလောက်ဖယ်ပေးပါနော်"

ချွေကွန်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အဘွားဆိုတစ်ယောက်က သူ့အား လှမ်းပြောနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုအဘွားဆိုမှာ ဒီးခေါင်းကိုစာပဝဖြင့် ဧည့်ထားသည်။

ချွေကွန်က နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။

"ခကာမကြီး... ဝတ်ပြုခွင့်ပြုပါ"

အဘွားဆိုက...

"ကိုရင်လေးက ဒီကျောင်းကလား"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒီကျောင်းကပါ"

"ကိုရင်ဆံပင်က ရှည်လှစွာလား"

"ကျွပ်က တစ်နှစ်အကြာမှာ လူထွက်တော့မှာပါခါကြောင့် မောင်းမရိတ်တော့ဘဲ ထားတာပါ"

အဘွားဆိုသည် ချွေကွန်အား ကောင်းမပြောတော့ဘဲ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်သည်။

၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် ဘုရားဝတ်မြပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ချွေကွန်အား မြင်တွေ့နေရသေးသည်။ သူသည် ချွေကွန်အား မြပြီး လူကြားထဲမှ တိုးထွက်သွားသည်။

ဘုရားဖူးများ များပြားနေသဖြင့် အဘွားအိုမှာ လူမကြားမှ အတင်းတိုးထွက်နေရသည်။

ချွေကွန်က အဘွားအိုနောက်သို့လိုက်သွားပြီး ပြောလိုသည်။

“ဒကာမကြီး... ကျွန်ုပ်တို့ဝိဇ္ဇာပေးပါမယ်၊ လူကြားထဲမှာ ရင် ဒကာမကြီး အတော်တိုးထွက်နေရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

အဘွားအိုက ပြောလိုက်လေ၏။

ချွေကွန်က ရှေ့မှထွန်းထိုး၍ထွက်သွားရာ အဘွားအိုမှာ နှုတ်နောက်မှ လွယ်ကူစွာ လိုက်သွားနိုင်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းပေါက်သို့ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ အဘွားအိုသည် အင်္ကျီလက်ဖြင့် နဖူးမှဆွေးများကို သုတ်လိုက်၏။

“ကိုရင်လေးတို့ဘုရားကျောင်းက အတော်စည်ကားတာနော်၊ ငွှာနီးအုပ်ပေါ်ကျေးဇူးတင်တော့ တော်တော်လာကြတာပဲ”

“ဒကာမကြီးက ဒီဘုရားကျောင်းကို အဓိပုရောက်ဖူးတာနဲ့တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... အရင်တုန်းက သွားသွားဟာ မကြာမကြာရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဒကာမကြီး မကြာမကြာရောက်ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

“တိတိကျကျပြောရမယ်ဆိုရင် သွားသွားက ဒီတိုမရောက်

သရဇ္ဈိဒ်းသောသိုင်းကောရာဇ် (၆၆-၃) ❀ ၆၇

တာ(၁၈)နှစ်လောက် ရှိပါပြီ”

ချွေကွန်သည် ရင်ထိတ်သွားလေတော့၏။ သူ့ဆရာပြောသည့်ကိစ္စများကို သတိရလိုက်သည်။ တုတ်ပေါက်ခွံနှင့် ဤအဘွားအိုမှာ ပတ်သက်နေသလောဟု တွေးတောလိုက်မိသည်။

“ဒီအဘွားကြီးကြည့်ရတာ သိုင်းလောက်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေရမယ်”

ချွေကွန်သည် အဘွားအိုအကြောင်းကို ခြုံစမ်းနေလေ၏။ ထိုစဉ် အဘွားအိုက...

“ကိုရင်လေးကို ကြည့်ရတာ ခင်းကျန်နယ်သားမဟုတ်ဘူး

လို့ ထင်ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒကာမကြီး”

“ဒါဖြင့် မင်း ပြည်မက လာတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား... မိသားစုနဲ့လား”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

အဘွားအိုမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

“တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် အခါလည်သားမတိုင်မီတည်းက ဒီရောက်နေ

တာပါ”

“မင်းမိဘက ဝိုလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက လာဖို့တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူလာဖို့တယ်ဆိုတာ အခုထပ်မံ

၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သေသေရာရာ မသိသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

အဘွားအိုမှာ အံ့သြသွား၏။ သူသည် ဈာန်အား ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေတော့သည်။ အတန်ကြာ အကဲခတ်ပြီးမှ...

“ဘွားဘွားနောက် ဧကလိုက်ခဲ့ပါ၊ မင်းကို ပြောရောစွဲ
တယ်”

ဈာန် အံ့သြသွားသော်လည်း အဘွားအိုခေါ်ရာနောက်သို့
အလိုအလျောက်ပင် လိုက်သွားမိသည်။

အဘွားအိုသည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းနှင့် အတော်ဝေး
ဝေးနေရာသို့ လျှောက်သွား၏။

ထိုနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် ကျောက်တုံးတစ်တုံး
ပေါ်၌ထိုင်လေတော့၏။

ဈာန်အားလည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်ရန် ညွှန်
ပြလေ၏။

“ထိုင်ပါ... အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

ဈာန်က ထိုင်လိုက်သည်။
“မင်းရဲ့လူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“လူနာမည်က ဇိုကျွန်း၊ ကိုရင်ဘွဲ့က ဈာန်”

အဘွားအိုမှာ အံ့သြသွား၏။
“ဟုတ်ပြီ... ဒီနာမည်ကို ငါကြားဖူးပါတယ်”

သူမသည် ဈာန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ပြီး
နောက်...

“မင်း... သိုင်ပညာသင်ဖူးသလားဟင်”
“နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်ပါတယ်”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာရစ် (၆၉-၇) ❀ ၆၉

အဘွားအိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကြည့်ရတာ အ
ကွင်းအားနဲ့ အမြင်အား အလွန်အဆင့်မြင့်နေတာကိုတွေ့ရတယ်၊ မင်း
သိုင်းပညာကို တော်တော်အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်မြောက်နေတယ် မ
ဟုတ်လား”

“ဘာမကြီးက ကျွန်တော့်ကို အလွန်အဆင့်ကြီးနေတာ
ကိုး”

အဘွားအို၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် သိန်းငှက်မျက်
လုံးသဖွယ် ဈာန်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း မလိမ်ပါနဲ့၊ ငါ့ကို လိမ်လို့မရဘူး”

ဈာန်က ရယ်လိုက်၏။

“မလိမ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ”

“မဟုတ်မှလို့ရော... မင်းဟာ လုံ့လတပည့်ဖြစ်ရမယ်”

ဈာန်သည် လုံ့လတပည့်ဖြစ်ရခြင်းကိုမျှားစွာ ဂုဏ်ယူမိ
သွားသည်။ သိုင်းလောက သိုင်သမားတော်တော်များများသည် သူ

ဆရာလိုကုကို အထင်ကြီးလေးစားကြသည်မဟုတ်ပါလော၊
ဈာန်က မေးလိုက်၏။

“ဘွားဘွားက ဘယ်သူလဲ”

“ငါနာမည်က ထိတ်၊ မင်းဆရာပြောပြတဲ့အထဲမှာ မပါဘူး
လား”

ဈာန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာက ပြောပြဖူးပါတယ်”

အဘွားအိုသည် တဟုတ်ဟောဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်လေ

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တော့၏။ လုံကုက သူ့နာမည်သည့်ပြောသည်ဟု သိလိုက်ရသဖြင့်
ကျေနပ်သွားပြီး ရယ်မောခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အိန္ဒ မင်းဆရာကော ဝိမာနီသလား”

ချွေကွန်က....

“ရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာတော့
မ သိပါဘူး။ ဘယ်မှာရှိရမယ်ဆိုတာလဲ မသိပါဘူး။”

ထိတိက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“လုံကုက မင်းကိုရတာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်။ သူ့ရဲ့
တာဝန်ကို မင်းထမ်းဆောင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်မိပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ စိတ်ဓာတ်စရာ၊ ဓမ္မာကိုယ်ပါ ကြံ
နိုင်လို့ပဲ”

ထိတိသည် ရယ်မောရင်း ပြောနေရာ တည်သွားသည်။
မျက်မှူးပင် ချွေကွန်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၈နှစ်က အခြွေအပွက်ကို မင်းဆရာက မင်းကို
ပြောပြခဲ့သေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်”

ထိတိသည် သက်ပြင်းမျှလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတုန်းက ငါတို့အားလုံး တူဝါပိမ့်ရဲ့အကြံအစည်ထဲကို
တိုးဆင်သွားမိကြလို့ ငါတို့ရဲ့ အမှတ်အသားပစ္စည်းတွေအားလုံး တူဝါ
ပိမ့်လက်ထဲရောက်ကုန်ကြတာပေါ့”

သူသည် ချွေကွန်ကို ဆက်မေးလိုက်၏။

“အိန္ဒ ကျန်စမ်းဆိုတဲ့လူကို မင်းသိသလား”

ချွေကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

သရဖူခြင်းသောဆုရိုင်းစောရောင် (၆၆-၃) ❀ ၇၁

“ဟုတ်ကဲ့... ရောဂါသည်အဘို့ဆိုကို သိပါတယ်”

“မင်း သူ့ကိုသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူ ကျွန်တော့်ကို သိုင်ပညာသင်ပေးပါ
တယ်။ အခုတော့ သူ သေမိန်းပါပြီ”

“ဘာ... သူသေတော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... သူသေမိန်းပါပြီ”

အဘွားဆိုထိတိက....

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒီအနီးအနားမှာပဲ။ သူ့ရဲ့ရောဂါအခြေအနေက တစ်နေ့
တခြား ဆိုးရွားလာတယ်။ သူ လုံးဝလှုပ်ရှားလို့မရတော့ပါဘူး။ တစ်
ကိုယ်လုံး သေသွားတယ်လို့ပြောရင် ရပါတယ်ခင်ဗျာ။ အသက်ရှိတယ်
ဆိုရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်”

အဘွားဆိုထိတိက ပြောသည်။

“ငါ့ကို သူ့ဆီခေါ်သွားစမ်းပါ။ သူ့ကို ငါကြည့်ခွင့်ပေးစားပါ။
၁၈ နှစ်လုံးလုံး ငါ မတွေ့ရဘူး”

ချွေကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်မလေး... အခု ကျွန်တော်လိုက်ဖို့မယ်”

အဘွားဆိုထိတိလည်း ထလိုက်သည်။ ချွေကွန်နောက်မှ
လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

ချွေကွန်သည် တောင်ကုန်းထက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။
လမ်းတစ်လျှောက်၌ အတိုးဆိုကျန်စမ်းနှင့်မည်သို့တွေ့ပုံ၊ မည်သို့
သိုင်ပညာသင်ပေးပုံတို့ကို ပြောပြသည်။

မကြာမီ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်၌ အိမ်သို့ဆိုက်နေရာ

၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လာလေတော့၏။

“ဆရာ ဒီအိမ်မှာ နေပါတယ်”

ထိတိက အိမ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်မှာနေတာလဲ”

“သူ့ရဲ့ရောဂါခြေအနေကြောင့်ပါ။ အခက ဒီထက်ဆိုးတယ်လို့ကံကစားခဲ့ဖူးတာနဲ့ နေတာ။ အေးစိန်နဲ့အတူပါ”

သူတို့သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လိုက်ကြ၏။

ယန်းလှသည် ကြမ်းပေါ်၌အိပ်နေ၏။

အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးများနဲ့မှိတ်ပြီး အနားယူနေသည်။

အသံများကြားသဖြင့် မကြာမီ မျက်လုံးပွင့်ကြည့်တော့သည်။

ထိုအခါ သူ့မျက်လုံးအနံ့သည် စိတ်ထိမှိတ်သည့်အရိပ်အ

ယောင်များ ယှက်သန်းသွားသည်။ မျက်ရည်များလည်း ဝဲလာ၏။

သူသည် ထိတိကို မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။

ထိတိကလည်း အဘိုးအိုသေလုနေမျှပါးဖြစ်နေသည်ကို

တွေ့ရသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

“အစ်ကိုကွန်ဝမ်း နေကောင်နဲ့လားဟင်”

အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လေ၏။ ထို

နောက် ချွေကွန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဘိုးအို၏ဆိုလိုချက်

ကို ချွေကွန်နားလည်လိုက်သည်။

ဘာ... ဘာဘရဲ့အခြေအနေအားလုံးကို လမ်းမှာ ဘွား

ဘွားကိုပြောပြပြီးပါပြီ”

ထိတိက အံ့ကြိတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး ဒီလိုအခြေအနေဆိုးနေမှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ

သရေခြင်းသောသိုင်းစကရင် (၆၆-၇) ❀ ၇၃

ဘူး အစ်ကိုကြီးအခုလိုဖြစ်ရတာ တုတ်ပီးကြောင့်ပါ။ ကျွန်မ တုတ်ပီးကို လက်စားဆွေရမဖြစ်မယ်၊ တုတ်ပီးကို အရမ်းလက်စားဆွေချင်တယ်”

အဘိုးအို၏မျက်လုံးအနံ့တွင် ဝမ်းနည်းခြင်း အရိပ်အယောင်

များ ယှက်သန်းလာလေ၏။

သူသည် အဘွားအိုထိတိကို ကြည့်နေသည်။ ကျိန်နောက်

ကွပ်ပုခွံကောသို့ရှိသောထိုင်ခုံကို ကြည့်လိုက်၏။

ချွေကွန်က နားလည်သည်။

“ဘွားဘွား... ဆရာက ထိုင်ခိုင်းပါတယ်”

အဘွားအို ထိတိသည် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

သူ၏အမူအရာကိုကြည့်၍ လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရ

သည်။

“တစ်ဖို့နဲ့က ငါတို့လှမ်းလှမ်းတောက်ကျော်ကြာခဲ့တာတွေ

အခုတော့ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီလေ”

အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ရင်း အပြင်သို့

လှမ်းကြည့်လေ၏။

ထိတိသည် ချွေကွန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“မင်းဆရာ ဘာပြောသလဲ”

ချွေကွန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ရ၏။

“ဘာက ဘွားဘွားကို အပြင်ဘက်က အခြေအနေကိုမေး

နေပါတယ်၊ အပြင်လောကမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲဆိုတာကို

ဘာ သိချင်ပုံရပါတယ်”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်၏။

၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်ရမ်းအောင်

အသွားဆိုထိတိက....

"လွန်ခဲ့တဲ့(၁၈)နှစ်က ကတိကို ဘယ်သူမှမစုနိုင်ကြပါဘူး၊ အကြောင်း လိုကု၊ လူမား၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ကျွန်မတို့အားလုံး ပြန်ရောက်လာကြတာပေါ့"

အသွားဆိုထိတိက ကောင်းဆက်သည်။

"မနေ့တုန်းက ချီမိန်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူ့မှာ တပည့်တစ်ယောက်ပါလာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်"

အဘိုးဆိုက နားလည်လိုက်ပါသည်ဟုသောသဘောဖြင့် မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ပြလေ၏။

အသွားဆိုထိတိက....

"လာမယ်(၁)နှစ် (၂)နှစ်မှာ အိမ်ရောက်နေတာတော့ ဧည့်ကာဦးမှာပဲ"

သူတို့၏စကားပြောသံကြောင့် ယန်းပုသည် အိပ်ရာမှနိုးလာလေ၏။

သူသည် အသွားဆိုထိတိကိုတွေ့ရသောအခါ ကျီကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေမိလေ၏။

မျှကွန်က မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

"အဲက တဘက်တပည့်ပါ၊ နာမည်က ယန်းပုလို့ခေါ်ပါတယ်" ထိုအခါ ယန်းပုသည် အမိဂွယ်ပေါက်သွားသည်။ အသွားဆိုအား ဂရုပြုလိုက်လေ၏။

"အဲ... အစ်ကိုကြီးနဲ့ တပည့်ဟုတ်လား"

အဘိုးဆိုက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြလေ၏။ မျှကွန်က အသွားဆိုအား ပြောလိုက်ပါသည်။

သရေခြင်းသောသိုင်းစောရာဇ် (၄၆-၄) ❀ ၇၅

"ဘာက ဟုတ်တယ်လို့ ပြောနေပါတယ်"

အသွားဆိုထိတိ အံ့သြသွားသည်။

"သူ့ကို အနီရောင်ခေါင်းဦးကို ပြန်ယူနိုင်မလို့လား"

မျှကွန်က ရှင်းပြလိုက်၏။

"ယန်းပုကိုခေါ်ထားတာက ဆယ်လေးငါးရက်လောက်ပဲ ခိုပါသေးတယ်၊ သူ့ကိုဆရာက မွေးစားထားတာပါ၊ အခုမှ အနီးကပ်ပြုစု ခေါ်ထားတာပါ"

ထိတိက ပြောလိုက်၏။

"လူကတော့ လူတော်မြန်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ အဲပေမယ့် သူ့ကိုအားကိုးလို့မမြဲဘူး ထင်တယ်"

အဘိုးဆိုသည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး မျှကွန်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မျှကွန်သည် အဘိုးဆို၏သဘောကို သိသည့်အားလျော်စွာ မိမိသဘောဖြင့် မိမိစွင့်ပြလိုက်၏။

"ဆရာက သူ့ကိုမခိုင်းပါဘူး၊ သီးခြားလူကိုခိုင်းဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်"

ထိုအခါကျမှ ထိတိက ပြုံးပြီးပြောသည်။

"အစ်ကိုကြီး အောင်မြင်ပါလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်"

အဘိုးဆိုက ထိတိအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ အသွားဆိုသည် အဘိုးဆိုအား ကြည့်ပြီး မျှကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။

"သူ ဘာမေးတာလဲ"

"ဘွားဘွားအကြောင်းမေးနေတာနဲ့ တူတယ်"

"ကျွန်မကိုခွဲလား အစ်ကိုကြီး"

ရောဂါသည်အဘိုးဆိုက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြလေ၏။

၇၆ ❀ တစ္ဆေသိုလ်ခနုလင်းအောင်

ဈာန်ကွန်က ခုင်းပြလိုက်သည်။

“ဘဘက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြရင် ဟုတ်တယ်၊
မျက်တောင်နှစ်ချက်နှစ်ချက်ခတ်ပြရင် မဟုတ်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါ
တယ်။ အဲဒါ သွားသွားသိအောင် ပြောပြရတာပါ”

ထိတိက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မလဲ(၁၈)နှစ်လုံးလုံး တပည့်တစ်ယောက်ကိုကြိုးစား
ပမ်းစား လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သိပ်ထူးချွန်တယ်လို့မပြောနိုင်ပေ
မယ့် တာဝန်ကျေမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

အဘိုးဆိုက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြ၏။

ဈာန်ကွန်က မေးလိုက်သည်။

“သွားသွား... သွားသွားရဲ့ တပည့် ပါမလာဘူးလား”

ထိတိက...

“သူ တည်းခိုခန်းမှာ ကျန်ရစ်တယ်။ ငါက အခြေအနေကို
ထွက်ကြည့်တာပါ။ ငါ့တပည့်ဟာ မင်းနဲ့ယှဉ်ရင် အများကြီးကွာမှာ
ပေါ့”

ယန်းပုက ခြတ်မေးလိုက်သည်။

“သူက အသက်ကြီးသလား၊ ခိုကျုံးပုလို့ ကိုယ်ဖော့ပညာ
ကောင်းသလားဟင်”

အဘွားဆိုထိတိက...

“မင်းနဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာက အရမ်းကောင်းသလား”

“မကောင်းပါဘူးခင်ဗျား၊ တော်ရုံ သင့်နဲ့ပါ”

ဈာန်ကွန်က ပြောလိုက်၏။

ထိတိက ရယ်မောလိုက်၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းတရာဒ် (၆၆-၃) ❀ ၇၇

“မင်းက သိပ်လျှိုတာကိုး”

အဘွားဆိုသည် အဘိုးဆိုအနီးတွင်ရှိသောအိတ်ကို ကြည့်
လိုက်၏။

“ဒါ ဘာကိုတယ်”

ဈာန်ကွန်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာဘုရား၊ အနီးအိတ်လေ”

အဘွားဆိုထိတိက...

“ကျွန်မ ယူကြည့်ရမလား၊ အိတ်ကိုကြိုး”

အဘိုးဆိုက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြ၏။

ထိုအခါ အဘွားဆိုထိတိသည် အိတ်ကိုယူကြည့်လေ၏။ အ

ဘိုးဆို၏မျက်လုံးများထဲ၌ မျက်ရည်များပြည့်လွန်းလာသည်။

အဘွားဆိုထိတိလည်း ငိုကြွေးလေတော့၏။

“သနားလိုက်တာ”

ထိုစဉ်...

“ဒီနေရာပဲ ခြစ်ရမယ်”

အခြင်မှ လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

အဲဒါ

အခန်း (၆)

အဘွားအို၏တပည့်

ယန်းပုသည် အပြင်သို့ပြေးထွက်သွားလေ၏။ တံခါးပေါက်
အပြင်ဘက် အိမ်ရှေ့တွင် ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသောလူငယ်
တစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

မျက်နှာမှာ ပြားချပ်ချပ်ရှိပြီး အလွန်အကျွတ်တန်သောလူ
ငယ်ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်က ယန်းပုအား တွေ့သောအခါ သွားဖြုတ်နှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူနေပါသလဲခင်ဗျာ”
သူသည် ပြည်မစကား ပြည်မလေသံဖြင့် မေးလိုက်သဖြင့်
ယန်းပုသည် နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

အကျွတ်တန်သောလူငယ်က ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူနေသလဲလို့ မေးနေတာ”

အကျွတ်တန်သောလူငယ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောမှ ယန်းပု
နားလည်တော့သည်။

“ခင်ဗျားက... ဘယ်သူနဲ့တွေ့့ချင်လို့ပါလဲ”

အကျွတ်တန်သောလူငယ်က ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ဆရာနဲ့ တွေ့့ချင်လို့ပါ”

ယန်းပုက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျား မှားနေပါပြီ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားဆရာမရှိပါဘူး”

လူငယ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ငါ့ဆရာ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဘက်ကိုသွားမယ်လို့

ပြောသွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ငါ့ဆရာ အခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ယန်းပုမှာ ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“မင်းဆရာက ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်သိမလဲ”

လူငယ်ကလည်း ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

သူတို့သည် အခြေအတင် ကောင်းများကြလေတော့၏။

ချွေကုန်သည် အပြင်၌ အကယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်နေ
သောအခါ အိမ်ပြင်သို့ပြေးထွက်လာလေတော့၏။

သူက ယန်းပုအား နောက်သို့ဆုတ်စေလိုက်ပြီး သူက
လက်အုပ်ရှိ၍ အကျွတ်တန်သော လူငယ်အား ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ပြေး... ဘာလေး၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့့ချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်ဆရာကို လိုက်စွာနေတာ”

“ဘာလေးနဲ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“ထီတိပါ”

ချွေကုန် နားလည်သွား၏။

“ပြေး... ခင်ဗျားက ထီတိနဲ့တပည့်ကိုး ကျုပ်ခေါ်ဆရာ

၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဆရာမကြီးထိတိဆိုရင် တစ်မျိုး
ပေါ့ က... အထဲကိုကြွပါ၊ ကြွပါ ဆရာမကြီး အထဲမှာရှိပါတယ်”

ဈာန်က ဦးညွှတ်မိတ်ခေါ်လိုက်၏။

အကူညီတန်သောလူငယ်က ရင်ကော့၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် ပြောသားပဲ၊ ကျုပ်ဆရာ ဒီနားမှာ ရှိကို ရှိရမယ်လို့
အခုတော့ ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

သူသည် ဝင့်ကြွားစွာပြောလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လေ
၏။

ဈာန်သည် ဆရာဖြစ်သူ ထိတိက လွန်စွာ ယဉ်ကျေးသိမ်
မွေပြီး တပည့်ဖြစ်သူက မောက်မာနေသည်ကို စဉ်းစားမရပေ။ ဈာ
န်လည်း စဉ်းစား၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာလေ၏။

အကူညီတန်သောလူငယ် သူ၏ဆရာမကြီးကိုတွေ့လိုက်
သောအခါ ကြက်ငယ်က ကြောင်ကိုမြင်သည့်အလား ကျိုးကျိုးနဲ့နဲ့
ဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် သူ့ဆရာမကြီး၏နောက်တွင်ရပ်လျက် အဘိုးဆို
အား စူးစမ်းလေ့လာသောကြည့်ခြင်း ကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အဘွားအိုထိတိသည် ရောဂါသည်အဘိုးဆို

အား ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဈာန်က အဘွားအိုထိတိအား ကြည့်ပြီး...

“ဘွားဘွား... ဘွားဘွားရဲ့တပည့် ရောက်နေပါတယ်”

ထိတိသည် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အကူညီတန်သောလူငယ်ကို မြင်သွားသောအခါ မျက်နှာ
နဲ့မဲ့သွားသည်။

သရဇ္ဈမြင်းသောသိုင်းတေရာဝပ် (ဇွဲ-၃) ❀ ၈၁

“မင်း ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာရတာလဲ”

လူငယ်၏မျက်နှာသည် ပြုံးမျိုးသွား၏။ သူ၏ဆရာမကြီးကို
မျက်နှာမျိုးသွေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာကို သတိရလို့ပါ”

“ဘာ... သတိရလို့လဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ခွဲသွားရတာ တာမှကြာ
သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

လူငယ်မှာ အကြီးအကျယ်မျက်နှာဖျက်နေ၏။

“အဲဒီမှာ ရပ်နေ”

ထိတိက ထိုသို့နေခွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် သူ၏မျက်နှာမှာ မြန်
လည်ဝင့်ကြွားလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ရပ်နေမိမယ်”

သူသည် လဲလျောင်းနေသည့်အဘိုးအိုကိုကြည့်ပြီး မဲ့မဲ့နဲ့
မြင် ပြောလိုက်သည်။

“အဘိုးအိုကြီးက နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဘာဖြစ်လို့အိပ်နေရ
တာလဲ”

အဘိုးအိုက သူ့အား စူးစွာ စိုက်ကြည့်သောအခါ လန့်
သွားသည်။

ဈာန်နှင့် ယန်းပုတို့လည်း ဒေါသထွက်သွားပြီး ထိုလူငယ်
ကိုစားမတတ် ဝါမတတ်ဝိုင်းကြည့်နေကြတော့သည်။

ထိုအခါ လူငယ်သည် လန့်သွားပြီး ကောင်းမဆက်ခံတော့
ပေ။ ထိတိသည် သူ့အား လှည့်၍ လက်ပြန်ခိုက်ချလိုက်၏။

“ဝုန်း”

လူငယ်မှာ ဝုန်းခနဲလဲကျသွား၏။

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေရင်းအောင်

“တိရစ္ဆာန်... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်း
ဦးထောက်လိုက်မင်း”

အဘွားထိတိက နားရွက်ကိုလိမ်ဆွဲရင်း ပြောလိုက်၏။

“မငိုနဲ့ မင်းဘာက မင်းကိုခွင့်လွှတ်မချင်း ဘယ်တော့မှ
မထရဘူး”

ထိုအခါမှ ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့သည် လူငယ်၏ဖြစ်အင်ကို
တွေ့မှ နားလည်သဘောပေါက်လာရတော့၏။

အဘိုးအို၏မျက်နှာလည်း ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ အဘိုး
အိုသည် လူငယ်အား တစ်မျက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အဘွားအိုထိတိ၏
မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

ထိတိသည် အဘိုးအို၏ဆိုလိုရင်းသဘောကို နားလည်၏။

“မင်းဘာက မင်းကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ... ထတော့”

လူငယ်သည် ဦးခေါင်းနှင့်ကြမ်းပြင်ကို သုံးကြိမ်ထိအောင်
တိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တဘ၊ နောင်ကို ဒီလိုမပြောတော့ပါ
ဘူး”

လူငယ်သည် အင်္ကျီလက်ဖြင့်မျက်ရည်စများကိုသုတ်သည်။
ထို့နောက် ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့အား မလဲမလဲပြောပြတော့၏။

ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့လည်း သက်ပြင်းကိုယ်စုံ ဆုလိုက်လေ
တော့၏။

အဘွားအိုထိတိသည် အဘိုးအိုအားကြည့်ပြီး လူငယ်အား
ညွှန်ပြလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး... သူဟာ ကျွန်မ(၁၈)နှစ်လုံးလုံး သိုင်းပညာ

သရဖူငြင်းသောသို့င် တောရင်း (၆၆-၃) ❀ ၈၃

သင်ပေးခဲ့တဲ့တပည့်ပေါ့၊ နာမည်က ဝေကိုးလို့ခေါ်ပါတယ်၊ အသက်
(၁၉)နှစ်ရှိပါပြီ၊ ဒီပေမယ့် သူ့ရဲ့ဦးနှောက်က သိပ်မပြည့်ပါဘူး၊ တစ်
ခါတစ်ခါ ဒီလိုအလိုက်ကန်းသုံးသော်လည်း ပြောတတ်ဆိုတတ်ပါတယ်၊
ဒါတောင် ကျွန်မက လိုက်ထိန်းနေလို့ပါ၊ မထိန်းရင် ဘယ်လောက်အ
ထိ ပြောမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူး”

အဘိုးအိုသည် အဘွားအိုထိတိ၏ကားကို နားထောင်ရင်း
လူငယ်အား တစ်မျက်လှမ်းကြည့်၏။ ထို့နောက် မျက်တောင်တစ်
မျက် ခော်ပြလေ၏။

အဘွားအိုထိတိသည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဒီမှာ ရှိနေမှန်သိရင်
ကျွန်မ လာခဲ့မှာပေါ့”

ထိတိသည် လူငယ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘာကို ဝါရပ်ပြုဖို့တဆက်လိုက်ဦး”

ဝေကိုးသည် အဘိုးအိုအား ဂရုပြုဦးညွှတ်လိုက်၏။

“တဘ... ကျွန်တော်သွားပါတော့မယ်၊ အားတဲ့အခါမှ...”

သူ၏ကောသုမသီးမီး အဘွားအိုမျက်လုံးချိပ်နေသဖြင့်
ကားတိုင်းတနေနှင့် ရပ်တန့်သွား၏။

အဘိုးအိုသည် ထိတိအား ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ရင်း ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့အား ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတို့လိုက်ပြီပြီဟု ပြောသည့်သဘောပေတည်း။

ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့သည် အဘွားအိုထိတိအား အိမ်ပြင်
ရောက်သည်အထိ လိုက်ပြီကြ၏။

အဘွားအိုထိတိက...

၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ကဲ... ကဲ၊ ဒီထက် လိုက်မပြီကြနဲ့တော့၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာရင် ငါလစနဲ့ဦးမယ်"

ဝေကိုးက ချွေကုန်အနီးသို့ကပ်ပြီ...

"အဲဒီကုရင် ငါလဲလိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပျဲမယ်၊ ငါ့ကို နှင့်လွတ်ပါကွား၊ ငါမသိလို့ပြောမှားဆိုမှား မြစ်မိတာပါ"

ထိတိက မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ပြီး...

"ဝေကိုး ဘာတွေပြောပြနဲ့ပြီလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး... သူတို့ကိုတောင်ပန်နေတာပါ"

သူသည် ချွေကုန်တို့အား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

"ငါသွားမယ်နော်၊ ငါ့ဆရာက အဲသသိပ်ကြီးတယ်၊ မသွားရင် ငါ့ကိုအုပ်လိမ့်မယ်"

သူသည် အတွားဆိုထိတိနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

ချွေကုန်သည် သူတို့အား ငေးကြည့်နေပြီး ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေ၏။

"ဆရာတပည့်ဟာ အရှေ့နဲ့အနောက်၊ တောင်နဲ့မြောက်ပါ၊ ဆရာတပည့် မလိုက်လိုက်တာ"

ယန်းပုက ခေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့... ဆုလဲဆုပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် တပည့်ကို ဆရာက သိပ်အလိုလိုက်ပုံရတာနော်"

"ဟာ... ဆရာက အလိုမလိုက်ပါဘူး၊ သူ့ကိုကြိမ်မလိုက်တာ ပွက်ပွက်ညှိနေတာပဲ မဟုတ်လား"

ချွေကုန်သည် ပြောရင်း မြင်ကွင်းသေးသေးလေးမြစ်သွား

သရေမြင်းသောသိုင်းအာရာရ် (၆၆-၇) ❀ ၈၅

သည့် အတွားဆိုထိတိတို့ ဆရာတပည့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေတော့၏။

...

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၇)

အနိုင်ခံခဲ့ရသူနဲ့ သိုင်းဝညာ

ညနေခင်းသောအခါ ဝမ်ကျောင်း ရောက်လာသည်။
ချွေကွန်သည် ဝမ်ကျောင်း၏သိုင်းဝညာများကို စိတ်မဝင်
စားပါ။

သူ့ဆရာ လိုကက ဝမ်ကျောင်းကို ဆရာအဖြစ်လက်ခံပါဟု
ပြောသဖြင့် လက်ခံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်ကျောင်းသည် သူ့အား သိုင်းဝညာသဘောတရားများ
ကိုသာသင်ပေးပြီး လက်တွေ့သင်ကြားပေးခြင်း မရှိပါချေ။

ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တစက်စက်မျှ ကြာလာသည်။ ချွေကွန်
စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ဆရာ... ဒီသဘောတရားကို ကျွန်တော်ရနေပြီ ဘာဖြစ်လို့
လက်တွေ့သင်မပေးတာလဲ”

“မင်းက ဘာအကြောင်းမှမသိဘူး။ မင်းဆရာက ငါ့ကိုနှစ်

သရူ့ခြင်းသောခိုင်းခဏရောင် (၉၆-၃) ❀ ၈၇

လ ဝဲ အချိန်ပေးတယ်။ ဒီနှစ်လအချိန်မှာ ချွေသိုင်းဝညာသင်ပေးဖို့ဆို
တာ လုံးဝအချိန်လုမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဘာသင်ပေးမလို့လဲ”

“ငါ မင်းကို တခြားဝညာသင်မပေးတော့ပါဘူး။ ငါ့အတွေး
ခြားဆုံး အစိတ်မဲ့ချွေကွန်ပညာကို သင်ကြားပေးမယ်။ ဒါကြောင့်
အဓကတည်းက မင်းရဲ့သွေးကြောကိုဖွင့်ပေးပြီး အခြေခံနိုင်အောင်
လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ အခု မင်းကို သဘောတရားပဲ သင်ကြားပေးမယ်”

ချွေကွန်က...

“ဒီသဘောတရားကို ကျွန်တော်ကျွတ်မှတ်မိပါပြီ”

ဝမ်ကျောင်းက...

“ဒီလိုပေါ့ပေါ့တန်တန် မထင်လိုက်ပါနဲ့။ မင်းအတွင်းအား
လေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာ သဘောတရားနဲ့ကိုက်ညီအောင် မလုပ်နိုင်ရင်
အသက်ပါးသူကဲ့ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ”

သူက ကောင်းဆက်လိုက်သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ သဘောတရားကိုတော့ တော်တော်ရနေ
ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားနဲ့နော်”

ချွေကွန်က...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်းတရားထိုင်သလို ထိုင်လိုက်ပါ”

ချွေကွန်က တင်ဖျဉ်းမူထိုင်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျောင်းက...

“မင်းသတိထားပါ။ ငါ့အခု မင်းရဲ့သွေးကြောကို နှောင့်နှေး
မယ်။ ဘယ်သွေးကြောကိုနှောင့်နှေးမယ်ဆိုတာလဲ ကြိုတင်ပြမယ်။

၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဒီတော့ မင်းကစဉ်းစားပါ။ ငါထောက်မယ့်သွေးကြောကို ဘယ်သွေး
ကြောနဲ့ ပြန်ကာကွယ်နိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါ။ *

ချွေကွန်က စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း... ငါ့သတိထားမှ ပြန်မယ်”

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ”

ဝမ်ကျောင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်မျက် အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“က... ကြေမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအကြောက်ပါနဲ့ အခု ငါတို့စ
ပြီး လေ့ကျင့်ရအောင်”

ချွေကွန်သည် သတိထားပြီး ထိုင်နေလေ။

“အခု ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ လုံးဝအနှောင့်အယှက်မရှိဘူး။
မင်း မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်၊ ငါက သွေးကြောနေရာတစ်ခုကို
ပြောမယ်။ အဲဒီသွေးကြောကို ငါထောက်မယ့်ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ မင်းက
ဘယ်သွေးကြောနဲ့ ခုခံမလဲဆိုတာကို ပြော”

ဝမ်ကျောင်းက ပြောလိုက်သည့်အခါ ချွေကွန်ခေါင်းညှိတ်
လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ”

ဝမ်ကျောင်းသည် အတန်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေပြီး

မှ...

“ငါပြောမယ်၊ မင်းသတိထားပြီးပြီ၊ မိသားစုသွေးကြော...”

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

“ကာကွယ်ဖို့ ဆန်းစစ်သွေးကြောကိုသုံးရမယ်”

သရဖူငြင်းခဲသောသိုင်းခက်ရှာင် (ခွဲ-၃) ❀ ၈၉

ဝမ်ကျောင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်သည့်အရိပ်အ
ယောင်များ ယှက်သန်းလာလေ၏။

ဝမ်ကျောင်းက...

“ပေ့ပေ့သွေးကြော...”

“လူဆင်းသွေးကြောနဲ့ ကာကွယ်ရမယ်”

“ပေ့ပေ့သွေးကြော...”

“ဒုဗ္ဗိသွေးကြောနဲ့ ကာကွယ်ရမယ်”

ဝမ်ကျောင်းသည် သွေးကြောအမည်များကို တစ်စုပြီးတစ်
ခု ပြောပြသွားသည်။

ချွေကွန်က မဆိုင်းမတွပင် ကာကွယ်ရမည့်သွေးကြောများ
ကို ပြန်ပြောသွားသည်။

ဝမ်ကျောင်းက ဝမ်းသာအားရခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ်... ငါ့သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ အခု ငါမင်းရဲ့
သွေးကြောကို ထောက်မယ်၊ ငါထောက်မယ့် သွေးကြောများကို မင်း
ပြောပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါမယ်”

လက်တွေ့လေ့ကျင့်လာရသောအခါ ချွေကွန်သည် စိတ်ဝင်
စားလေတော့၏။

ဝမ်ကျောင်းသည် ချွေကွန်၏သွေးကြောများရှိရာသို့ လက်
ထောက်ရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်ရာ ချွေကွန်၏သွေးကြောနှင့် လေးလက်မ
ခန့်အကွာသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။
“ကျွန်တော်နဲ့ မေဆင်းသွေးကြောကို ထောက်မလို့ မလား”

လား”

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အူကွန်၏ထူးခြားသော အသိဉာဏ်ကိုအံ့သြသွားသည်။

“ကောင်းပြီ... မင်းသတိထားပေတော့”

ပထမအကြိမ်ကဲ့သို့ပင် ဝမ်းကျောင်းသည် လေးလက်မခန့် အကွာ၌ လက်ရောက်လာသည်နှင့် အူကွန်က ခွက်ခွင်းပြောနိုင်သည်။

“လိမ်းတိုင် သွေးကြော”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဝမ်းကျောင်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုအသုံးပြုလိုက်သည်။ အူကွန်၏သွေးကြောနှစ်နေရာကိုထောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အူကွန်က တွေ့ဝေတွံဆိုင်းခြင်းမရှိပဲ...

“နောက်ပုဂ္ဂိုလ်ထန်... တန်ဖျန်”

သူသည် အဆက်မပြတ် တိကျမှန်ကန်စွာ ဖြေခံလေ၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

ဝမ်းကျောင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလေတော့၏။

“မင်း တော်တယ်ဟေ့၊ ငါ ပင်ပန်းရုဏ်းချုပ်တယ်၊ မင်းက အတော်မှတ်မိတာပဲ”

ဝမ်းကျောင်းသည် ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်ပြန်လေ၏။

“ဆရာ... ကျွန်တော်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မင်း သိပ်တော်တာပဲ၊ ငါပြောတာတွေ များနေပြီကွ၊ မင်းတော်တော်မှတ်မိနေတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

အဘိုးဆိုဝမ်းကျောင်းက ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... အခု ငါတို့တကယ်လေတော့မယ်၊ မင်း ဖြေပေါ့တန်တန်

သရေခြင်းသောသိုင်း စောရာဇ် (ခွဲ-၃) ❀ ၉၁

သဘောမထားနဲ့နော်၊ ဒါဟာ အသက်သေဆိုနိုင်တယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲမှကြေးသေတ္တာကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

အူကွန်က...

“ဆရာလက်ထဲက ကြေးသေတ္တာကလေးက ဘာလေးလဲ ဆရာ”

ဝမ်းကျောင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီသေတ္တာကလေးက သံနဲ့ထွက်တဲ့သေတ္တာကလေးပါ။ အခု မင်းတင်ပျဉ်ပြန်စေ့ထိုင်လိုက်ရင် ဒီသေတ္တာကလေးထဲကထွက်လာတဲ့ အသံနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို မင်းကြိုးစားပြီး ခုခံရမယ်၊ အာရုံကိုမပျံ့လွှင့်စေနဲ့”

အူကွန်က မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဝမ်းကျောင်းက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“မမေးနဲ့၊ တော်ကြာ မင်းသိသွားမှာပဲ၊ မင်း မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပေတော့”

အူကွန်သည် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်လေ၏။ တစ်ခဏအကြာသောအခါ နားထဲသို့အလွန်ပျော့ပျောင်းညင်သာသော စောင်းသံထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

အသံမှာ လွန်စွာ သာယာနာဖျော်ဖွယ် ကောင်းလှသဖြင့် အူကွန်သည် အလိုလိုနားအာရုံမရှိမိသွားလေ တော့၏။

ထိုအသံသည် တဖြည်းဖြည်း မိနိကလေးရယ်သံနှင့်နေနော့ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

ထိုမိနိကလေး၏ရယ်သံမှာ နှစ်သံဖြစ်လာသည်။ ဟစ်သံ

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မှာ ခုခုအင်း၏ရယ်သံဖြစ်ပြီး တစ်သံမှာ မိုလင်းနု၏ ရယ်သံဖြစ်တော့သည်။

ဝမ်းကျောင်း၏ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုရင်လေ... ဘာဆိုင်လို့မဟုတ်တာတွေ ခဉ်းစားနေရတာလဲ”

ချွေကွန်သည် အလွန်ရှက်သွား၏။

သူ့ဆရာ ဝမ်းကျောင်းသည် မည်သည့်နည်းနှင့် ချွေကွန်အတွေးပေါက်သွားသည်ကို သိရှိသွားခြင်းမသိပေ။

သူသည် အာရုံကိုအသေအပျာစုစည်းလိုက်၏။

ကြားရသော အသံဗလများကို အစွမ်းကုန်တားဆီးနှစ်လေတော့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသည် သူ့အာရုံများကို စုစည်းမိလာတော့သည်။

တေးဂီတသံသည် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေ၏။ ထိုစဉ် ဝမ်းကျောင်းသည် သူ၏သွေးကြောနေရာများကို လက်ဖြင့်ထောက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ချွေကွန်သည် ဝမ်းကျောင်းသင်ပေးသည့်သဘောတရားအတိုင်း ကာကွယ်လိုက်သည်။

ချွေကွန်က အလျင်အမြန် တုံ့ပြန်ကာ ကွယ်နိုင်သည်ကိုသိရသောအခါ ဝမ်းကျောင်းက အလွန်ပီတိဖြစ်သွားလေတော့၏။

သူသည် ချွေကွန်၏ပေတိုင်း မိစု စသည့်သွေးကြောများဆီသို့ ထပ်မံ၍ ထောက်လိုက်သည်။ ချွေကွန်သည် ဆက်လက်၍ ခုခံလေ၏။

ဝမ်းကျောင်းသည် ချွေကွန်အား မစိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့

သရချဉ်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၉၆-၉) ❀ ၉၃

ပါ။ ချွေကွန်၏သိုင်းပညာအဆင့်သည် သိုင်းလောကထိပ်သီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိရတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် သွေးကြောများကို ဆက်လက်ထောက်လေ၏။

အချိန်ကြာလာသောအခါ ချွေကွန်သည် သွေးကြောနေရာများကို မမှတ်မိတော့ပေ။ ရွပ်ထွေးလာတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်း နောက်ဆုံးထောက်လိုက်သောသွေးကြောကို မည်ကဲ့သို့ ကာကွယ်ရမည်ကို ချက်ချင်းစဉ်းစား၍မရသဖြင့် သူသည် ထွေဝေသွား၏။

ထိုစဉ် ဝမ်းကျောင်းက သွေးကြောကို ထောက်လိုက်တော့သည်။ ချွေကွန်လည်း အချိန်မီ ခဉ်းစား၍မရသဖြင့် မေ့မောသွားလေတော့၏။

ဝမ်းကျောင်းသည် သူ၏သံနဲ့သေတ္တာကလေးကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ချွေကွန်၏ကျောမြင်းကို အသာပုတ်လိုက်သောအခါ ချွေကွန်သတိရလာလေ၏။ ချွေကွန်သည် နဖူးမှ ဦးကျလာသော ခွေးများကို သုတ်လိုက်၏။

“ဆရာရဲ့သံနဲ့သေတ္တာက ကြောက်စရာကောင်းလှချင်လား”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီလောက် မဆိုးပါဘူး”

“ကျွန်တော် သတိလစ်သွားတယ်နော်”

“မင်း မှတ်ရတာတွေ မှားလွန်းလို့ပါ။ အမှတောင် မသိဘာသာမနိလူတစ်ယောက်ထက် ပိုမှတ်မိနေတာပဲ”

၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရွပ်ထွေးသွားတယ်”

“မင်း အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ ဒါကို(၂)လအတွင်း မြတ်သွားရင်တော့ မင်းကို နောက်ထပ် ပညာတစ်မျိုးသင်ပေးရဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ဝမ်းကျောင်းသည် ချွေကွန်အား သွေးကြောပိတ်ပညာနှင့် သွေးကြောဖြင့်ပညာများအကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။

ထိုအကြောင်းမှာ သင်ကြားပေးနေသောပညာနှင့် ဆက်စပ်သည့်အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်နေသည်။

ချွေကွန်မှာ အလွန်တရာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေတော့သည်။

၁၁၈

သရဖူငြိမ်းသောသိင်္ခိန် ဇောရာဇ် (၆၆-၇) ❀ ၉၅

အခန်း (၈)

ချော်ခွဲရွှင်ခွဲအင်္ဂါအင်္ဂါ

အချိန်သည် တစ်ခွေခွေ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။

ချွေကွန် ဝမ်းကျောင်းထဲ၌ သင်နေသည့်ပညာမှာလည်း (၂)လကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ချွေကွန်တတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ထို(၂)လအတွင်း လုံကု၊ လူမား နုစုအင်းနှင့် မိုလင်းနုတို့ကိုလည်း လုံးဝမတွေ့ရပါ။

သူတို့ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်း မသိရပါ။

ချွေကွန်ကလည်း တွေ့ရန်အကြောင်းမရှိသဖြင့် သူတို့ကို တွေ့ရန် မကြိုးစားမိပါချေ။

ချွေကွန်သည် ရောဂါသည်အတိုးအတိုးသိရှိမှု မကြာခဏ သွားရောက်ပေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဝေကုံး၊ ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့မှာ သူငယ်ချင်း

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

များသဖြင့် ရင်းနှီးလာပေသည်။

ချွေကွန်သည် ဝမ်းကွောင်းထဲမှ အရိပ်မဲ့ချီကုန်းပညာကိုရရှိ လိုက်သဖြင့် (၇၆)လက်ရောင်းပညာကို သင်ကြားခဲ့သည်။ ချွေကွန် သည် ရောဂါသည်အဘိုးအိုထံသို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

အိမ်ကလေးကို လှမ်းမြင်ရသောနေရာသို့ရောက်သည်နှင့် ယန်းပုပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ယန်းပုက....

“ချွေကွန် မင်းကို ငါသတင်းတစ်ခုပြောရဦးမယ်”

ထိုစဉ် အသွားအိုထိတပည့် ဝေကိုးလည်း....

“ယန်းပု... မင်းမပြောနဲ့ ငါပြောမယ်”

ထို့နောက် ယန်းပုနှင့် ဝေကိုးတို့ သူပြောမည်၊ ငါပြောမည်

နှင့် ငြင်းခုံနေကြတော့၏။

ဝေကိုးက....

“ငါ့ဆရာနဲ့ ပတ်သက်နေတာကို ငါပြောမှ သဘောတကွမှာ

ပေါ့ကွ”

ထိုအခါ ယန်းပုကလည်း....

“ဟာ... အဲကလည်း ငါ့ဆရာနဲ့ပတ်သက်နေတာပဲ”

ချွေကွန်သည် ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ကဲ... ကဲ... တော်လောက်ပဲပြီ”

သူက ယန်းပုအား နောက်ဆုတ်ရန် လက်ပြလိုက်ပြီး....

“ငါတို့က အိမ်ရှင်၊ သူက စည်သည်၊ အိမ်တော့ စည်သည်

ကို အိမ်ရှင်က ဦးစားပေးရမယ်၊ ကဲ... ဝေကိုး မင်းပဲ ပြောပေတော့

ယန်းပုသည် ချွေကွန်၏ပြောစကားကို မငြင်းသာတော့ပေ။

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၈၆-၃) ❀ ၉၇

ပန်းတစ်မျက်ကွန်ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်လေ၏။

ဝေကိုးက....

“ဒီလိုပါ ချွေကွန်... ငါ့ဆရာက ရောဂါသည်အဘိုးအိုမလုပ်

ရှားနိုင်တာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ကို မျှော်

မျှော်ခွင့်ခွင့်ဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲလို့ အကြံထုတ်မိပါတယ်၊ အခု

ငါ့ဆရာက အကြံရပါပြီ”

ချွေကွန်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်လာ... ဘာအကြံလဲ”

“ငါ့ဆရာ အကြံရတာ စိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေကိုစိတ်

ပြီး ဒီအိမ်မှာ မျှော်ခွင့်ခွင့်တစ်ခုလုပ်မလို့လေ”

ချွေကွန်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ”

“ငါ့ရက်နေ့”

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါ”

“အဖြင့် ငါ့ဆရာလုံက ရောက်လာမှာသေအာတယ်”

ဝေကိုးက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ”

ချွေကွန်သည် ဝမ်းသာအားရ အိမ်ခေါ်ထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

ထိတိသည် အဘိုးအိုအနီးသို့ထိုင်ကာ အဘိုးအိုနှင့်စကားပြောနေ

သည်။

ချွေကွန်က သူ့ဘာသာနှင့် အသွားအိုထိတိကို ဂရုပြုပြီး

“ဘွားဘွား... ဘာစိတ်မျှမ်းသာအောင် အခုလို စိတ်က

၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေရင်းအောင်

ကို ကျေနပ်ပင်လို့မဆုံးပါဘူး”

အဘွားအိုထိတိက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း... မင်းဆရာနှစ်ယောက်တို့ ခြောက်လပဲရှိသေးတယ်၊ မင်းဟာ မင်းဆရာကို သံယောဇဉ်ကြီးနေပြီ၊ ငါတို့ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာပေါင်းသင်းလာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ မိတ်ဆွေရင်းများတွေဆိုတော့ ပိုပြီး သံယောဇဉ်ကြီးရတာပေါ့ကွာ”

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာမှာ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိပေမယ့်လဲ ဘွားဘွားတစ်ယောက်တည်းပဲ ခုလို ဂရုစိုက်လာကြည့်ဖော်ရတာ”

အဘွားအိုထိတိက လက်ကာပြလိုက်၏။

“အဲတွေကို အပြစ်တင်လို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ သိုင်းလောကကျင်လည်ကြတဲ့ ငါတို့တစ်တွေဟာ ငါတို့အသက်အရွယ်လောက်ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရောဂါတို့လူမည်း ဖြစ်ကုန်တယ်၊ ဒုက္ခတွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရောဂေ ကိုယ်စီကိုယ်စီကုန်ကြတယ်၊ အကြောင့် တယ်သူလာလား၊ တယ်သူမလာလား အပြစ်တင်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အဘွားအိုထိတိက အဘိုးအိုတက်လှည့်ပြီး...

“ကျွန်မပြောတာကို အစ်ကိုကြီး လက်ခံပါတယ်နော်”

အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်တစ်ချက်တော်လိုက်၏။

ထိုအခါ ချွေကွန်က...

“ဘာတော့ ဘာများပြောခွင့်သေးလို့လဲဟင်”

အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်တစ်ချက်တော်လိုက်၏။

အဘွားအိုထိတိက...

သရဇူငြိမ် သောသိုင်းတေရာဝ် (၉၆-၃) ❀ ၉၉

“မင်းဆရာ ဘာများပြောနိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဘာကြည့်ရမှာပေါ့”

အဘွားအိုထိတိသည် ရောဂါသည်အဘိုးအို ဘာပြောမည်သည်ကို သူ့မျက်လုံးထဲ၌ခြေရာခံ ရှာဖွေလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် ချွေကွန်၏ခြေထောက်မှရွှေ့ပြီးခွန်းဆပ်ပင်အထိ ကြည့်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်းမိုးပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့မျက်လုံးသည် အဘွားအိုထိတိထံ၌ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

“ငါပြောတဲ့သဘောကို နားလည်ရဲ့လား”ဟု အကြည့်က ဆောင်နေလေ၏။

အဘွားအိုထိတိသည် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်။

သူမသည် အဘိုးအိုပြောလိုသည့်သဘောကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်လေသည်။ မကြာမီ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

အဘွားအိုထိတိက ပြောလိုက်လေ၏။

အဘိုးအို၏မျက်လုံးအစုံမှာ ခွင်လန့်သည့် အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အဘွားအိုထိတိက...

“အစ်ကိုကြီးဆိုလိုတာက လူတစ်ယောက်ဟာ မွေးဖွားလာစဉ်ကစပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်မပိုင်ကံကြမ္မာသာပိုင်တယ်လို့ ပြောခွင့်တာ မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက်တော်လိုက်၏။ အဘိုးအိုအ

၁၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကြည့်က ကျေးဇူးတင်သောသဘောဆောင်နေသည်။
ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် ပြတင်းပေါက်မှပြင်ရသော သစ်
ကိုင်းကိုကြည့်လိုက်၏။

ထိုသစ်ကိုင်းမှ သစ်ရွက်များပြောနေသည်။ ထိတိထိုင်နေ
သော ကုလားထိုင်၊ မိမိအိပ်နေသော ကွပ်ဖုန်ကိုကြည့်လိုက်၏။
ထိတိက ခဏ်စားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက ဆက်လက်၍ ပြောလေတော့သည်။

“လောကမှာ လူသားတိုင်း မတူညီကြပါဘူး။ အခြေအနေ
ခွင်း အပြစ်အပျက်ခွင်း မတူညီကြပါဘူး။ တချို့ဟာ သိုင်းလောက
မှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားလာနေကြရတယ်။ တချို့ကတော့ အေး
အေးဆေးဆေးဆေးထိုင်နေကြရတယ်။ အဲတွေဟာ ကံစာရာတွေပါ။ ဘယ်
သူ့ဘယ်သူမှ အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် မျှော်မှောင်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် သူတို့မျက်လုံးများကို
ကြည့်သည်။

သူတို့၏ခြေထောက်နှင့်လက်ကို ကြည့်သည်။ နံရံပေါ် ၌
မျှော်ဆွဲထားသော ဓားကိုကြည့်သည်။

ထို့နောက် ထိတိ၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်ဖြူများကို ကြည့်
သည်။ နောက်ဆုံး သူ့မျက်လုံးများကို မှီတိထားလေတော့၏။

ထိတိက သူ့သဘောကိုနားလည်သည်။

“လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခိုးသားစွာပေါင်
သင်ကြရမယ်။ အဲတွေကို ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ ထုတ်ဖော်ပြစရာ မလိုပါဘူး။
ကိုယ်သူကူရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ မမေ့ရကောင်းလားဆိုပြီးတော့

သရဇူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (ခဏ်-၃) ❀ ၁၀၁

အပြစ်တင်ဖို့မရှိပါဘူး။ လောကမှာ လုပ်သင့်ပါတယ်ဆိုတဲ့စည်းကမ်း
မျက်မရှိသလို မလုပ်သင့်ပါဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းမျက်လဲ မရှိပါဘူး။
အဲတွေကို သဘောပေါက်ရင် အေးအေးသာယာယာနိုင်ပါတယ်။”

အဘိုးအိုထိတိသည် အဘိုးအို၏ဆိုလိုရင်း သဘောကို မိ
မိ၏သဘောနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြသည်။

အဘိုးအိုရှင်းပြသောစကားများကို ချူကွန်တစ်ယောက်
သာ ကောင်းစွာသဘောပေါက်သည်။

ယန်းပုနှင့် ခေကိုးတို့မှာ သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြ
သည်။

ချူကွန်က အဘိုးအိုအား မေးလိုက်၏။

“အိန္ဒိယသွားလုပ်မယ် မျှော်ပွဲရွှင်ပွဲက ဘယ်တော့လဲ”
ထိတိက....

“နောက်ငါးရက်အကြာမှာ၊ ဒီမှာလာပြီး ခုဝေကြမယ်လို့
မိုန်းထားကြတယ်”

“သူတို့တွေက ဒီတွေ ဆုံပွဲမှာ ဘာတွေလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသ
လဲ”

“အဓိကကတော့ မင်းရဲ့ဆရာကို လာကြည့်ဖို့ပါ။ နောက်
တစ်ခုကတော့ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့သိုင်းပညာကို တိုးတက်ရာတိုး
တက်ကြောင်း”မလှယ်ဖို့ပါ။”

အဘိုးအိုထိတိက ချူကွန်အား ပြောကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းလဲ မင်းတတ်ထားတဲ့ပညာကိုပြုလုပ်ဖို့မယ်လို့ခင်
တယ်၊ ဒီမှာ မလှယ်ကြမှာပဲ”

၁၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဧည့်ကျွန် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါနဲ့ လာမယ့်လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ အတွေး ကျန်
တောင့်ဆရာလုံကုသော မိသားစု”

ထိတိက ပြီးလိုက်ပြီ...

“မင်းဆရာက အဓိကဇာတ်ကောင်ပါ။ ပါမောပေါ့”

“ကျန်တာက ဘယ်သူတွေလဲ သွေးသွေး”

“ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ လူမားရယ်၊ ဝမ်းကျောင်းရယ်၊ ချို
စိန်ရယ်၊ နောက်ပြီး ချိုစိန်ရဲ့တပည့်ရယ်၊ အဲဒါချိုစိန်ရဲ့တပည့်ဆိုတာက
ကျင်းဆွမ်းခန်းလို့ခေါ်တယ်၊ လူမားရဲ့တပည့်ကတော့ ဓုစုအင်းပါ၊
ကျန်တဲ့လူကတော့ မင်းရယ်၊ ယန်းပုရယ်၊ ငါနဲ့တပည့် ဝေကုံးတို့ပေါ့”

အတွေးဆိုထိတိသည် မျှော်ပြောလုပ်မည့်အစီအစဉ်ကို
ပါ ဆက်လက်ဆွေးနွေးလေတော့၏။

သရဖူငြိမ်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (စဉ်-၃) ❀ ၁၀၃

အခန်း (၉)

၅၅ ခြောက် နောက်ကြည့်

ဧည့်ကျွန်၊ ယန်းပုနှင့် ဝေကုံးတို့သုံးယောက်သည် သစ်လွင်
သောအဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်ပြီး အခမ်းအနားကိုပြင်ဆင်နေကြ
၏။

သူတို့သည် ဆီဖြူဖြင့် မီးလွန်းထားရာ အခန်းတစ်ခုလုံး
လင်းထိန်နေသည်။

ဧည့်ကျွန်က ဂျော့အနီပေါ်တွင် သိုင်းအကျော်အမော်များ၏
မျက်နှာပြင်ပွဲဟု ဇာတ်နိဒါန်းရေးသားပြီး အိမ်အတွင်း ကပ်ထားလေ၏။

သူတို့သည် အဘိုးအိုအားလည်း အဝတ်အစားလဲပေး
မည်၊ ကျော့စိုရန် ခေါင်းဆုံးဖြင့် ခုခံပေးမည်။

ဝေကုံးသည် အဘိုးအိုအား ကျားသားရေတစ်ချို့ပေးထား
လရာ အဘိုးအိုမှာ လွန်စွာ သားနားသွားလေတော့၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် မမောနိုင်မပမ်းနိုင် ကြိုးလာပြင်

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

ဆင်ကြလေရာ ညနေအချိန်တွင် ပြီးသွားလေ၏။

အဘိုးအိုသည် လူငယ်သုံးယောက်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့်အားကြိုဖန်တက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သည်ကိုကြည့်ပြီး အလွန်အားရကျေနပ်နေ၏။

“ငါ့ရောင်းရင်းတွေ လာကြတော့မယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ငါတွေ့ရတော့မယ်၊ ငါသာ ကောင်းပြောနိုင်ရင် အားရပါးရ ပြောမိမှာပဲ၊ အခုတော့...”

အဘိုးအိုသည် သူ့အခြေအနေကိုပြန်လည်သတိရသွားသဖြင့် ဝမ်းနည်းပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ဈာကျန်သည် အဘိုးအိုရှေ့သို့ရောက်ရှိလာပြီး-

“ဘာ... ကျွန်တော်တို့ခြင်ဆင်ထားတာ ကောင်းမှုလား”

အဘိုးအိုသည် စိုးကူသောအကြည့်ဖြင့် မျက်တောင်တစ်မျက်စိတုံ့ပြန်လေ၏။

ဈာကျန် ကျေနပ်သွားသည်။

“ဘာတော့... အိုဘိုအို ခေါင်းအုံးနဲ့ ခိုနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အနေအသိုင် သက်သာရဲ့လား”

အဘိုးအို၏မျက်လုံးအနံ့တွင် ကျေနပ်တင်ခြင်း၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း စသည့်အပိုအယောင်များ ပြည့်လျှမ်းနေလေ၏။ သူသည် ဈာကျန်အား မျက်တောင်တစ်မျက်စိတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

အချိန်သည် တစ္ဆေတစ္ဆေ ကုန်ဆုံးသွားလေတော့၏။ ဧည့်သည်များရောက်မည့်အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေတော့သည်။

ဝေကိုသည် ခိုအိမ်စွာဖြင့် အပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ငေါက်သွားနေသည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းအောက် (စဉ်-၃) ❀ ၁၀၅

လာရီနီတန်ပါလျက် တစ်ယောက်မျှ ရောက်လာခြင်းမရှိသေးသည့် မဟုတ်ပါလော့။

“ငါ့ဆရာ အော့အောလာမယ်ဆိုပြီး အခုထိ မလာသေးပါလား”

ဝေကိုက ညည်းလိုက်သည်။

ယန်မုက-

“သူတို့လမ်းမှာမှား တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား”

ဝေကိုက ယန်မုအား မျက်လုံးဖြူး မျက်ဆံဖြူး ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကရဲ့လိပ်သီးတွေကွ၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

တစ်နံတစ်ခုဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြပြန်တော့၏။

“တော်ကြပါကွာ... ခေါ်ကြည့်ကြပါဦး၊ သူတို့လာကြမှာပါ”

ဈာကျန်က တောင်ပန်လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်-

“လာပြီဟေ့... ငါ့ဆရာနဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်”

ဝေကိုက အော်လိုက်၏။

ဈာကျန်နှင့် ယန်မုတို့သည် အောက်သို့ဆင်းသွားပြီး ဂါရဝပြုကြ၏။

ဈာကျန်က-

“ဆရာဝန်ကျောင်းကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထို့နောက် သွားသွားထိတိကိုကြည့်ပြီး...
“သွားသွားကိုလဲ ဂရုပြုပါတယ်”
အသွားဆိုထိတိက ပြောလိုက်၏။
“မင်းက ဝမ်းကျောင်းကို သိလို့လား”
ဈေးကွန်က ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ထိုအခါ ဝမ်းကျောင်းက ဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။
“အရင်တစ်ခါ လိုကုန်တွေ ထားတုန်းက မိတ်ဆက်ပေးထား

လို့ပါ”

အသွားဆိုထိတိသည် ကျေနပ်သွားလေ၏။
ယန်းပုနှင့် ဝေကိုးတို့ကလည်း ဂရုပြုကြလေ၏။
ဝမ်းကျောင်းက...

“ဈေးကွန် ငါ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး အိပ်ရာနီးနေပြီလား”
ဈေးကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
“ဟုတ်ကဲ့... ဘာအ စောင့်နေပါတယ်”

ဈေးကွန်က ဝမ်းကျောင်းနှင့် အသွားဆိုထိတိတို့ကိုညှိဆောင်
ကာ ခေါ်ငင်သွားတော့သည်။

ယန်းပုနှင့် ဝေကိုးတို့လည်း နောက်မှလိုက်လာကြလေ၏။
အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသောအခါ ခေါင်းအိုးပေါ်၌ ကျောမိုထိုင်
နေသောအဘိုးဆိုကို တွေ့ရှိကြရလေ၏။

ဝမ်းကျောင်းသည် အဘိုးဆိုကိုတွေ့ရသောအခါ ရင်ထဲ၌
လိုက်လိုက်လှဲလှဲ စိစားရလေတော့သည်။

သူသည် အဘိုးဆို၏အေး ခက်နေသောလက်ကလေးကို
လှမ်းကိုင်ပြီး...

သရဖူခြင်းသမားသိုင်းစကရာခံ (ခွဲ-၃) ❀ ၁၀၇

“ကျန်ဝမ်း... မင်းကို လာကြည့်တာကွ”
အဘိုးဆိုသည် ဝမ်းကျောင်း၏မျက်နှာကိုကြည့်နေတော့
သည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် သက်ပြင်းခွရင်...
“ငါတို့ အိုကုန်ပါပြီလေ”

ဝမ်းကျောင်း၏ ညည်းညည်းညူညူပြောကြားသံကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သေခြင်း၏အရိုက်အယောင်များကို မြင်
ယောင်သွားကြသလိုဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ၏။
ထိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို အသွားဆိုထိတိက မြို့ခွင်းပစ်
လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီးကျန်ဝမ်း... တော်ကြာ သူတို့ရောက်လာကြပါ
လိမ့်မယ်။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်”

သူမသည် ထိုစကားကိုပြောပြီသည်နှင့် ဝမ်းကျောင်းအား
မျက်စိပိတ်လိုက်လေ၏။

ဝမ်းကျောင်းကလည်း နားလည်ပါသည်။
ရှုတ်တရက် တွေ့တွေ့ခွင့်ဖြစ်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူပြော

လိုက်မိ ဖြင့်ဖြစ်ပါသည်။
ယခုလို အချိန်အခါမျိုး၌ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်စ

ကားမျိုးကိုသာ ပြောသင့်ကြောင်း သူသိပါသည်။
ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းကိုတွေ့ရမှ ငါ ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်ကလေးတွေကို
ပြန်သတ်ရသကွာ၊ တာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ ငါတို့တစ်တွေ သိုင်းခေါင်ရာ

ထဲမှာ လျှမ်းလျှမ်းစောက် အောင်မြင်လာခဲ့ပြီပြီကွ၊ ပြန်သိသင့်ရင်

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျေနပ်စိုကောင်းနေပါပြီကွာ”

အဘိုးခိုက သူသဘောတူကြောင်း မျက်တောင်တစ်ချက်
စော်ပြလေ၏။

ဝမ်းကျောင်သည် အခန်းတစ်ခုလုံး လှလှပပပြင်ဆင်ထား
သည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည်။

ဈေးကွန်ရောထားသည့် သိုင်းအကျော်အမော်များ၏ ပျော်ပွဲ
ရွှင်ပွဲဟူသော စာတန်းကလေးမြင်သောအခါ တဟုတ်ဟုတ် အော်ဟစ်
ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟာ ထိတယ်... ဈေးကွန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးဟာ အတော့်ကိုအ
လိုက်သိတတ်တယ်ကွ”

ဈေးကွန်က နှုတ်သိတ်နေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဈေးကွန်၊ ဝမ်းကျောင်းကတောင် ချိုးကူးနေပါ
ကလား”

ဈေးကွန်က...

“ကျွန်တော့်ကိုချိုးကူးတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေး
ကြီးတာက ဘာဘဲပျော်ရွှင်မှုပါ၊ ဘွားဘွား ရောက်လာတဲ့နေ့ကဦး
ဘာသာ အတော်စိတ်ချမ်းသာနေပါတယ်ဘွားဘွား”

ထိုစဉ်...

“ဟာ... အငယ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်ပြီ”

ဝေကိုး၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထိတ်က ဝမ်းကျောင်းဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဗျိုစိန်ရဲ့ တပည့် မြစ်ရမ်း၊ သူ့ကိုဟင်းလျှောနဲ့ အရက် လာပို့
ခိုင်းထားတယ်”

ခိုင်းထားတယ်”

သရေခွဲခြင်းသောသိုင်းအကရာဇ် (ခွဲ-၃) ❀ ၁၀၉

အသက် ၁၈နှစ် ၁၉ နှစ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည်
ခြင်းတောင်းတစ်တောင်းကိုထမ်း၍ ပြေးလာကြောင်းတွေ့ရလေ၏။
ထိုလူငယ်သည် သူ၏အင်္ကျီကြယ်သီး မတတ်ဘဲဖြုတ်ထား
သည်။

သူ့နောက်ကျောတွင် မြက်ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုလည်း ချိတ်
ထားသည်။

သူသည် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခြင်းတောင်းကိုချီ
လိုက်သည်။

ဈေးကွန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ကရုဏာပြုလိုက်ပြီ။

“ဒါ ကိုရင်ဈေးကွန်နဲ့ တူပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဈေးကွန်ကလက်ဆုပ်ချီလိုက်ပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က ကိုရင်ဈေးကွန်ပါ၊ ခင်ဗျားက
ကော ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

လူငယ်က...

“ကျွန်တော့် ကျင်းချွန်းခနဲပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့် ဆရာဗျို
စိန်က ဟင်းလျှောနဲ့ အရက်တွေလာပို့ခိုင်းလို့ လာပို့တာပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျား၊ လာပါ... လာပါ။
ဟောဒီက ယန်းပုတဲ့၊ အိမ်ရှင်ဘာဘဲ တပည့်ပါ၊ ဟောဒီက ဝေကိုး
က ဘွားဘွားထိတ်စရာ တပည့်ပါ”

ဈေးကွန်သည် ယန်းပုနှင့် ဝေကိုးတို့အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
လေ၏။

ကျင်းချွန်းခနဲသည် တောင်းထဲမှ အရက်များနှင့်ဟင်းလျှော
များကို ထုတ်ယူပေးလေတော့သည်။

၁၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဝေကိုးနှင့် ယန်းပုတို့က ကူညီကြသည်။

ပစ္စည်းပစ္စယများ ချထားပေးပြီးသောအခါမှ ဝမ်းကျောင်း အတွင်းဆိုထိတ်နှင့် ရောဂါသည်အဘိုးဆိုတို့ကို ဂရုပြုသည်။

ဝမ်းကျောင်းက....

“ငါ့မင်းဆရာ မတွေ့ရတာ နှစ်အတော်ကြာပြီ၊ မင်းဆရာ နေကောင်းပါတယ်နော်”

ကျွန်းရွှန်းခန်းက....

“ဆရာနေကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဆံပင်တွေက တော့ မြူမွေးနေပါပြီ”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“အသက်ကြီးလာကြပြီကိုး၊ ကြည့်... ငါတို့လဲ ဆံပင်တွေ မြူကုန်ပြီ မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ လူတစ်ဦးယာက်၏အသံထွက် ပေါ်လာလေ၏။

“လူ့ဘဝဆိုတာ အိမ်မက်ရှည်ကြီးပဲကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်း နည်းစကားပြောနေကြတာလဲ”

ဈာန်ကဲ့သို့ ထိုအသံကိုကြားသည်နှင့် ဝမ်းသာသွားတော့ သည်။ သူသည် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“ဆရာ....”

တစ်ခဏအကြာတွင် ဆံပင်မြူမွေးနေသောအဘိုးဆိုတစ် ယောက်အား ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

ထိုအဘိုးဆိုမှာ လုံကုပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

အတွင်းဆိုထိတ်နှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့ကထ၍ နှုတ်ဆက်ကြ

ဆရာမမြင့်သောသို့င်းဇောရာစ် (၁၆-၃) ❀ ၁၁၁

လေသည်။

အတွင်းဆိုထိတ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါတို့ဆယ်ရှစ်နှစ်ကြာကွဲပြားမှ ဒါဟာ ပထမဆုံးပြန်ဆိုတွေ့ ကြတာပဲ”

လုံကုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့... ငါလဲ ဝမ်းကျောင်းနဲ့ ကျန်ဝမ်းကိုတွေ့ပြီဦး ပြီ”

အတွင်းဆိုထိတ်က သူ၏တပည့်ဝေကိုးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည်။

“နောင်တစ်ချိန် သူတို့ရဲ့အချိန်ပဲပေါ့”

ရောဂါသည်အဘိုးဆိုသည် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသဖြင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခံစားနေရသည်။

လုံကုသည် အဘိုးဆိုရဲ့သို့ရောက်လာပြီး ကရုဏာသက် သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို လာမကြည့်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

အဘိုးဆိုသည် မျက်တောင် တချပ်မျပ်ခတ်ပြီး လုံကုကို ကြည့်နေသည်။ လုံကုက အဘိုးဆိုပြောလိုသည့်သဘောကို နားလည် ၏။

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါ သူး”

လုံကုက ပြုံးပြီးပြောလေ၏။

“ဒီတစ်ခါ ထိတ်က မြူလုပ်ပေးတဲ့ ဒီမူလေးဟာ အဖို့အ

၁၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

မိမ္မာယ်ရှိတယ်ကွာ၊ တန်ဖိုးလဲ ရှိတယ်”

အဘိုးက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လေ၏။

ဝမ်းကျောင်းက ခယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်လုပ် အတိတ်အကြောင်းကိုပြောချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့တွေဆိုတဲ့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး၊ အတိတ်အကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

ထိတိက....

“ဝမ်းကျောင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲထားတာ ကောင်းပါတယ်”

လုံကုက ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်မှာနေကြပါပြီဗျာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်တစ်ရာမနေရပါဘူးဗျာ၊ အသက်တစ်ရာနေရတဲ့လူဟာလဲ စိတ်ဓာတ်အင်အားချို့ယွင်းနေပါပြီ၊ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းကတော့ ကိုယ့်တက်လမ်းကို ကိုယ်ကြိုးစားကြတယ်၊ အသက်ကြီးရင့်လာတော့ နှိမ့်အားတွေ လျော့ပါးလာပြီး ပြီးခဲ့တာတွေကို မှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ ပြန်ပြီးဝေဖန်သင့်ပါတယ်၊ ဒါမှလဲ နောင်လာ နောင်သားတွေကို သင်ခန်းစာပေးနိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့သည် လူ့ဘဝအကြောင်းကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ချူကွန်နှင့် ကျင်းချွန်စနိုးတို့က စိတ်ပါလက်ပါနားထောင်ကြသည်။

ဝေကိုနှင့် ယန်းပုတို့မှာ အဘိုးကြီးများ ဆွေးနွေးနေသည့် အကြောင်းကို မသိနားမလည်ကြချေ။

သရဖူခြင်းသေသာသိုင်းတေရာရပ် (၆၆-၃) ❀ ၁၁၃

ထို့ကြောင့် စိတ်မဝင်စားဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တွဲကာ အပြင်သို့ထွက်လာကြလေ၏။

ဝေကိုက....

“ယန်းပု... သူတို့ပြောနေတာတွေကို နားလည်သလား”

ယန်းပုက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“သူတို့က လူ့ဘဝအကြောင်းတွေ ပြောနေကြတယ်၊ ဘာတွေမှန်း မသိဘူး”

သူတို့သည် အတန်ကြာ ပြီးသက်သွားကြ၏။ ခဏကြာသော် ယန်းပုက မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူတွေလာဖို့ ကျန်သေးသလဲ”

ဝေကိုက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ရှိသေးတာပေါ့၊ ချီနီနီကျန်သေးတယ်၊ ဒီလူက ကိုယ်တော့ပညာ အလွန်ကောင်းတာ”

ယန်းပုက....

“နီကျွန်းပုက ပြောတော့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဆို”

ဝေကိုက မေးလိုက်၏။

“နီကျွန်းပုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ချူကွန်ပေါ့၊ ချူကွန်နဲ့ လူနာမည်ပေါ့”

“မင်းပြောတဲ့ အဘွားကြီးကို ငါသိတယ်၊ ဒီအဘွားကြီးက အတော်ကို ဒေါသကြီးတယ်၊ မင်း သူရောက်လာရင် ဆင်ဆင်မြင်မြင်

၆၄ သတိထားမနေရင် ပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒေါသတကြီးရတာလဲ”

၁၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ဒီအတွင်းကြီးက အကုသိုလ်တန်တယ်ကွ၊ ဒါမေပယ် ယော
ကျံလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ဖတ်သတ်ကြိုက်ခဲ့သေးတယ်ဆိုပဲကွ"
ယန်းပုက လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလေတော့၏။

"သူကြိုက်တဲ့ယောက်ျားလေးက ဘယ်လိုပဲသက္ကာန်မျိုးရှိနေ
လို့လဲ"

"ဟာ... အတွင်းကြီးကတော့ တကယ့်အတွင်းကြီးကွာ၊ သူ
ဘယ်လောက် အကုသိုလ်တန်တယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူးကွ၊ သူကြိုက်
တဲ့ယောက်ျားက သိပ်ရှေ့တယ်၊ သူ့ကိုယူရင် ယူ မယူရင် သတ်ပစ်
မယ်လို့ခြိမ်းခြောက်သတဲ့ကွ"

"ခါနီး ယူလိုက်ရရောလား"

"ဟာ... အဲဒီယောက်ျားက ဘယ်ယူမလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ရေ
ထဲခနဲချပြီး သတ်သေသွားသတဲ့ကွ"

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

"အဲဒီအချိန်ကပြီး အဲဒီအတွင်းကြီးက ထစ်ခနဲရှိရင် လူ
သတ်တော့တာပဲ၊ ဒေါသလဲ အင်မတန်ကြီးလာတာလဲ"

"ခါနီး မင်းက ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ"
ဝေကိုးက...

"သိတာပေါ့... ဒီရုပ်ဆိုတဲ့အတွင်းကြီးဟာ..."

သူ၏စကားမဆုံးမီ သူ့မျက်လုံးအနံ့သည် ပြူးကွယ်လာပြီး
ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားလေတော့၏။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိသည့်အလား ဖြူပတ် ဖြူ
ရော်ဖြစ်သွားလေ၏။

ယန်းပုမှာ ဝေကိုး၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားလေ၏။

သရူခြင်းသောသိုင်း ခေတရာဝိ (စဉ်-၃) ❀ ၁၁၅

"မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဝေကိုး ပြောစမ်းပါ"

ယန်းပုသည် ဝေကိုးက သူ့ရှေ့တည်တည်ခိုင်းကြည့်နေပြီး
ထိုသို့ မျက်နှာပျက်နေသည်ကိုသိရှိလိုက်သဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်
လိုက်မိသည်။

သူ့နောက်ဖက် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဆံပင်ဖျာဖြူ
မွေးနေပြီး အလွန်အကုသိုလ်တန်သောအတွင်းကြီးတစ်ယောက်ရပ်နေ
သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ယန်းပုမှာ အလွန်အံ့သြသောသို့သွားသည်။

ထိုအတွင်းကြီးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ပိုမိုလှည့်လည်

မျက်လုံးတစ်လုံး တည်ဆွဲသောသို့သဖြင့် လွန်စွာရှုပ်ဆိုအ
ကုသိုလ်တန်လှပေသည်။

ထို့ပြင် သွားလည်းတက်ဆောင်မှု ရှိပုံမပေါ်ပေ။

သူသည် ဝေကိုးအား တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံးဖြင့် စူး
စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအတွင်းကြီးကိုမြင်သည်နှင့် ဝေကိုးပြောနေသည့်အတွင်းကြီး
မှာ ထိုအတွင်းကြီးသာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်
သူသည် ထိတ်လန့်တကြွားနှင့် ထရပ်လိုက်၏။

လူမားက ပြည်ညောင်းစွာ လမ်းလျှောက်လာသည်။

ဝေကိုးမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လွန်လှသဖြင့် ပြေးရန် အင်
အားပင် မရှိတော့ချေ။

လူမားသည် သစ်ပင်ပင်စည်၌ ဝေကိုးကိုချည်နှောင်လိုက်
သည်။

ဝေကိုးမှာ ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် အင်အားမရှိသောအတွင်းကြီး
အတွင်းကြီး ကြိုက်သလို အချည်အနှောင်ကိုခံနေရပါသည်။

၁၁၆ ဘုရားရှိခိုးလမ်းညွှန်စာအုပ်

ဒို့စဉ် ယန်းပုသည် ထွက်ပြေးရန် ကြံလိုက်၏။
ထိုအခါ အဘွားအိုပုဆိုးတစ်ဦးကလျှပ်လှိုက်သောအခါ ယန်း
ပုထွက်ပြေးလမ်းတွင် ပိတ်ဆို့ပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

“မင်း ရုပ်နေခမ်း ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရင် သေမယ်”
ယုဒဗုဒ္ဓာ အိမ်နံရံမဝေးလှသော်လည်း ထွက်မပြေးပုံဘဲ
ဖြစ်နေတော့သည်။

လူမားသည် ကြီးမားတတ်နိုင်သောနွယ်ကြိုးစာနိပင်အား ရှာပြီး ကျွဲမွတ်သရွယ် ကိုင်လိုက်သည်။

50

“အောင်မယ်လေ... ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး”

“ရှမ်း...ရှမ်း...ရှမ်း”

စေကုံး၏အော်ဟစ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

သူ့အား လူမားက အဆက်မပြတ် စိုက်နှံနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

သရဖူခြင်းစသောသိုင်းစကား (စဉ်-ခု) ၁၁၅

အနီး (၁၀)

စတုရန်းပုံစံ ဘူယုန်း

CLASSIC

လူငါးယောက်သည် လူများကိုပိုင်းကြည့်နေကြ၏။
ထိုသူတို့ကား ထိတီး၊ လုံကု၊ ဝမ်းကျောင်း၊ ချွေကွန်နှင့် ကျင်း
ရုန်းခန်းတို့ပင်တည်း။

ထိတိသည် မျက်နှာ၌ သွေးမရှိအောင်ဖြူရောင်ကြောက်လန့်နေသည့် ဝေကုံး၏ပခုံးပေါ်၌ လက်တစ်ဖက်တစ်ထား၏။

ထိတိ၏ မျက်နှာသည် ညိုမည်းနေသည်။

သုမသည် လူမားအား ဒေါသထွက်သောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လျက်ရှိ၏။

လူမားကမူ ထိတိအား ရန်လိုသောအကြည်ဖြင့် မြန်ကြည်
နေသည်။ ထိတိက ပြောလိုက်၏။

လူမာ ၄၆ ဒီကိုလာတာဟာ ဒီသူငယ်ကို ဒီအကဲခံစို့

၁၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

လူမား၏မျက်နှာပေါ်မှ ကြက်သားများ တွန့်လိမ်သွား၏။
သူသည် လက်ထဲမှနှယ်ပင်ကို ပစ်ချလိုက်၏။

“နင်က ဒီလိုတပည့်မျိုးကို (၁၈)နှစ်လုံး ရှာဖွေထားရတာဆို
တော့ အတော်ကို တော်တယ်လို့ပြောရမယ်။ ဒီလိုကောင်မျိုးကို အ
မှိုက်ဝံ့ထဲ ခွန်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ထိတိကသည် ဝေကုံးအား ခြံရံများ ဖြည့်ပေးလိုက်၏။

“မင်း... ဝေးဝေးနေစမ်း”

ထိတိက ဟိန်းအဟက်နေ၏။ ဝေကုံးသည် ငြိမ်ကုပ်ပြီး
နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ထိတိက လူမားအား ပြောလိုက်၏။

“နင့်မှာ သွားတစ်ဆောင်းမှမရှိတာ၊ စကားတောင်းကောင်း
မပြောနိုင်တာ ဘာဆိုပြောရမလဲ”

လူမားသည် ဆွေ့ဆွေ့နုနုအသံထွက်လာလေ၏။

“ဪ... နင့်တပည့်အတွက် နင်က ငါ့ကို လက်စားဆွေ့နှင့်
သလား လာပါ ရပါတယ်။ လက်စားဆွေ့နှင့်ရင်လဲ ယှဉ်ရတာပေါ့”
သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုက်ရိုက်ကြတော့မည့်အခြေ
အနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

သို့တိုင်အောင် လုံကုန်ဝမ်းကျောင်းတို့က လက်ဝိုက်ကြည့်
နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိတိက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟိုလူမား... လူငယ်တစ်ယောက်ကို သွေးကြောပိတ်တာ
ရက်စက်ရာမကျဘူးလား”

လူမားက ရယ်မောလိုက်၏။

သရဖူငြင်သောသန့်ဦးစကရာဇ် (၆၆-၇) ❀ ၁၁၉

“ဟား... ဟား... ဟား”

“နင် ဘာရယ်တာလဲ”

“နင် ငါ့အကြောင်း မသိတာမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုပါးကိုက်ရင်
ငါက နားပြန်ကိုက်မှာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား”
“သူသည် ငှက်ဆိုးထိုးသံကဲ့သို့သော၊ ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရယ်
လေတော့၏။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“နင်က မကျေနပ်လို့လား”

ထိတိက...

“နင့်တပည့်တစ်ယောက်ကို အသက်အရွယ်ရော၊ ပညာ
ရောကြီးတဲ့လူက နိုင်ထက်မီးနင်းလုပ်ရင် နင်မိန့်ပျံမလား”

လူမားက...

“နင် သိုင်းပညာအခမ်းထွင်းထားတယ်လို့ သိရတယ်၊ နင်
ခမ်းဆွင်ရင် ခမ်းကြည့်မလား”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ဝါးဖြင့်တွန်းလိုက်၏။ အ
ဖျားဆိုထိတိကထည်း ပြန်လည်တွန်းလိုက်၏။

ထိုနဲ့ လူနီတစ်ယောက်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ပြေး
ဝင်လာပြီး လက်ဝါးကိုကြားမိလိုက်၏။

“ဇုန်း”

အူကွန် ကြည့်လိုက်သောအခါ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော
လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရုပ်ရည်သန်ပြန်သောလူသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်နံ့ကိုဝတ်ဆင်
ထားလေ၏။

၁၂၀ ❀ တာရှည်ခိုလင်းနေလင်းအောင်

သုန်လက်ထဲတွင် တစ်ပေခန့်ရှိသော ဝမ်းပလွေတစ်ချောင်း
ကိုကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ဝမ်းချောင်းက ရယ်မောပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးမျိုးနီနီ ဖြစ်နေတာ
ကိုး”

“ဟဲ့... ခုနက မိန်းမနဲ့အတူတူပဲ... ဟေ့ဟေ့ကြားနေရလေ
၏။”

“ဟဲ့... ခုနက မိန်းမနဲ့အတူတူပဲ... ဟေ့ဟေ့ကြားနေရလေ
၏။”

“ဟဲ့... ခုနက မိန်းမနဲ့အတူတူပဲ... ဟေ့ဟေ့ကြားနေရလေ
၏။”

“ဟဲ့... ခုနက မိန်းမနဲ့အတူတူပဲ... ဟေ့ဟေ့ကြားနေရလေ
၏။”

“ဟဲ့... ခုနက မိန်းမနဲ့အတူတူပဲ... ဟေ့ဟေ့ကြားနေရလေ
၏။”

“ဟဲ့... ခုနက မိန်းမနဲ့အတူတူပဲ... ဟေ့ဟေ့ကြားနေရလေ
၏။”

“လူမဆန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မျိုးနီနီ မင်းလဲ ရောက်လာပြီကိုး”

ထိတ်စွာလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မျိုးနီနီ နင်က နေထက်တောင် ဖြန့်နေပါကလား”

မျိုးနီနီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုလို မိုးကျနေတာ ကျေနပ်တင်ပါတယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေကျ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၂၁

ဝမ်းကို လာကြည့်တာပါ။ ကဲ... ကဲ... အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်”

သူသည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်လေ
တော့သည်။

ကျွန်းသည် လူမားနှင့်ထိတိတ်၊ စကားမပြောကြသော်
လည်း မျိုးနီနီနှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောသည်ကိုတွေ့ရသော
အခါ အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

မျိုးနီနီသည် ပြုံးပြီးစွင့်စွင့်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီး ကွပ်ပျစ်
ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ကျန်းဝမ်းကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာပျက်
သွားလေ၏။

သူသည် ကျန်းဝမ်း၏ အေးကော်သောလက်များကို ကိုင်
လိုက်သည်။

“ကျန်းဝမ်း... မင်း ဒီလောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်မိဘူး
ကွာ”

ကျန်းဝမ်းသည် မျိုးနီနီ၏မျက်နှာကိုသာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းအ
ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိ၏။

သူ၏မျက်လုံးအကြည့်တွင်...

“ငါ သေလွန်မခြားတော့ပါဘူး”ဟု ပြောနေသလောက် ရှိ
လေ၏။

အားလုံးသည် အိမ်ထဲသို့ရောက်ရှိနေကြသဖြင့် ကျန်းဝမ်းကို
ဝိုင်းရံနေကြသည်။

ထိတ်က ကျန်းဝမ်းဝမ်းနည်းလာမည်ကိုကြိုတင်ကြည့်သဖြင့်
အာရုံလွှဲပြောင်းရန် ကြိုးစားတော့သည်။

၁၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ကဲ... မိတ်ဆွေတွေလဲ နံနံလင်လင်ရောက်နေပြီပါ။ အားရှိ
သောက်ဖို့ အဆင့်သင့်ပြင်ဆင်ကြပေတော့ဟေ့"

ဝမ်းကွဲကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် ပြော၏။

"ဟုတ်တယ်ဟေ့... ငါတို့အဖွဲ့အစည်းလေး လက်ဆွဲအကြံရ
အောင်"

လုံကကလည်း ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ပြင်ကြကွာ၊ ငါလဲ ခိုက်ဆာနေပြီကွ"

လုံကက ဆက်၍ပြောလေ၏။

"ဒီတစ်ခါ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှာ အားသောက်ရောတွေ တာဝန်ယူ
ထားတဲ့လူက မိတ်ဆွေကြီးမျိုးနီနီကွ၊ သူက အကောင်းကြီးကတတ်
တော့ မင်းတို့ ငါတို့ ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ"

မျိုးနီနီက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

"ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ငါလဲမရှိ၊ ဝုဇ္ဇနိကလဲရှားပါးလိုက်တာ
လွန်ပါရော၊ ဘယ်ကလာ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်
မှာလဲ"

ဝမ်းကွဲကလည်း စိတ်ပျက်သွား၏။

"ဒီဖြင့် အမဲသားနဲ့ဆိတ်သားပဲ အားရမှာပေါ့"

မျိုးနီနီက ရယ်မောလိုက်၏။

"လူကြံရင် ဘာနဲ့နိုင်မလဲ၊ ငါအားလုံးအတွက် ထူးထူးခြား
ခြား စီစဉ်ထားပါတယ်ကွာ"

လုံကက မေးလိုက်၏။

"ဘာများလဲကွ"

"တော်ကြာ သိရမှာပေါ့ကွာ"

သရေဒြင်းသောသုခိုင် အာရာဇ် (၄၆-၃) ❀ ၁၂၃

မျိုးနီနီက ကျန်ဝမ်းကကသို့လှည့်လိုက်ပြီ။

"ခင်ဗျားဆီမှာ မီးဖိုချောင်သုံးဖို့မှာ မရှိဘူးလား"

ကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
ကျန်ဝမ်းက ယန်းပုအား ကြည့်လိုက်လေတော့၏။

ယန်းပု နားလည်သည်။

ဘာမျိုးနီနီက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့တပည့်
ကျွန်းချွန်းခန်းဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ကျွန်းချွန်းခန်း... မင်းဆွဲပြင်းတောင်းကို မီးဖိုဆောင်ထဲ ယူ
သွားစမ်း၊ ငါ့မိခင်သလိုလုပ်ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်းချွန်းခန်းသည် မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ဝင်သွားလေတော့၏။
ထိတ်က ပြုံးပြီးမေးလိုက်၏။

"အစ်ကိုကြီး... မျိုးနီနီ ဘာတွေများထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်ပြီး
မလို့လဲ"

မျိုးနီနီက...

"တော်ကြာ သိရမှာပေါ့ကွာ"

လူမားက အမိပွယ်ရှိစွာဖြင့် ပြုံးနေ၏။

လုံကက...

"မိတ်ဆွေကြီးမျိုးနီနီ... လူမားကို အထင်မသေးနဲ့ သူလဲ
အစီအစဉ်ရှိလိမ့်မယ်၊ သူက ဘာတွေစုံစုံကံကောင်းလဲ မသိဘူး"

လူမားက မျက်နှာကိုနဲ့ လိုက်၏။

"ငါ ဘာလုပ်လုပ် နင်က ကြိုသိနေသလိုပါပဲလား"

"ဒီ မဟုတ်လား"

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

• “ဟုတ်ပါတယ်”

သူက ဆက်ပြောလိုက်လေ၏။

“ခုတလောမှာ တမည့်တစ်ယောက် ရထားတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ရာက တော်တော်ကောင်းတယ်။ အခုလဲ သူ့ကိုစီစဉ်ခိုင်းထားတာပဲ။ သူ့ရဲ့လက်ရာကို မင်းတို့ မြည်းစမ်းရပါမယ်”

ဝမ်းကွင်းက....

“ဘာတွေလဲ၊ ခွေသားတော့ မစားစွပ်ဘူးနော်”

လူမားက ဒေါသထွက်ပြီးအော်သည်။

“နှင့် ခွေပေးစပ်ပိတ်ထား”

ဝမ်းကွင်းလည်း ဒေါသထွက်လာလေတော့၏။

သို့သော် အမျိုးသမီးနှင့်ရန်မဖြစ်လိုသဖြင့် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

ထိတ်က ပြုံးပြီး....

“ခွေရဲ့အကို သွားစတာကိုး အကိုက်မရမှာပေါ့”

လူမားသည် ပို၍ဒေါသထွက်ပြီး ထိတ်ကိုခိန်ခေါ်လေတော့၏။

“ဒီမှာ... နင် ငါ့ကိုယှဉ်ရင် အပြင်ထွက်နဲ့”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မယှဉ်ရမှာလဲ”

ထိတ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်လိုက်၏။

လူမားလည်း ထရပ်သည်။

လိုကုက မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဝင်ရောက်ဟိန်းဟော့က်လိုက်ရ၏။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်ပိတ်ထားကြစမ်း၊ နင်တို့ဟာ ငါ့

သရေချင်းသောသိုင်းစကားရင် (၁၆-၃) ❀ ၁၂၅

စိတ်ဆွေ ကျန်ဝမ်းအတွက် မျှော်ပွဲခွင့်ပွဲကိုလာကြတာလား၊ ရန်ဖြစ်ဖို့လာကြတာလား”

ထိုအခါ ထိတ်သည် ပြန်လည်ထိုင်ချသွား၏။

လူမားကလည်း မကျေမနပ်ဖြင့် ထိုင်ချသည်။

ဝေကုံးသည် တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“မိန်းမတွေဟာ အသက်ကြီးလာလေလေ၊ ရုပ်ဆိုးလာလေလေ၊ စိတ်တိုလာလေလေပဲ။ သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် လူရိပ်တစ်ခုသည် ဦးခေါ်သူထံသို့ ရောက်ရှိပြီး ပါးမြင်ကိုရိုက်လိုက်လေ၏။

လေတန်းဇွန် တိုက်ခတ်လိုက်သလို လူရိပ်တစ်ရပ်ကလည်း လှုပ်ရှားသွားပြီး ဝေကုံးရှေ့မှ ရပ်၍ ကာကွယ်လိုက်၏။

ဝေကုံးလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားပြီး ရှောင်တိမ်းပေးလေ၏။

• သို့သော် သူ့ရှေ့မှရပ်၍ ကာကွယ်ပေးနေသူရှိသဖြင့် သူ့ရှောင်တိမ်းမှုမှာ အပြစ်ရှိသွားသည်။

အကယ်၍ သူ့ရှေ့မှရပ်၍ ကာကွယ်ပေးသူမရှိလျှင် သူ့ရှောင်တိမ်းမှုမှာ အပြစ်ရှိသွားပေမည်။ သူသည် မုစုပေးအစိုက်မရမည်ဖြစ်သည်။

ဝေကုံးအား အကူအကွယ်ပေးသူမှာ ချိုခိန်ဖြစ်လေ၏။ ချိုခိန်က....

“လူမား... နင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

လူမားက....

“ဒီကောင်လေးပြောတာကို နင်မကြားဘူးလား”

၁၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

ချီစိန်က...

"ငါတို့ဟာ သေသင့်နေတဲ့လူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် မသေသေး
ဘဲ ဒီမှာလာပြီး စုဝေးနေကြတယ်။ ဒါ အားပါတော့၊ အခု ငါတို့လာကြ
တာက ကျွန်ုပ်တို့ဝမ်းနည်းစရာသက်သာတဲ့ပျော်ရွှင်စေချိန်လာကြတာပါ။ အ
ခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူ့သေ ကိုယ်သေ
တိုက်ခိုက်ကြတော့မယ်ဆိုရင် ဒီကိုလာတဲ့အဓိပ္ပာယ် ဘယ်ရှိတော့မ
လဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ဦးမှာပေါ့"

လူများ စကားမပြောတော့ပါ။

ထိတ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။ ထိတ်က ကျန်
ဝမ်းအား တောင်းပန်လိုက်သည်။

"အစ်ကို ကျန်ဝမ်း ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အသက်ကြီး
လာတာတောင် ကျန်မဟာ ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ
မှားပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကိုကျန်ဝမ်းကို တောင်းပန်ပါတယ်"

ကျန်ဝမ်း၏မျက်လုံးအနံ့တွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော အရိပ်
အယောင်များ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် ထစ်ခနဲ သတ်ချင်း ဖြတ်ချင်
စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ပေါ်နေရပါသနည်း။

ကျန်ဝမ်းသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ထွေးတောနေတော့၏။

လိုကုသည် ကျန်ဝမ်းစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်ကို
သိ ခြင်္စင် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပြောင်းပြီး ရယ်စရာ မောစရာများ
ကိုပြောလေတော့၏။ အားလုံးသည် စိတ်ပါလက်ပါပင်ပြောနေကြ
သည်။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတောရောင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၂၇

ကျန်ဝမ်းသည် သူ၏သူရဲကောင်းကာလများကို ပြောမပြ
နိုင်သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

အူကွန်က အဘိုးအို၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ဆရာ... စိတ်ရှုပ်သွားသလားဟင်"

ကျန်ဝမ်းက အူကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။

သူ့အကြည့်ထဲတွင် "သူတို့က ငါ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေ
ကို လာကြည့်ကြတာ၊ ငါက စိတ်ရှုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ" ဟူသော
အဓိပ္ပာယ်များပါဝင်ပေသည်။

ဝမ်းကျောင်းက ဦးဆောင်စကားပြောနေရာ အားလုံးက
ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုစဉ် ဟင်းနုများ ရလာလေတော့၏။

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဟော... အနံ့ကြရဲ့လား၊ မိတ်ဆွေကြီးချီစိန်က စား

ကောင်းသောကိစ္စရပ်များကို မျက်ဖြတ်နေတာသေမှာပြီ"

အားလုံးပင် နှာခေါင်းတဖွဲ့ဖွဲ့ဖြင့် ဖြစ်ကုန်သည်။

"တော်တော် မွေးတာပ"

သူတို့သည် အနံ့ခံရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ချီစိန်သည် မီးခိုးဆောင်မှ ထွက်လာပြီး...

"စားမှ မစားရသေးဘူး၊ ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောလိုရမ
လားရာ"

ထို့နောက် ချီစိန်၏တပည့် ကွင်းစန်းချွန်းက...

"ဆရာ... ပြင်ရတော့မလား ဆရာ"

ချီစိန်မပြောမီ ဝမ်းကျောင်းက ပြောလိုက်၏။

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"အားလုံး ဗိုက်ဆာနေကြပြီ၊ အမြန်ဆုံးသာ ပြင်ပေတော့"
ကျွန်းချွန်းနီသည် မီးရုံဆောင်သို့ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
လေတော့၏။

လုံကက...

"ဝမ်းကျောင်း... မင်း ပြောင်းလဲလှူခဲ့လား။ အရင်တုန်းက
ဆိုရင် အစားအသောက်ကိုလုံးဝရမခိုက်ဘူး။ သိုင်းလေကွင့်ရရင်
ပြီးရော၊ ထမင်းမမှ ဟင်းမမှပဲ။ အခုတော့ မင်းက စားဖို့ခွင့်၊ ပြော
နေတယ်"

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်လေ၏။

"အရင်တုန်းကတော့ ငယ်တာကုန်းကွ၊ အခုတော့ အရွယ်ရ
လာပြီ၊ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကို မက်လာပြီဆိုပါတော့"
ချိုစိန်က ရယ်မောလိုက်၏။

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဝမ်းကျောင်း အမှန်ကိုပြောတာပဲ
ကွ"

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်းချွန်းနီသည် ဟင်းလျာများကို
သယ်ဆောင်လာကြတော့၏။

ယန်းပုနှင့် ဝေကိုးတို့က ကူညီပေးကြလေ၏။ စားပွဲပေါ်၌
ဟင်းခွက်များ အစီအစဉ်တင်လာကြတော့သည်။

ဟင်းလျာများမှာ နံလင်လှ၏။

ငါး ပုစွန်၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်၊ အမဲ အနံ့ပါရှိသည့်အပြင် နေ
ပြည့်တော်၌ အကျော်ကြားဆုံးသော လီဆော့ဟုန် အရက်အိုးလည်း
ပါသေးသည်။

အားလုံးက အံ့အားသင့်စွာ ဟင်းလျာများကို ဝိုင်းကြည့်

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခေတရာဇ် (ဇဉ်း-၃) ❀ ၁၂၉

နေကြ၏။

မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သော ချိုစိန်ကို အား
လုံးကပင် ဝိုင်းကြည့်နေကြတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်းက မနေနိုင်ဘဲ မေးလိုက်၏။

"မိတ်ဆွေကြီး... ဒါတွေ ဘယ်ကရလာသလဲကွ"

ထိတိက...

"ကျွန်မတော့ မမေးတော့ဘူး သူ စီစဉ်ထားတာကိုကြည့်
ပြီး လက်မြောက်လိုက်ပြီ"

ချိုစိန်က...

"ဓားမှာသာ ဓားပါဗျား ဘာမှမပေးနေပါနဲ့"

လူမားကလည်း မေးသည်။

ချိုစိန်က ဘာမှမပြောတော့ရော

လုံကက ရယ်မောလိုက်၏။

"အို... ဓားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ တွေ့မှတော့ ဘာဖြစ်
လို့မေးနေတာလဲ၊ ဓားမှာသာ ဓားကြမ်းပါ"

အားလုံးသည် အရက်ခွက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

ယန်းပုသည် အရက်နှင့်ဟင်းလျာများကို သူ့ဆရာကျန်
ဝမ်းထဲသို့ ပို့၍ ကျွေးမွေးလေ၏။

လုံကက အရက်တစ်ခွက်ကို ကျန်ဝမ်းရှေ့သို့မြှောက်ကြ
ပြီး...

"မိတ်ဆွေရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ"

ထိတိက...

"အစ်ကိုကြီးကျန်ဝမ်း အစစ အရာရာ အောင်မြင်စေ"

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလမ်းအောင်

မျိုးစိန်ကလည်း အရက်ခွက်ကို ကျန်ဝမ်းပါးစပ်သို့ တွေ့ပေးသည်။

“အရက်ဟာ ချို့လေးစားကြည်ညိုမှုကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အရက်ပါ။ ဒီတော့ သောက်ပါ မိတ်ဆွေကြီး”

ကျန်ဝမ်းက ပါးစပ်ဟပေးလိုက်၏။ မျိုးစိန်က အရက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုက်သည်။ ကျန်လူများသည် အရက်ခွက်များကို မြှောက်ရင်း အဆင်းဆင်း ဂုဏ်ပြုနေကြ၏။

သူတို့သည် သူ့အပေါ်တကယ့်စေတနာမေတ္တာဖြင့် လာကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျန်ဝမ်းသိနားလည်သဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့သည်။

ကျွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းအား ကျွေးမွေးကြသည်။ အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းကလည်း ယခင်က အစားအသောက် အလွန်နည်းသော်လည်း ယခုအတော်စားသည်။

စိတ်လက်ဖျော်ခွင့်လာသဖြင့် သူ့မျက်နှာလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာတော့သည်။ မျိုးစိန်က ကြေငြာလေ၏။

“အဖျော်ပွဲနှင့်ပွဲကို တက်တဲ့လူတိုင်းဟာ ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တစ်ခုခုမှာ ပါဝင်ရပါမယ်”

လူများသည် ဂုဏ်ရတီသံသံ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

“ခါကြောင့် ကျွမ်းက စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ချထားပါတယ်။ ဖြေဖျော်မှုတစ်ခုပြီးသွားတာနဲ့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဟင်းကောင်းကောင်းတစ်ခွက်ကို ချက်ဆင်းဖြည့်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

သူတို့အားလုံး သဘောတူကြလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရပ် (၄၆-၃) ❀ ၁၃၁

မျိုးစိန်က အားလုံးကိုစေ့ကြည့်လိုက်ပြီ...။

“ကဲ... ယန်းပု”

ယန်းပုမှာ ခြေမကိုင်းမီ လက်မကိုင်းမီ ဖြစ်သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ စတင်ဖျော်ဖြေရမည်ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။ သူသည် သိုင်ပညာကိုသင်ခဲ့ဖူးသော ဖြစ်သည်။ သူတတ်မြောက်ထားသည့် သိုင်းပညာမှလွဲ၍ သူမဖျော်ဖြေတတ်ပေ။

ယခု ရောက်ရှိနေသူများမှာ သိုင်းပညာရှင်များဖြစ်၏။

ထိတ်ထိတ်ကြီးများ အလယ်တွင် သူသည် ကိုယ်ပိုင်သွားဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ... ယန်းပု၊ မင်းတတ်ထားတဲ့သိုင်းပညာတစ်ခုခုနဲ့ ဖျော်ဖြေပါ။ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့။ အားလုံး ဖျော်စေဖျော်စေသဘော လုပ်တာပါ”

မျိုးစိန်က တပ်မပြောလိုက်သဖြင့် ယန်းပုမှာ မတတ်သာတော့တဲ့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရတော့သည်။ သူသည် အားငယ်စွာဖြင့် သရဖူခြင်းသူ အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်ဝမ်းက သူ့အား အားပေးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ငါတပည့်... အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြလိုက်စမ်း”

ယန်းပုသည် စည်းစိမ်အတွင်းသို့ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ယန်းပုပါ။ ကျွန်တော် အခုမှ သိုင်းပညာကို သင်ခဲ့စဉ်ပါ။ အိပ်မက်ပေါ် စည်းကမ်းချက်အရ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ပြသပါမယ်။ မရယ်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ”

သူက အားလုံးကို ဦးညွတ်လိုက်၏။

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုနောက် သူသည် ကျန်ဝမ်းသင်ကြားပေးခဲ့သော ရေပင်
လယ်လက်ဝါးသိုင်းကို စတင်ပြသလေတော့၏။

အားလုံးသောလူများ သို့အားသင့်သွားကြသည်။

သိုင်းပညာသင်ခါးလူငယ်က ဤမျှကြီးမြင့်သောသိုင်း
ကွက်ကို ပြသနိုင်၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်များဖြစ်၍ ထိုလူသည်
သိုင်းပညာ မည်မျှတတ်မြောက်သည်၊ ဓတတ်မြောက်သည် အတွင်း
အား မည်မျှကောင်းသည်၊ မကောင်းသည်ကိုသိရှိကြသည်။

သူတို့သည် ယန်းပုက သူသည် သိုင်းပညာသင်ခါးဖြစ်
ကြောင်း ပြောကြားသည်ကို သူတို့လက်ခံကြသည်။

သို့သော် ရေပင်လယ်သိုင်းကွက်ကို တွေ့ရသောအခါတွင်မူ
လွန်စွာအံ့ဩသွားကြတော့သည်။

ယန်းပု၏အခြေခံ အတွင်းအား၊ အလွန်နုနယ်သည်ကို
သူတို့ သိရှိကြသည်။

ဤမျှနုနယ်သော အတွင်းအားအခြေခံရှိသည့်လူက ဤမျှ
မြင့်မားသောသိုင်းပညာတတ်ထားသည်မှာ အလွန်ဝင် မဆီမ လျော်
ရှိသည်ဟု တွေးနေ၏။

ပထမတွင် ယန်းပုသည် အနည်းငယ်ကြောက်ကြောက်နဲ့
နဲ့ဖြစ်နေသဖြင့် သိုင်းကွက်ခင်းရာတွင် အနည်းငယ်နဲ့နေသည်။

သိုင်းကွက်ငါးကွက်ကိုပြသပြီးသောအခါ သွေးပူလာပြီး
တည်ငြိမ်လာတော့သည်။ သူ၏မြေကွက်၊ လက်ကွက်များမှာ လွန်စွာ
နေနီကူသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

အားလုံးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေတော့၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခံတရား (စဉ်-၃) ❀ ၁၃၃

ကျန်ဝမ်းနှင့်ဆွဲကွန်တို့ကား ယန်းပု၏ဘိုးတက်ပုံကိုမြင်ရ
သောအခါ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိကြလေ၏။

ယန်းပုသည် ရေပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်းကို လေ့ကျင့်ပြသ
ပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။ သူသည် မောပန်းခြင်း လုံးဝမရှိပေ။

“ဗျောင်း... ဗျောင်း... ဗျောင်း”

အားလုံးသည် ဝိုင်းဝန်းလက်ခုပ်တီးပြီးနောက်ကြလေတော့
၏။

“တော်တယ်... တော်တယ်၊ ပညာသင်ခါးလူငယ်တစ်
ယောက်က ဒီလိုအဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ပညာကိုပြတာ မြင်တော့ ငါ
တကယ်အံ့ဩမိတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီး ကျန်ဝမ်းကိုလည်း ငါအံ့ဩ
မိတယ်၊ သူတပည့်ကို တယ်လိုလုပ်ပြီးမှား ဒီပညာသင်ပေးသလဲလို့
မို့ က... ကဲ၊ ငါကတိအတိုင်း ထူးခြားတဲ့ဟင်းတစ်ခွက်ချပေးမယ်”

ချီခီနီသည် ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် လက်ခုပ်တစ်ခွက်တီး
လိုက်၏။

ထိုအခါ ဆွဲကွန်၊ ဝေကိုးတို့သည် ကျန်းစွန်းစန်းကိုကူညီပြီး
ဟင်းတစ်ခွက်စီကိုလိုက်လံချပေးလေတော့၏။

လိုကက ဟင်းခွက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

ဂဏန်းဟင်းပေတည်အ

အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ဝိုင်းဝန်းစားသောက်ကြတော့
သည်။

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၁၁)

အထူးခြားဆုံးဝဠာမြဲသူ

ယခု ဝေကုံးအလှည့်ဖြစ်၏။ လူများသည် ခပ်ဆိုးအကွည်း
တန်လှသောလူငယ်အား ကြည့်နေကြ၏။

သူသည်ယန်းပုကဲ့သို့ မျက်နှာမဖျက်စေ့၊ ဣန္ဒြေရရနှင့် စား
ပွဲပေါ့မှ အကြမ်းပန်းကန်သုံးလုံးကို ယူလိုက်သည်။

ဧည့်ပိုင်းအတွင်း၌ အကြမ်းပန်းကန်လုံးတစ်လုံးနှင့် တစ်
လုံး သုံးပေခန့်အကွာ၌ထားပြီး ဖိုခနောက်ဆိုင်ဖြူလုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဝေကုံးသည် ထိတိကကဲ့သို့လှည့်ပြီး...

“ဆရာ... ကျွန်တော်ပြဿရတော့မလား ဆရာ”

ထိတိက ရယ်မောရင်း ဆဲဆိုလိုက်၏။

“ခွေးကောင်လေး... နင်က မပြဿရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ဆရာ့ဆီက ခွင့်တောင်းတာပါ”

ထိတိ စိတ်တိုလာ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဝေကုံး (ခန့်-ခု) ❀ ၁၃၅

“ခွေးကောင်လေး ပြမှာသာ ပြစမ်း”

အားလုံးက ရယ်မောကြလေ၏။ ဝေကုံးသည် ရေခွေးကြမ်း
ပန်းကန်လုံးပေါ်သို့တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရဟတ်သဗ္ဗယ် ရေခွေး

ကြမ်းပန်းကန်သုံးခုပေါ်၌ ပြေးလေတော့၏။ ပန်းကန်လုံး မကွဲချေ၊
လူများသည် လက်ခုပ်တီး၍ ဩလာပေးကြလေ၏။

သူသည် ယင်းသို့ပြေးနေရာမှ မာန်ပါပဲ အော်လိုက်၏။

“ကွာ...”

ထို့နောက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြုံ့ပြတ်သောစွန့်ပမာ
နံ့၌ သွားကပ်နေတော့၏။ အိမ်မြှောင်သဗ္ဗယ် သွားကပ်နေခြင်း

ဖြစ်၏။ သူသည် ထိုမှတစ်ဆင့် မျက်နှာကျက်ထုတ်တန်းများပေါ်
သို့ ခုန်လိုက်၏။ မျက်နှာကျက်ထုတ်တန်းများပေါ်၌ အိမ်မြှောင်သ

ဗ္ဗယ် သွားကပ်နေတော့သည်။
“မြှောင်... မြှောင်... မြှောင်...”

အားလုံးက လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် သူ
သည် မျက်နှာကျက်များပေါ်မှ ပန်းကန်လုံးများပေါ်သို့ ပြန်လည်

ဆင်းသက်လာ၏။
ထို့နောက် ထိတိ၏ကျွန်ကြားသော လိပ်ပြာလက်ဝါးသိုင်း

ကိုလေ့ကျင့်ပြဿလေတော့သည်။ ယင်းလိပ်ပြာလက်ဝါးသိုင်းကို
သိုင်းမညာဝါခွေ့နုသော သိုင်းလောကသားများ မမြင်ဖူးကြပါ။

သက်ကြီးရွယ်အိုမညာရင်များသာ သိရှိတွေ့ဖူးကြပါသည်။
ထို့နောက် ဝေကုံး၏လေ့ကျင့်ပြဿမှု ပြီးဆုံးသွား၏။

အားလုံးက ကောင်းမွန်ဩဘာပေးကြသည်။

ဝေကုံးက....

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လင်းစောင့်

“ဘာမှဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ မျောက်ပွဲပြသလိုပဲ သဘောထားပါခင်ဗျာ”

စေ့ကဲ့သည် ဂုဏ်သိမ်းလှသော်လည်း သိုင်းပညာထက်ထက် မြက်မြက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိကြသဖြင့် အားလုံးက နှိုးကျွေးကြလေသည်။ လူမားလည်း စိတ်ပြေသွား၏။

ထိတ်မှာ တပည့်ဖြစ်သူ၏ခနစ်တကျသေသပ်သောပြကွက်များအတွက် ဂုဏ်ယူမိလေ၏။

“တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ ကောင်လေး သိုင်းပညာသုံးမျိုး ခလုံးကိုထုတ်ပြီး ကြွားရသလား”

ဆရာဆရာ ခိုးလို့ပါ၊ နှိမ့်ဆိုရင် သိုင်းပညာခြောက်မျိုးကို ထုတ်ပြလိုက်ပါတယ်ဆရာ”

ထိတ်သည် တပည့်အတွက် ဂုဏ်ယူသော်လည်း မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထား၍ ခေါက်လိုက်၏။

“သွားစမ်း... တော်ရာမှာနေစမ်း”

စေ့ကဲ့သည် သူ့ဆရာ အသွားထိတ်၏နောက်၌ နှိမ့်ကလေးသွားရပ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

“အိမ်ရှင်တို့ ရှိကြပါသလား”

သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကလေးတစ်သံကို အားလုံးကြားလိုက်ကြရသည်။ ယန်းပုသည် ပြေးထွက်သွားပြီး ကြိုလေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ပြီး အဖြူရောင်စာပေါ်ကိုမျက်နှာ၌ အုပ်လာသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အားလုံးပင်

သရူခြင်းသောသိုင်းစောရစ် (စဉ်-၃) ❀ ၁၃၇

တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေ၏။ သူသည် မြင်းတောင်းတစ်လုံးကိုလက်၌ ချိတ်ဆွဲလာလေ၏။ လူမားမှတစ်ပါး အားလုံးရှိသြနေကြသည်။

ဓမ္မကွန်ကမူ ဤမိန်းကလေးသည် ဓနုအင်းဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်သဖြင့် ရင်ခုန်လာလေတော့သည်။

“သူနဲ့ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာနေပြီ၊ သူဘယ်ကိုများ သွားနေသလဲ မသိဘူး”

ထိုစဉ် လူမားက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဓနုအင်း... ဒီကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ဂါရဝပြုလိုက်ဦး”

ဓနုအင်းသည် သက်ကြီးမွယ်ဆိုဆရာကြီး ဆရာမကြီးများကို ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။ လူမားက တစ်ဦးစွာ စိတ်ဆက်ပေးသည်။

လူအားလုံးသည် လူမား၏တပည့်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့၏။ ဓနုအင်းသည် လက်ထဲမှဝါးခြင်းတောင်းကို ကျန်ဝမ်းစေ့သို့ သွားစေပေးလိုက်လေ၏။

“အဘအတွက် ကျွန်မလာတိုတာပါ”

သူမသည် မြင်းပေါ်၌ခုံးအုပ်ထားသော ပဝါးကိုဖယ်ရှားလိုက်၏။ မြင်းထဲ၌ရှိသော မက်မန်းချိုသီး (၁၀)လုံးခန့်နှင့် ဖျော်သီး (၃)တွဲခန့်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။ ကျန်ဝမ်းစေ့မျက်နှာတွင် အံ့ခြံခြံ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းကို အရိပ်အယောင်များပေါ်လာ၏။

“ဒီကောင်မလေး တော်တော်အသုံးမကျဘူး၊ ငါက ဟင်းလျာယူခဲ့ဖူး ပြောထားတာပါ၊ ယူလာတာကတော့ သစ်သီးတွေ၊ အတော်ဆရာစကားကို နားထောင်တာပါ”

လူမားက ပြောလိုက်သောအခါ လိုကုက ရယ်မောလိုက်ပြီး ဓနုအင်းဘက်မှ ဝင်ရောက်ကာ ခွယ်ပြောလေတော့၏။

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သိသေးသေးကို နှင့် ဘာဖြစ်လို့အထင်သေးတာလဲ၊ ဓမ္မစ သိကတော့ ခင်းကျန်နယ်ထဲကလာတာဆိုတော့ သိပ်အခက်အခဲမရှိ တဲ့နဲ့တော့ ဝယ်လို့ရပါတယ်၊ မက်မန်းချိုသီးကတော့ တခြားပြည် နယ်က လာတာ၊ ဒီလိုနယ်စပ်ဒေသမျိုးမှာ အင်မတန်ရှားပါးတယ်၊ အဲဒါကို သုဗ္ဗလားနိုင်တာဟာ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့က သစ်သီးများကိုကြည့်ပြီး လာရောက်သူများကို လည်း တစ်ဦးချင်းကြည့်လေတော့၏။ အဘွားအိုထိတိသည် လွန်စွာ သဘောပေါက်နားလည် လွယ်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကျန်ဝမ်း... ကျွန်ုပ်တို့ကို မကျွေးပါနဲ့၊ အစ်ကို ကြီးမြည်းမြည်းစားဖို့ သိမ်းထားပါ”

ကျွန်ုပ်တို့က မှက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်ပြလေ၏။ သူက ထိ တိပြောသည့်ကောင်းကို သဘောမတူပေ။ အားလုံးကိုကျွေးချင်းနေ သည်။ ဝမ်းကျောင်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... မိတ်ဆွေကြီး ကျန်ဝမ်းက ငါတို့ကို ကျွေးချင်းတယ် ဆိုရင် ငါတို့စားလိုက်ကြတာပေါ့၊ မက်မန်းချိုသီးက ဆယ်လုံးကျော် ကျော်ပါတော့ ငါတို့တစ်လုံးစီစားလဲ သူ့အတွက် ငါးလုံးခြောက်လုံး ကျန်ခဲ့မှာပါ။ ဓမ္မစသီးကိုလဲ မိတ်ဆွေကြီးကျန်ဝမ်းအတွက်ပဲ သိမ်း ထားလိုက်ပါတော့”

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းက မှက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြသည်။ အားလုံးကလည်း ဝမ်းကျောင်းကောင်းကို လက်မံကြသည်။ ချိုစိန်က...

“ကဲ... လူမာရဲ့တပည့်ကို ပညာပြနိုင်ဖို့ပဲ ကျန်သေးတယ် လေ။ ဒါကိုမူလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

သရဋ္ဌခြင်းသောသိုင်းဝေးရာရပ် (၁၉-၃) ❀ ၁၃၉

လူမားက သူတို့စီစဉ်ထားသည့်အခြေအနေကို စွမ်းပြလိုက် သည်။

“ကဲ... အဲဒါကြောင့် ညည်းလဲ မငြင်းရတော့ဘူး၊ ညည်းတစ် ခုခုလုပ်မြဲမှ အေးမယ်”

စုခုအင်းသည် ငြင်းမရမုန်းသိသဖြင့် ထရပ်လိုက်၏။ သူမ သည် လူကြီးသူမများအား ကဲရပ်မြဲလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ သိုင်းပညာသင်ကြားတာ နောက်ကျပါတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် အမှားအယွင်းရှိရင် သည်းခံပါ”

စုခုအင်းသည် စည်းရိုင်းအတွင်း သွားရပ်လိုက်၏။ သူသည် အိတ်ထဲမှသစ်သီးတစ်လုံးကိုထုတ်ယူပြီး အပေါ်

သို့ မြှောက်တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက် သည်။ လက်နက်ပုန်းအပ်ကလေးများ ပြေးသွားပြီး သစ်သီးတွင် ခိုက်ဝင်နေတော့သည်။

သူသည် သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ ဤသို့ပြုလုပ်လေ၏။ ထို့နောက် သစ်သီးကိုယူပြီး လက်ဝဲပေါ်တင်ပြလိုက်သော အခါ ခွေအပ်ကလေး ဆယ်ရှစ်ချောင်း ခိုက်ဝင်နေကြောင်း တွေ့ရလေတော့သည်။

စုခုအင်းက ထိုသစ်သီးကိုလက်ဖြင့် ချေလိုက်ရာ သစ်သီးမှာ ကြေမှုသွားပြီး အပ်ဆယ်ရှစ်ချောင်းလုံး စုခုအင်း၏လက်ဝဲပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

အားလုံးက ဝမ်းသာအားရ ဩဘာပေးလိုက်ကြလေ၏။ ချိုစိန်က အချက်ပေးလိုက်ရာ ကျင်းချွန်းစမ်းနှင့် ချွေကျန်တို့

က ကြက်သားကြော်တစ်ခွက်စီကိုလိုက်လံချပေးလေ၏။ ချိုစိန်က ကျင်းချွန်းစမ်းကိုကြည့်ပြီး...

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ငါ့တာပည့် ဘီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်ပဲ”

ကျင်းဆန်းစန်းက ပြုံးပြုံး...

“ဆရာ... ကျွန်တော် ဘာမှသိပ်မတက်တာပဲ၊ ကိုရင်ချွေ

ကွန်ကို ပြခိုင်းပါ ကိုရင်ချွေကွန်က ကျွန်တော်ထက် တော်ပါတယ်”

ချိုစိန်က ရယ်လိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလှည့်ကွရင် လုပ်ပြကြရမှာပဲ”

“ငြင်းမနေပါနဲ့ကွာ”

ကျင်းဆန်းစန်းက ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ပြသပါတော့မယ်”

ကျင်းဆန်းစန်းသည် အားလုံးကိုကဲရပ်ပြုပြီး...

“ကျွန်တော်က ကျင်းဆန်းစန်းပါ ဆရာမိဖုာ ဆယ်နှစ်လောက် ပညာသင်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဉာဏ်မကောင်းတော့တာပညာမှ ဟုတ်တိပတ္တိမတတ်ပါဘူး၊ အစုကြွရောက်ပြီကွက်အပေါ် ထောက်ပြနေရာတွေရင် မညာမတာထောက်ပြပါလို့ တောင်းပန်ရင်ပါတယ်”

သူ၏ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု ပီယဝါစာပြောဆိုတတ်မှုတို့ကြောင့် သိုင်းပညာရှင်အားလုံးသည် ကျင်းဆန်းစန်းကိုငြိမ်းမင်စိတ်ပေါ်သွားကြလေ၏။

ကျင်းဆန်းစန်းက...

“ဆရာကြီး... ဆရာမကြီးများရေမှာ ကျွန်တော်လက်ဝါးသိုင်းပညာကို မပြပုံပါဘူးခင်ဗျာ၊ ညီမလေး စုစုအင်းလာဖို့တဲ့ မက်မန်းချိုသီးကိုအသုံးပြုပြီး ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို ကဲရပ်ပြပါရဇေ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၄၁

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စုစုအင်းယူလာသည့် ခြင်္သေ့တောင်ကို စားပွဲပေါ်သို့ယူတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပန်းကန်လုံးများကိုယူ၍ လိုကု၊ ချိုစိန်၊ လူမား၊ ထိတ်၊ ကျန်ဝမ်းတို့ရေတွင် တစ်လုံးစီထူပေးလေ၏။

ထို့နောက် မက်မန်းချိုသီးများကိုနှိုက်ယူ၍ တစ်လုံးစီ ပန်းကန်များထဲသို့ ထည့်ပေးလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျင်းဆန်းစန်းသည် လက်ညှိုးနှင့်လက်လယ်ကို နှစ်ဆချောင်းဆွဲလျက် ထိုသစ်သီးကို ထိုးလိုက်၏။

လိုကု၏ပန်းကန်လုံး အတွင်းရှိသော သစ်သီးကိုထိုးခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်သီးကို လက်ဖျားနှင့် လုံးဝမထိပါ။ ထိုအခါ သစ်သီးသည် အပေါက်ကလေးဖြစ်ပေါ်လာပြီး အရည်များ စီးကျလေတော့၏။

အတန်ကြာ အရည်များစီးထွက်ပြီးနောက် အသီးသည် အရည်ကုန်သွားသည့်အလား ပြားချပ်သွားလေတော့၏။ လိုကုသည် ပြားချပ်သွားသော မက်မန်းချိုသီးကိုကောက်ကိုင်ကြည့်လေ၏။

အပေါက်ကလေးမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်နေရာမျှ ထိခိုက်ခြင်းမရှိပေ။

“ဦးသုဇယ်က ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း”

ချိုစိန်က...

“သိပ်လဲ မဦးမှမေးပါနဲ့ တော်ကြာ ရောင်တက်နေဦးမယ်” ကျင်းဆန်းစန်းသည် ချိုစိန်၏သစ်သီးကိုလက်ညှိုးလက်လယ်ဖြင့် လာရောက်ချိန်ခွယ်လေ၏။

ချိုစိန်က...

“ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးရမယ်လေ”

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအခါ ထိတ်စိတ်ပန်းကန်လုံးထဲသို့ လက်ညှိုးလက်လေး
ဖြင့် ချိန်စွယ်လိုက်သည်။

“အင်း... ဒီလိုဆရာမျိုးရှိမှတော့ ဒီလိုတပည့်မျိုးလဲ” ဝိရ
တော့မှာပေါ့”

ကျင်းဖျန်းခန်းသည် ဤနည်းဖြင့် သစ်သီးမှသစ်သီးရည်ကို
ပန်းကန်လုံးများထဲသို့ အားလုံးရောက်စေလိုက်သည်။

အားလုံးသည် သစ်သီးရည်ကိုတောက်သောက်လိုက်ကြ၏။
ကျင်းဖျန်းခန်းက...

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါတော့ ဆရာ”

ကျင်းဖျန်းခန်းသည် နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ချွ
ကွန်၏အလှည့်သို့ ကျရောက်လာလေတော့၏။

“က... ဒီတစ်ခါတော့ ကိုရင်ချွကွန် အလှည့်ပဲ၊ ကိုရင်ချွ

ကွန်က ထူးထူးခြားခြားပညာပြရမယ်”

လူအားလုံးသည် ချွကွန်အား ကြည့်ကြလေ၏။

လူမားကလည်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... ချွကွန်ပဲ ကျွန်တော့တယ်”

ချွကွန်သည် ပြဿနာ လုံးဝစိတ်မပါသော်လည်း ကိုယ်နိမိ
ရမည်ဆိုသောကြောင့် ထရပ်လိုက်ရလေ၏။

ဝမ်းကျောင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ချွကွန်... အားလုံးကျေနပ်အောင် မင်း ပညာကုန်ပြပါ”

ကျွန်ဝမ်းသည် တွေးတောနေ၏။

“ဒီလောက်တော်တဲ့ ကလေးတွေရှိလျက်နဲ့ ငါက ဘာဖြစ်လို့
ဒီကလေးတွေကို ခွာမတွေ့တာလဲ၊ တကယ်လို့ ငါ့ဘာ ခွာတွေ့ရင်

သရေခွင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (ခွဲ-၃) ❀ ၁၄၃

ခုလို မသေမရှင်ဘဝမျိုးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချွကွန်သည် စဉ်းစိုင်းထဲ မတ်တပ်ရပ်နေရသော်လည်း
သူသည် တာကိုလုပ်ပြုမူနိုးမသိပါ။ သူသည် သူ့ဆရာလိုကုကို

ဦးညွှတ်ဂရုဖြေလိုက်သည်။

“ဆရာ... ဆရာက သိုင်းပညာပဲ သင်ပေးတယ်၊ မှတ်လှည့်
ပညာသင်မပေးတော့ ကျွန်တော်က တာကိုပြုရမှာလဲဆရာ”

သူ့စကားကြောင့် လူအများ ပွဲကျသွားကြ၏။

လိုကုက ရယ်မောရင်း အမြစ်တင်လိုက်၏။

“တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ ကိုရင်ပဲ၊ မင်းမှာ ခေါင်းမနီဘူး
လား”

ချွကွန်သည် ကျန်ဝမ်းအား တစ်မျက်ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်ဝမ်းက သူ့ကိုအားပေးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ
ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ပညာပြသရပေတော့မည်။

လိုကုသည် ထိုသူများထဲတွင် သိုင်းပညာအဆင့်အမြင့်ဆုံး
ဖြစ်၏။ လိုကုသည် တပည့်ချွကွန်ကို ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ပညာကုန်

သင်ထားမည်ဟု လိုကု၏ပြိုင်ဘက်သိုင်းသမားများက ယူဆထား
သည်။

ထို့ကြောင့် လိုကု၏တပည့် မည်မျှပညာတတ်မြောက်နေ
သည်ကို ပြိုင်ဘက်များက သိလိုကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများ

လည်း ချွကွန်ထံသို့သာ ရောက်ရှိနေကြတော့သည်။

ချွကွန်သည် စဉ်းစိုင်းထဲခိုရပ်နေရင်း ဆရာသုံးယောက်နှင့်
မှ ပညာသင်ကြားခဲ့ရသဖြင့် မည်သည့်ဆရာ၏ပညာကို ပြသမည်

ကို စဉ်းစားမရည်ဖြစ်နေသည်။

၁၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထို့ကြောင့် ချူကွန်သည် မေင်းကိုကုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟေ... ချူကွန်၊ မင်းပညာကို ကြည့်ခွင့်တာကွ၊ မင်းကုတ်နေတာကို ကြည့်ခွင့်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတတ်ထားတဲ့ပညာကို ပြပါကွ”

လူမားသည် သူ၏တစ်ဖက်တည်းသောမျက်လုံးဖြင့် ဝေကိုးအား လှမ်းကြည့်သည်။ သူ၏အကြည့် စူးရှတောက်ပသည်။ ဝေကိုးထိတ်လန့်သွားပြီး ငြိမ်ကုတ်သွား၏။

ချူကွန်သည် ခွေးစားလေလေ မည်သည့်ပညာကို ပြသရမည်မသိ ပြန်နေသည်။ ထိုစဉ် သူသည် အခြားစားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ ဆီမီးခွက်တစ်ခု ထွန်းထားသည်ကိုတွေ့ရှိရသဖြင့် သူ မည်သို့ပြသရမည်ကို သတိရသွား၏။

သူသည် လက်အုပ်ချီ၍ အားလုံးကိုကန်တော့လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးတို့... ဆရာမကြီးတို့ကို ကျွန်တော်အခု ပြသပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော်မှားရင် နှင်လွှတ်ကြပါ”

ကောင်းဆုံးသည်နှင့် သူသည် ဆီမီးခွက်ရှိရာသို့လျှောက်သွားလေ၏။ ချူကွန်သည် မျက်လုံးမှိုတ်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ အားလုံးသောလူများသည် ချူကွန်မည်သည့်ပညာကိုပြမည် မသိပေ။ သို့သော်လည်း သူ့ဟန်ပန်ကိုကြည့်ရသည့်အခါ အတွင်းအားတစ်မျိုးကို အသုံးပြုလိမ့်မည်ဟု သိကြလေ၏။

ဝေကိုး၏စိတ်ထဲတွင်...။

“ချူကွန်ဟာ ဘုရားစာရက်တော့မယ်နဲ့တယ်”

ချူကွန်သည် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ဆီမီးခွက်ကိုကြည့်လိုက်၏။ ဆီမီးခွက်တွင် ပိုးပလဲသုံးကောင် လှည့်ပတ်ပုံသန်းနေသည်ကို တွေ့

သရူခြင်းသောသိုင်းခဏရာင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၄၅

ရ၏။ ချူကွန်၏လက်နှစ်ဖက်သည် မီးခွက်နားသို့ကပ်သွား၏။ ချူကွန်၏ဘယ်လက်ဝဲမှ လက်ငါးချောင်းသည်တားထားပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုအခါ ဆီမီးခွက်ထဲမှ မီးတောက်သည် တန်လက်မခန့်အမြင့်ရှိရာမှ လေးငါးလက်မအထိ မြင့်တက်လာလေ၏။ မီးရောင်မှာလည်း အဝါရောင်မှ စိမ်းဖန်ဖန်အရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

ဝေကိုးသည် ရင်ထိတ်သွား၏။

“ချူကွန်က အတွင်းအား ပညာပြနေတာကိုး”

ဝေကိုး ဤသို့တွေးနေစဉ် ဆီမီးခွက်အား လှည့်ပတ်ပုံသန်းနေသည့်ပိုးပလဲသုံးကောင်မှာ ‘ဖုတ်’ခနဲ ‘ဖုတ်’ခနဲ ကွသွားလေတော့သည်။ လုံကူသည် ချူကွန်၏အတွင်းအားမြင့်မားပုံကိုကြိုက်၍ ချီးကျူးမိသည်။ ရောက်သည်အတိုင်းဆို ကျွန်ုပ်၏မျက်ဝန်းအနံ့တွင်လည်း ဝမ်းသာဝီတိဖြစ်သည့် အနံ့လက္ခဏာများပေါ်လွင်နေသည်။

“မင်း မဆိုးပါဘူး၊ ချူကွန်”

အတိုးက ထိုသို့ပြောနေသယောင် ရှိလေ၏။ ချိုစိန်က ချီးကျူးလိုက်သည်။ လူမားကလည်း ချီးကျူးသည်။ ထိတ်နှင့်ဝမ်းကျောင်းတို့ကလည်း ချီးကျူးမဆုံးနိုင်ဘဲဖြစ်နေကြသည်။

လုံကူက တော်လောက်ပြီဟုပြောတော့မည်အဖြူ ချူကွန်ဆက်၍ အတွင်းအား ထုတ်နေသည်ကိုနှိပ်မိသဖြင့် လုံကူသည် ဆက်ကြည့်နေလိုက်မိတော့သည်။ ချူကွန်သည် ညာလက်ဝဲကိုရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်သောအခါ မီးသည် စုတ်တရက် ငြိမ်းသွားလေ၏။

ထို့နောက် ညာလက်ဝဲကိုဖြန်စုပ်လိုက်သောအခါ မီးသည် စုတ်တရက် ပြန်လင်းသွားသည်။ ငြိမ်သက်လက္ခဏာနေသောပိုးပလဲသုံး

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခင်း

ကောင်လည်း ထပ်ကြသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ယခုရောက်ရှိနေသူများမှာ သိုင်းပညာတွင် တစ်ဘက်ကမ်း ခတ်တတ်မြောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချွေကွန်ပြသ သွားသောပညာမှာ ထိဆက်မှုနယ် လာသော အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာ တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိလိုက် ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးက လိုကုအား ချီးကျူးကောင်းမြောကြ၏။

ရောက်သည်အတိုးအိုကွန်ဝမ်းကလည်း မိမိသင်ကြားပေး ထားသည့် အတွင်းပညာကို ချွေကွန်တတ်မြောက်နေသည်ကိုတွေ့ ရသဖြင့် လွန်စွာအားရနေသည်။ ချွေကွန်သည် အားလုံးကိုကရဝံ့ လိုက်ပြီး သူ၏မူလနေရာတွင် ရပ်နေတော့သည်။

ချိုစိန်က သက်ပြင်းစပြီး...

“လိုကု... မင်းတပည့်က ငါတို့ထက် သာမယ်ကွ”

လိုကုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ အားလုံးရဲ့ ဖျိုးထောင်ပေးမှုများ အပေါ်မှ တည်ပါတယ်လေ။ မင်းသာ ပညာကိုမချီဘဲ သူ့ကိုသင်ပေးမယ်ဆို ရင်...”

ချိုစိန်က...

“အင်... မင်းအတော် သဘောထားကြီးလာပါကလား ကောင်းပြီလေ... ငါလဲ ငါ့အကောင်းဆုံးပညာကိုသင်ပေးပါတော့ မယ်”

သူသည် ချွေကွန်အား ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

၁၄၇

သရဖူခြင်းသောသိုင်း ခေကာရင် (၆၆-၃) ❀ ၁၄၇

အနော် (၁၂)

ရောက်ရှိလာသော နန့်မိုင်းတစ်ဦး၏

လူကြီးများသည် ပေ့စ်ရှင်စွာစားသောက်ကြလေတော့၏။ သူတို့သည် နေရာဟောင်းနောင်ဖြစ်များကို ပြန်လည်စားမြုံ့ပြန်နေကြ သည်။ ထိုစဉ် ခမ်းကျောင်းက ထ၍...

“ကဲ... မိတ်ဆွေတို့ လူငယ်တွေကတော့ သူတို့တတ်ထား တဲ့ပညာတွေကို ပြသသွားပြီးကြပြီ။ ကျုပ်တို့အလှည့်ပဲ ကုန်ပါတော့ တယ်”

ခေကုံးနှင့် ယန်းပုတို့သည် ပညာရှင်များ၏ပညာများကို မြင်ရတော့မည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

ချိုစိန်က ရယ်ရင်း ပြောလေ၏။

“ဒါအစီအစဉ်လဲ ကောင်းတာပဲ”

ထိုအခါ အသွားဆိုထိတိက...

“ဒီလိုဆိုရင် အစီကိုကြီးဝမ်းကျောင်းဆီကပဲ ပညာယူရပါ

၁၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နေတော့

ချိုစိန်က...

"ကျုပ် ထောက်မိတယ်"

"ကျုပ်တို့လည်း ထောက်မိတယ်"

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းထောက်မကြသဖြင့် ဝမ်းကျောင်းမှာ ပထမဆုံး ပညာပြုရမည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေ၏။ ဝမ်းကျောင်းက...

"မလုပ်ပါနဲ့ရှာ၊ ကျုပ်က အရိုးတောင်ဆွေးလုပ်ပြီး သိုင်းပညာ ဘာမှမတိုးတက်ပါဘူး။ သိုင်းပညာမတိုးတက်ဘဲ ဘယ်လိုပြုသရမလဲ"

ထိတိက...

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ရှင်၊ ဆယ်နှစ်အတွင်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကြရတာပဲ။ ဘာမှမကြိုးစားဘဲနဲ့ ဒီကိုရောက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ထိုက်သင့်သမျှ ပညာအရည်အချင်းကတော့ မြင့်တက်လာမှာပဲ"

ဝမ်းကျောင်းက စိတ်မရွည်သဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"ဒါကတော့ တုယိပါးနဲ့ နှိမ့်ထားတဲ့ကိစ္စက ရှိသေးတာကိုးဟ၊ ဒါကို ထည့်ပြောစရာမလိုပါဘူး"

လိုကုက...

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီအချက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိကြတဲ့အချက်ပါ"

ထိတိက ပြောလိုက်၏။

"အကုန်လုံး သိုင်းပညာပြုကြရမှာ၊ အစ်ကိုကြီး အရင်ပြုဖူးနောက်မှပြု မထူးပါဘူး"

သရစုခြင်းသောသိုင်းစောရာဇ် (၈၆-၃) ❀ ၁၄၉

ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ"

ဝမ်းကျောင်းသည် ကျန်ဝမ်းရှိရာသို့သွားလေ၏။ လူအားလုံးသည် ဝမ်းကျောင်းအား ကြည့်နေကြသည်။ ဝမ်းကျောင်းက...

"အစ်ကိုကြီး ကျန်ဝမ်း... ခင်ဗျား၊ အိမ်ပြတင်းပေါက်နည်းတယ်ဗျာ၊ မျက်နှာကျက်နားက ကပ်လျက် ပြတင်းပေါက်ဖောက်လိုက်မယ်"

ကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ပြ၏။

ဝမ်းကျောင်းသည် မျက်နှာကျက်ရှိရာ ထုတ်တန်းပေါ်သို့ခုန်တက်ပြီး နံရံကိုလက်ခါးဖြင့် ဖိတ်ချလိုက်သည်။ ထိုမျက်နှာကျက်အနီး၌ ကျောက်တုံးကျောက်သားများဖြင့် ဖြူလုပ်ထားရာ နံရံသည် ဝမ်းကျောင်းက ဖိတ်ချလိုက်သောအခါ တုန် ဟည်းသွား၏။ ကျောက်မှုန့်သံများလည်း ကျလာသည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် တစ်ချက်ဖိတ်ပြီးသည်နှင့် နံရံကို ထိုးထုတ်လိုက်ရာ လေးထောင့်အပြားကြီးတစ်ချပ် ထွက်သွား၏။ မျက်နှာကျက်အောက်၌ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်သွားတော့၏။

ထိုနေရာမှ လရောင်သည် ထိုးကျပြီး ဝင်လာရာ တစ်ခန်းလုံး လင်းသွားသည်။ ဝမ်းကျောင်းသည် ကျောက်ပြားကိုယူပြီး ခေါင်းရင်းဘက်၌ ထောင်ထားပေးလေ၏။

"ကဲ... ကျန်တော့ပြကွက်တော့ ပြီးဆုံးပါပြီခင်ဗျာ"

လူများက ပြောလိုက်၏။

"ကဲ... မိတ်ဆွေကြီး ချိုစိန်အလှည့်ပဲ"

ချိုစိန်က မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အမှန်ပြောရဆိုရင် ကျုပ်က တစ်နေ့မှ မနားဘဲ လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တိုးတက်မှုကတော့ အလွန်နည်းပါတယ်”

ထိတ်က...

“ကျွန်မ မယ့်ဘူးရှင်”

“ချစ်နီက ပြုံးလိုက်ပြီ...”

“မယ့်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးဗျား၊ အသက်ကြီးလာရင် ဘာကိုမှ ဖြစ်ပြင်ထန်ထန် မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ချစ်နီသည် ကျန်ဝမ်းထဲသို့ချောက်သွားပြီ...”

“အစ်ကိုကြီးကျန်ဝမ်း... ဝမ်းကျောင်းက ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပေးတယ်၊ ကျုပ်က အစ်ကိုကြီးနဲ့အိမ်ရှေ့ကို သာသာယာယာ လှလှ ပပဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

ကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်မျက် ခတ်ပြသည်။ ထိုအခါ ချစ်နီသည် အိမ်ပြင်သို့ထွက်လာတော့၏။ ကျန်လူများလည်း လိုက်လာကြသည်။ ချစ်နီသည် အိမ်ရှေ့ပန်းခေါင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အိမ်က ပန်းခေါင်းကို အိမ်ကိုပြောင်းရမယ်”

ပန်းခေါင်းသည် အိမ်နှင့်အတော်ဝေး၏။ ချစ်နီသည် ပန်းခေါင်းထဲသို့ ဆင်းလာတော့၏။ ကျန်လူများလည်း ပန်းခေါင်းထဲ ဆင်းလာကြသည်။

“ကျုပ် အခုပြမယ့် လက်ဝဲကတော့ ပန်းချွေလက်ဝဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ချစ်နီက ဆက်ပြောလေ၏။

“ဒီပန်းချွေလက်ဝဲဟာ(၄၂)ကျက်ပဲ ရှိပါတယ်ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပညာနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ဒီပန်းချွေလက်ဝဲဆိုင်းဟာ ဘာမှမ

သရဋ္ဌခြင်းသောသို့...အကုန် (၆၆-၃) ❀ ၁၅၁

လောက်ရော မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာ ဟာကွက်တွေ့ရင် ထောက်ပြကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

လူမားက ရယ်မောလိုက်၏။

“အိပ်လဲ ကြားမနေပါနဲ့”

ထိတ်က...

“ကဲ... ကဲ... ရှင်ရဲ့ ပညာနဲ့မကိုပြပါတော့”

ချစ်နီသည် ပြုံးလိုက်ပြီ...

“ကဲ... ကျုပ် ပန်းချွေလက်ဝဲဆိုင်းကို ကစားတော့မယ်”

သူသည် ပန်းခေါင်းကြားထဲ၌ လှည့်ပတ်သွားလာပြီး သိုင်းက စားလေတော့၏။ သူ၏လက်ဝဲနံရံမက်သည် လိပ်ပြာကြိုးများပမာ ပန်းခေါင်းထဲ၌ လှည့်ပတ်နေတော့၏။ မကြာမီ ပန်းပွင့်များသည် ဖြတ်ထွက်ပြီး တံခါးပေါက်နံရံ၌ သွားကပ်နေတော့၏။

ပန်းပွင့်များသည် အပွင့်အတိုင်းဖြတ်ပြီး အပွင့်အတိုင်း သွားကပ်နေသည်။ ထို့နောက် အခန်းနံရံတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားလေတော့၏။ အဖျားလုံးသောလူများသည် ချစ်နီကို ချီးကျူးကြလေ၏။

လိုကက ရယ်မောပြီ...

“ဒီပညာရဲ့ လူ့ခြားချက်က အပင်က ဖြတ်ထွက်သွားတဲ့ပန်းဟာ နံရံမှာသွားကပ်နေပေမယ့် လုံးဝမညှိုးနွမ်းတာဘဲ”

လူမားက ပြောလိုက်၏။

“(၁၈)နှစ်လောက် လေ့ကျင့်ပြီးတော့မှ ဒီလောက်တတ်မထားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိသေဖို့ပဲကောင်းတယ်”

ချစ်နီမှာ မျက်နှာနက်သွား၏။ သို့သော် ဣစ္ဆာရီဆယ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ခင်ဗျားအလှည့်ကျတော့ ခင်ဗျားရဲ့ပညာစွမ်း အံ့သြစရာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိကြမှာပေါ့ဗျာ”

သူသည် ရုတ်တရက် သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိရာသို့ကြည့်လိုက် ပြီ...

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ ထွက်ခုံ”

သူ့အော်လိုက်သံအဆုံး၌ လူတစ်ယောက်သည်သစ်ပင်အ ကွယ်မှ ထွက်လာလေတော့၏။

“ထွက်လာပြီဗျာ၊ ထွက်လာပြီ”

အားလုံးသောလူများသည် ထိုလူကိုသတိထား၍ ကြည့် လိုက်ကြ၏။ အသက်(၆၀)ခန့်ရှိသော ရသေ့တစ်ပါးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုရသေ့သည် မျက်နှာမွှေးများ ဖြူမွှေးနေသလို မုတ်ဆိတ်မွှေးများလည်း ဖြူမွှေးနေသည်။

“ဟေ့... နန့်ပိုင်က ယူဂိုလ်ရသေ့ကြီး လူ့ဟုလျှောက်”

လုံကုက ရှေးဦးစွာ မုတ်မိပြီးပြောလေ၏။ ထိုအခါကမူ ဝိုင်း ဝန်းနှုတ်ဆက်ကြတော့သည်။ ချီဇိန်က နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ရသေ့ကြီး... ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲဗျ”

“မနော့ကမှ ရောက်လာတာကွ၊ မင်းတို့ ဒီဘက်ကိုသွားတာ ယ် ကြားလို့ ငါလိုက်လာတာ”

ထို့နောက် ချီဇိန်က သူ၏လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့တက် ကြလေတော့၏။ သူတို့သည် ကျန်ဝမ်းရေသို့ရောက်သောအခါ ရပ်သွားကြသည်။

လူ့ဟုလျှာသည် ကျန်ဝမ်း၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေမျိုး တဲ့ နေသည်ကိုမြင်ရသောအခါ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေတော့

သရေ့ခြင်းသောသိုင်းတေရာခပ် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅၃

သည်။ သူသည် ကျန်ဝမ်း၏မလွင်ရှားနိုင်တော့သောလက်ကို ဆုပ် နယ်လိုက်ပြီ...

“မိတ်ဆွေကြီး မတွေ့တာ(၁၈)နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ၊ ကျုပ် မိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ထိတ်သည် လူ့ဟုလျှာက စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟု ပြော သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်တော့သည်။

“ရသေ့ကြီး... ကျွန်မတို့မြေမျှော်ရေလုပ်နေကြတာ၊ ရှင် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

လူ့ဟုလျှာက ရယ်မောလိုက်၏။

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကျုပ်ကိုပြဆိုလဲ ပြရတာပေါ့”

သူသည် ရောက်သည်အဘိုးအို ကျန်ဝမ်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အခုလို လူဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ မပျော်ဘူးလား ဗျာ”

ကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်ခုစုံတော်လိုက်သည်။

ယန့်ဗုက ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဆရာက ဝမ်းသာတယ်လို့ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ”

လုံကုက မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ယောက်တည်းလား၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ကော”

လူ့ဟုလျှာက သက်ပြင်းဆူလိုက်၏။

“ငါတို့အဖော်(၇)ယောက်ဟာ (၅)နှစ်အတွင်း လူ့ဟုလျှာ ကြတယ်၊ ငါလဲတစ်ယောက်တည်း ဟိုရောက်သည်ရော... လျှောက်

၁၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ရောက်နေပြီး အနိမ့်ကြာလာတော့ သူတို့နဲ့ လုံးဝအဆက်ပြတ်သွားပါ
တယ်”

သူက ပန်းတွန့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

“ကျွန်တို့လူ ခြောက်ယောက်ကတော့ သေမျှာသေသွားကြ
သလား မသိပါဘူးကွာ”

အားလုံးက ဝိုင်းခန်းရယ်မောမိကြလေ၏။ လူမားက ဝင်
ပြောလိုက်၏။

“ရှင်တို့ ခုနစ်ယောက်ခလုံး မသေနိုင်သေးဘူးလို့ ယုံကြည်
တယ်။ ကျွန်မ ယုံကြည်တာကိုပြောတာ”

လျှံဟုလျှံက....

“ခင်ဗျား အာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

လူမားက....

“သူတို့ဟာ ခင်းကျန်နယ်ထဲကိုတောင် ရောက်လာကြလိမ့်
မယ်စဉ် ကျန်မ ဧဝင်ဟောလိုက်မယ်”

လျှံဟုလျှံသည် ကွက်ခနဲ မှက်နှာဖျက်သွားလေ၏။

သို့သော် သူက လူမားကိုပြောလိုက်ပြီ။

“အဘွားကြီး ခင်ဗျားမှားနေပါပြီ။ ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်
တည်းမှာ ခင်းကျန်နယ်ထဲကိုရောက်နိုင်တာ အလွန်ဆိုးရွားနစ်ယောက်

တည်း မှီမယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”
လုံကုက ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေါ့လေ... ကံတရားဆိုတာ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

လျှံဟုလျှံက လုံကုအား ခိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။

“ဒါနဲ့ မင်းမှာ တော်တော်ထူးချွန်တဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ရ

သရဖူခြင်းခံသာခိုင်...တရားရင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၅၅

ထားတယ်လို့ ငါတို့ကြားတယ်”

လုံကုက ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

လျှံဟုလျှံက ဆက်မေးလိုက်၏။

“သူ့နာမည်က ချွေကွန်ဆိုလားပဲ”

လုံကု အံ့သြသွားသည်။

“ခင်ဗျား မနေ့ကမှ ရောက်တယ်ပြောတယ်၊ ကျုပ်တပည့်
နာမည်ကိုတောင် သိနေပါကလား”

လျှံဟုလျှံသည် သူပြောလိုရာကိုသာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါတွေ ထားပါတော့လေ၊ မင်းရဲ့တပည့်ချွေကွန်နဲ့ ဝါကို
တွေ့စေမိမယ်”

ချွေကွန်သည် လျှံဟုလျှံ၏ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး လက်
အုပ်နှိလိုက်၏။ လုံကုက ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါ ငါတပည့်ချွေကွန်ပဲ”

လျှံဟုလျှံသည် ချွေကွန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး...

“မင်း မဆိုးဘူး”

သို့သော် သူက ပြောလိုက်ပြီး ပြောသည်။

“မင်းက ကိုရင်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

လူမားက လယ်မောလိုက်သည်။

“ရသေ့နဲ့ ကိုရင်နဲ့တော့ တွေ့နေကြပြီ”

လုံကုက ချွေကွန်အား ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... ရပါပြီ၊ မင်း နောက်ဆုတ်နိုင်ပါ”

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အူကွန်သည် လက်အုပ်ချီ၍ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေ၏။
ထို့နောက် သူတို့သည် ကျန်ဝမ်းအနီး၌ဝိုင်းထိုင်ကာ စကားပြောပြည်
ပြောဆိုကြလေတော့၏။

သူတို့စကားပြောနေကြစဉ် ထိတိက....

“ကဲ... ရသေ့ကြီး ကျွန်မတို့ပညာပြနေတုန်း ရှင်ရောက်
လာလို့ ပညာပြတာရပ်သွားရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကပဲဦး ရှင်မ
ညာကို ပြပေတော့၊ ကြိုက်တဲ့ပညာကို ပြနိုင်တယ်”

လူဟုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပြမယ်ဗျာ... ပြမယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ဘယ်သူ
အလှည့်များ ကျန်သေးသလဲ”

ထိတိက....

“ကျွန်မရယ်... လုံကုရယ်”

သူသည် လူမားကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေ၏။

“သူရယ်ပေါ့”

လူမားသည် တံမြန်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။ လုံကုသည် မတ်
တပ်ရပ်၍ ကြာမြတ်အော်ငေါက်လိုက်ရ၏။

“မိုးတောင် လင်းတော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ရန်ဖြစ်ခွင့်သေး
တယ်ဆိုရင် အပြင်ကိုကြံကြံပေတော့”

ထိတိသည် မြန်လည်ထိုင်ခွဲလိုက်၏။ လူမားသည် မကျေမ
နပ်ဖြစ်နေသော်လည်း ပါးစပ်ဝိတ်ထားလိုက်၏။ လူဟုလူက
သူတို့နှစ်ဦး၏အခြေအနေကိုကောင်းစွာ အ ကိုစတ်မိလေ၏။ သူက
မတ်တပ်ရပ်၍ စကားပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လာတာ နောက်ကျသွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြော

သရေရခြင်းသောသိုင်းအောရောင် (၆၆-၃) ❀ ၁၅၇

ဖျော်ရေးအစီအစဉ်ကိုတော့ ကျုပ်မိလိုက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ တတ်ထား
တဲ့မညာနဲ့ မြေဖျော်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

လူဟုလူသည် ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... လူတိုင်း အရက်ခွက်ကလေးတွေ ကိုယ်မိယူ
လိုက်ကြပါ”

အူကွန်က....

“ကျွန်တော် အရက်မသောက်တတ်ပါဘူး”

ဝေကိုးက-ခေါင်းယမ်းပြီး ပြောသည်။

“အရက်သောက်တာပဲ အသက်ပါတာမှ မဟုတ်တာ၊
သောက်ကောင်းပါတယ်”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိလေ၏။

ထိတိက ပြုံးလျက်....

“မင်းပါးစပ် ဝိတ်ထားခမ်း ဝေကိုး”

ဝေကိုးသည် ပါးစပ်ဝိတ်ထားလိုက်ရတော့၏။ နှုတ်ကြောင့်
ကြွေ လက်ကြောင့် သေဆီသည်မှာ ဝေကိုးကဲ့သို့သော လူမျိုးအတွက်
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျန်ဝမ်းမှလွဲ၍ လူတိုင်းအရက်ခွက်ကိုယ်မိ ဖြစ်
သွားကြလေတော့၏။

“ကဲ... ကဲ၊ အရက်ခွက်တွေကို ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်မိချပြီး ကျော
ပေးလိုက်ကြပါ၊ ကျုပ်လဲ ကျောပေးရင်မှာပါပဲ”

လူတိုင်းကျောပေးလိုက်ကြသည်။ လူဟုလူလည်း ကျော
ပေးလေတော့၏။ သူတို့အား ကျန်ဝမ်းကတော့ ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် လူဟုလူသည် မှက်လုံးမိုတ်၍ငြိမ်သက်သွား
လေတော့၏။ သူသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်၍နေသည်။

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပြီးသော်...

"ကဲ... အားလုံးရပ်ပြီး နောက်ကို ပြန်လှည့်နိုင်ပါပြီ"

လူအားလုံး ကိုယ်စီလှည့်လိုက်ကြတော့၏။

"ဟာ..."

လူအားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြတော့၏။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏အရက်ခွက်တိုင်း၌ အရက်များပြည့်နေသောကြောင့်တည်း။ လူ့ဟုလူ့ မည်သို့လုပ်လိုက်မှန်း မည်သို့မသိကြပေ။ သူတို့သည် လူ့ဟုလူ့ကို လွန်စွာ လေးစားသွားကြ၏။

လူ့ဟုလူ့က...

"ကဲ... ကျွန်ုပ်ရဲ့ပညာကတော့ ဒါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျေနပ်ကြပါလို့ တောင်းပန်ခွင့်ပါတယ်။ အဲ... အဆန်းဆုံးပညာနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကျန်ဝမ်းကို ကျွန်ုပ်အရက်တိုက်ပါမယ်"

လူ့ဟုလူ့သည် ပြောပြောဆိုဆို အရက်တစ်ခွက်ကိုယူပြီး...

"ကဲ... ကြည့်ကြ၊ ခင်ဗျားတို့ အရက်ခွက်တွေထဲကိုတော့ အရက် ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိ ရောက်လာအောင် ကျွန်ုပ်လုပ်ပြတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးကျန်ဝမ်းနဲ့ အရက်ခွက်ထဲကိုတော့..."

သူသည် အရက်ကရားကိုယူ၍နဲ့ ကြည့်လေတော့၏။ ထိုအခါ လူအများက တဝါဝါ တဟုတ်စရာ ရယ်မောကြသည်။

သူသည် ကျန်ဝမ်းအား အရက်ခွက်ကိုသွားပေး၏။

"မိတ်ဆွေကြီးကျန်ဝမ်း ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်ပြုအရက်ကိုသောက်ပါ"

ဗျား"

ကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်ဘစ်မျက် ခတ်ပြလေ၏။ ထိုအခါ

သရေပြင်သောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၇) ❀ ၁၅၀

ယန်းပုကယူ၍ အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းအား အရက်တိုက်လေတော့၏။ အားလုံးသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဩဘာပေးကြလေ၏။

"အားလုံးလဲ အရက်သောက်ပြီးပြီ၊ ခုအတွက်လဲ ထူးဆန်းတဲ့ပညာနဲ့လုပ်ပြီး အရက်ကသောက်ခေါ်မယ်"

လူ့ဟုလူ့သည် အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်ကရားကိုနဲ့ထည့်သည်။ ထိုအခါ အရက်တစ်ခွက်မျှ မရှိတော့ပေ။

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... တွေ့လား၊ ရသေ့နဲ့ အရက်ဟာ မအပ်စပ်ပါဘူး၊ အရက်တောင် ကုန်ပေးရတယ်၊ ငါဟာ ရသေ့ပဲ။ ဒါကြောင့် မသောက်တော့ပါဘူးဦး"

သူသည် အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး အားလုံးကို ဦးညွှတ်အစွဲအသေပြုလိုက်လေ၏။

"မြောင်... မြောင်... မြောင်"

အားလုံး လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးကြလေ၏။ ထိုအခါ ယန်းပုက...

"ရသေ့ကြီးကို ဆရာက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေပါတယ် ရသေ့ကြီး"

လူ့ဟုလူ့သည် အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းကို ကြည့်လိုက်၏။ အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းက ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရလေ၏။

လူ့ဟုလူ့က အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းအား ဦးညွှတ်ပါရစေလိုက်လေတော့သည်။

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၁၃)

ဥညာမြို့သို့ပြန်ခဲ့

ချိန်နီက အချက်ပေးလိုက်ရာ ကျင်းချွန်းခန်းသည် ပုခွန်ဟင်းတစ်ပွဲကို လိုက်ဆွဲပေးလေတော့၏။ အားရပါးရစားသောက်ပြီး ရှေးဟောင်းနောင်းမြစ်များကို ပျော်ရွှင်စွာ ပြောဆိုနေကြလေတော့၏။

ရသေ့ကြီး လျှူဟုလျှူက...

"က... ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲဟေ့"

ထိတီက မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

"ကျွန်မအလှည့်ပဲ ထားပါတော့"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ဆံကေသာကိုလက်ဖြင့် သပ်လိုက်ပြီးနောက် စည်စိုင်းသို့လျှောက်ဝင်လာလေ၏။

ချွန်းခန်းသည် ထိုလူစုထဲတွင် အပြောအဆိုယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ထိတီအပေါ်တွင် ခင်မင်နေသည်။ သူသည် ဝေကုံးဘက်

သရေမြင်းသောသိုင်းတေရာရပ် (၆၆-၃) ❀ ၁၆၁

သို့ လှည့်၍ တီးတီးမေးမြန်းလေတော့၏။

"မင်းဆရာမကြီးက ဘာတွေပြောလဲကွ"

ဝေကုံးက...

"ဦးဆရာရဲ့ ပညာစွမ်းကိုပြောရရင် သုံးနေ့နဲ့ သုံးညကုန်လဲ သုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ အခု ဘာပညာတွေပြမလဲ ဆိုတာတော့ ငါလဲမသိဘူး"

ထိုစဉ် ထိတီက ပြောလိုက်သည်။

"စောစောက အရက်မသောက်ရသေးတာ ဘယ်သူများပါ

လိမ့်"

ရသေ့ကြီးလျှူဟုလျှူက ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

"ငါပါဟ... ဒါပေမယ့် ရသေ့နဲ့အရက် ဘက်မလိုက်တော့

ငါမသောက်တော့ပါဘူး"

ဝမ်းကျောင်းက လက်ညှိုးထောင်လိုက်၏။

"ငါသောက်မယ့်ဟေ့"

"ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းကျောင်းကိုပဲ အရက်ခွက်ပေးရတော့မှာပေါ့"

ထိတီသည် ဝမ်းကျောင်းအတွက် အရက်အိုးအသစ်ထဲမှ အရက်ကို ငုံ့ပြီးပေးမည်ဖြူသည်။ ထို့နောက် ကမ်းကတန်း ပြန်ယူလိုက်သည်။

"နေဦး... အရက်ကိုပူအောင် နွေးပေးလိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြီးသည်နှင့် သူမသည် အရက်ခွက်ကိုလက်ဝဲနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်လေတော့၏။ အရက်ခွက်သည် လျင်မြန်စွာ လည်နေကြသည်။ အရက်သည် တစ်ခက်မျှ မိတ်စဉ်ခြင်းမရှိပါ။ တစ်ခက်ကြာ

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထွက် အရက်သည် အငွေတထောင်နောက်ပိုင်း ထလာလေတော့၏။
လူ့ဟုလူမဟုတ် ရယ်စောလိုက်သည်။

"အတွေးကြီး လုပ်တော့မယ်၊ ဒီထောက်ပုတဲအရက်ကို ဝပ်
ကျော့စီး ဘယ်လိုဆောက်နိုင်မှာလဲ"
ထိတိက....

"ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် မသောက်နဲ့ဦး ကျွန်မ အပြင်တစ်ခေါက်
ထွက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်မပြန်လာမှ သောက်ပေါ့"

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လွှဲမြန်စွာ ထွက်သွား
တော့၏။ သူထွက်သွားမှပဲ ရိပ်ခဲနံ့မြိန်သဖြင့် ပညာရှင်များ၏စာ
မည်စာမျှင် မသိကြစေ၊ လူမားက နာခေါင်းပုံပြီး မြှောလိုက်၏။

"ဘာတွေများ လုပ်မလို့လဲ မသိဘူး"

လူမားက ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။ သူသည် ထိတိလုပ်သမျှ အဖြစ်
အတိုင်း မြင်နေတော့၏။ ဝေကိုးသည် သူ့ဆရာမကြီးအား မလိုတမာ
ပြောနေသည့် လူမားအား မှုတ်လိုက်ပြောကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် အလွန်မွေ့ကြိုင်သောရန်တစ်ခုက သူ့နာခေါင်းထဲသို့
တိုက်ဝင်လာ၏။ ဝေကိုးက....

"မွေးလိုက်တာ ဘယ်ကအနံ့မှန်းလဲ မသိဘူး"

ဤကွန်သည် လှူကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စုစုအင်းသည် သူ့အနီးသို့ခွင်းကပ်လာကြောင်း
ထွေရလေ၏။ ထိုအမွှေးနံ့သည် စုစုအင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်
လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကွန် ရင်ခုန်သွား၏။

"စုစုအင်း"

စုစုအင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

သရဖူခြင်းသောသို့လ် ခဏရာဇ် (ဧည့်-၃) ❀ ၁၆၃

"နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

ဤကွန်က ခေါင်းညှိတ်လေ၏။

"ဟုတ်တယ်... မတွေ့ရတာတောင် အတော်ကြာနေပြီ၊
ကယ်သွားနေတာလဲဟင်"

စုစုအင်းက လူမားကို တစ်ခွက်ကြည့်လိုက်၏။ လူမားသည်
သူ့စောနှင့်သူ စကားပြောနေသည်။

စုစုအင်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

"အတွေးကြီးပေါ့... ကျွန်မကို သိုင်းပညာအတင်အကျပ်
ဆင်ပေးနေတာ ထွက်လို့ကိုမရဘူး ကျွန်မကလဲ သူ့လန်တာနဲ့ထွက်
တာပဲ၊ အရင်ကတော့ လွတ်တယ်၊ အခုတော့ မလွတ်တော့ဘူး"

ဤကွန်၏ရင်ထဲသို့ နွေးထွေးသော အရသာတစ်ခုခုရှိခံစား
လိုက်ရလေ၏။ သူသည် စုစုအင်း၏မျက်နှာ၌ လွမ်းထားသောစာပတ်
ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

စုစုအင်းက....

"ရှင်... ဘယ်တော့ လွတ်လဲမှာလဲ"

ဤကွန်က....

"နောက်နှစ်(မ)လ (၁၅)ရက်နေ့"

စုစုအင်းက ပြောလိုက်သည်။

"ရှင် လွတ်လဲပြီမှ ကျွန်မတို့လျှောက်လည်ကြမယ်"
ဝေကိုးသည် စုစုအင်းနှင့် ဤကွန်စကားပြောသည့်ဘက်သို့

လှည့်လာပြီး မေးမြန်းလိုက်သည်။

"မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ"

သူ၏အသံသည် ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် လူမားလှည့်

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကြည့်တော့သည်။ ထိုအခါ နုနုအင်သည် ချွေကွန်၊ ဝေကိုးဟိုနှင့်
ခေါင်းခွင်း ဆိုင်နေသဖြင့် နုနုအင်အား လူမားက လှမ်းခေါ်တော့၏။

“နုနုအင်... ဒီကိုလာခုံခမ်း!”

နုနုအင်သည် ဝေကိုးကိုမကေ့မနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ သူ
ကျယ်လောင်သောအသံကြီးနှင့်ပြောလိုက်သဖြင့် လူမားက ပြန်ခေါ်
ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော့။

“သောက်မြင်ကတ်နီ၊ ကောင်းတယ်”

နုနုအင်သည် ထိုစကားကိုပြောပြီးသည်နှင့် လူမားအနီးသို့
ထွက်သွားပြီး သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ဝေကိုးမှာ အခြစ်အပျက်မုန်ကို မသိချေ။

“ဟောဇာ... ငါက သူ့ကိုဘာမှလဲ မပြောဘဲနဲ့ ငါ့ကိုပြော
သွားလိုက်တာ”

ချွေကွန်ကလည်း ခယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါလဲ မင်းကိုအမြင်ကတ်တယ်ကွ”

ထိုခဏ်မှာပင် ထိတိသည် ပြုစုစင်လာလေ၏။ သူသည်
လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲဝှက်ထားသည်။

လူ့ဟုလူက...။

“ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

ထိတိဟာ ဝမ်းကျောင်းဘက်သို့လှည့်ပြီး...

“အရက်က မပူတော့ဘူးထင်ပါတယ်။ သောက်မယ်ဆိုရင်
သောက်နိုင်လောက်ပါပြီ”

ဝမ်းကျောင်းသည် အရက်ခွက်ကိုကိုးကြည့်လိုက်၏။ အရက်
ခွက်သည် ဖထမတုန်းကကဲ့သို့ မပြည့်တော့ပါ။ သောက်ရန်အသင့်

သရူ့ခြင်းသောခိုင်းကာရာဇ် (၆၆-၃) ❀ ၁၆၅

မြစ်နေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူ၍ မော့ချလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားတာလဲဗျ”

လူ့ဟုလူက ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

ထိတိက...

“ကွန်မ မုင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို တစ်ခေါက်ရောက်ပါ
တယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးနဲ့တောင် ဓမ္မအကြောင်းဆွေးနွေး
ခဲ့ပါသေးတယ်”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးသိသွားသည်။ သူ့ထွက်သွား
သည်မှာ တစ်ခဏမျှသာ ကြာသည်မဟုတ်ပါလော့။ ချွေကွန်နှင့်ယန်း
ပုတီးမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် မြစ်သွားသည်။

လူမားက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ညည်းက ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကိုရောက်ခဲ့တယ်လို့
ပြောတယ်။ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဟာ ဒီအိမ်နဲ့ဝေးလှပေမယ့်
နီးလှတယ်လို့လဲ မခေါ်နိုင်ဘူး။ ငါတို့က ညည်း အဲဒီကျောင်းကို
ရောက်တယ်ဆိုတာကို အံ့သြတယ်။ အဲဒီတော့ ချင်းကုန်းဘုရား
ကျောင်းကို ညည်းရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြ”

ထိတိက...

“ညည်း ပြောရာမလိုပါဘူး”

လူမားက နှုတ်လှန်ထိုးရန် ပါစပ်ဟလိုက်သည်။

ထိုအခါ လူ့ဟုလူက...

“ကဲပါဇာ... ကောင်းများမနေကြပါနဲ့ သက်သေအထောက်
အထားပါလာတယ် မဟုတ်လား။ ထုတ်ပြပါ”

ထိတိသည် အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထည့်ယူလာသည့် အရက်

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တစ်ခွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုစာရွက်တွင် ဘုရားစာတစ်ပိုဒ်
ရေးသားထားပြီး ခုင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှ ကျောင်းဆိုင်ဆရာတော်
ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

အားလုံးသောလူများသည် အလွန်တရာ အံ့သြသွားကြ
သည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ထိတ်၏ကိုယ်စော့ပညာမှာ အလွန်အ
လွန် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ထိတ်၏မျက်နှာတွင်
ကျေနပ်သည့်အရိပ်အယောင်များ ယှက်အနီးနေသည်။

ထိုစဉ် လူမားက....

“မိုးလင်းတော့မယ်... ကျုပ်အလှည့်ပဲ”

လူမားသည် ဆက်ပြောလေ၏။

“ကျုပ်က သွားရလာရတာ ပျင်းတယ်၊ ခုင်းကုန်းဘုရား
ကျောင်းအထိ မသွားခွင့်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ချီစိန်ဓုက်ယူ
လာတဲ့ငါနဲ့ပဲ ကျုပ်ရဲ့ပညာကိုပြတော့မယ်”

လူမားသည် ပြောပြောဆိုဆို ချီစိန်ဓုက်ယူလာသည် ငါကြော်
နှစ်ကောင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒါ့ကြောင့် ကြည့်ထား အားလုံး အသားပြည့်နေတယ်မဟုတ်
လား”

အားလုံးက ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ငါတစ်ကောင်စီပုံစံအပြည့်
ရှိပေသည်။

“ကဲ... အားလုံးနောက်ပြန်လှည့်လိုက်ကြပါ၊ ငါပန်းကန်ကို
ကျောမိုင်းလိုက်ကြပါ၊ လူ့ဟုလူ့တုန်းက လုပ်တဲ့အတိုင်းပေါ့”

အားလုံးသည် ကျောလှည့်လိုက်ကြ၏။

လူမားသည် မျက်လုံးများနံ့မှိတ်ပြီး ရပ်နေ၏။ သူ၏လက်

သရဖူခြင်း၊ သောဇာနည်ကောရာနှင့် (၉၆-ခု) ❀ ၁၆၇

များသည့်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ် ကို သည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူသည် မျက်လုံးများဖွင့်လာပြီ....

“ကဲ... ကဲ... အားလုံး လှည့်ကြည့်နိုင်ပါပြီ”

လူအားလုံး တစ်ပြိုင်နက် လှည့်ကြည့်မိကြတော့သည်။ ထို့
အခါ အားလုံးပင် အံ့သြသွားကြလေ၏။ ငါနှစ်ကောင်သည်
ခေါင်ဆူနှင့်အနီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြောင့်တည်း။

ယခင်က အသားအပြည့်ရှိသောငါများမှာ အဘယ်သို့ဖြစ်
သွားမိသနည်း၊ လူအားလုံးသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာ
ပေးကြလေ၏။

လိုကုက....

“အင်... အဘွားကြီးရဲ့အတွင်းအားက ဇိတ်ဆိုင်းကွ ထိန်း
လို့ရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပါလား”

ထိတ်ပင်လျှင် အဘွားဆိုလူမားကို မီးကျူးမိပေသည်။

ခုခုအင်းက လူမားအား ကမ်းပြောလိုက်၏။

“ဆရာမကြီး... ဒီပညာကို သင်ပေးရမယ်နော်”

လူမားက....

“ဇိတ်ဆူး... မင်းက ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့ ငါက အသင်
အည်းပဲ၊ အဲ... မင်းက မကြိုးစားရင်တော့ ငါ့မိက အာပညာမှ ရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ခုခုအင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

လူမား ပြသပြီးနောက် လိုကု၏အလှည့်သို့ရောက်ရှိလာ
တော့၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ချီငင်းထောက်မြင့် ထလိုက်၏။

“ကျုပ် ထိုင်နေရတာကြာပြီ၊ ဒီတော့ ညောင်းလဲညောင်းနေ

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်ခန်းလမ်းအောင်

ပြီး ကျုပ်အပြင်ကိုထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

အားလုံးသည် လိုကု၏ထူးခြားသောပညာကိုမြင်ရလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ကြလေ၏။ အထူးသဖြင့် ချွေကွန်သည် သူ့ဆရာ၏ပညာကို ပို၍ကြည့်ရှုနိုင်ခြင်းနှင့်နေပေသည်။

ဝေကုံးသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ သူ၏ဆရာမကြီး ထိတ်တက်သို့လှည့်ကာ တီးတိုးမေးလိုက်၏။

“ဆရာ... ဘာဖြစ်လို့ သူအပြင်ထွက်သွားတာလဲ၊ ပညာမမြဲလို့နဲ့တုတယ်”

သူ့ဆရာမကြီးက သူ့ဦးခေါင်းကိုဖတ်ခနဲနှိပ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းမယားနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဝေကုံးသည် မကျေနပ်ခြင်း အခန်းထောင့်၌ သွားထိုင်နေလေ၏။ ထိုစဉ် ပျံလွှားတစ်ကောင်၏အော်မြည်သံကို ကြားရလေတော့၏။ အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် လိုကုသည် မြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုပတ်၍ ပျံလွှားငှက်ဆယ့်လေးငါးကောင် ခန့် ဖြံ့သန်းနေ၏။ ထိုပျံလွှားများသည် လိုကု၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ငါးပေမျှထက်ကွာဝေး၍ မပျံကြပါ။

ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ကြလေတော့၏။ လိုကုက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်... ဟော့ဟဲ့ ဖို့နေတဲ့ပျံလွှားငှက်တွေကို တစ်ကောင်စုန်း ဖမ်းပြမယ်”

လိုကုသည် ပျံလွှားငှက်များကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖမ်းလေတော့သည်။ ဖမ်းမိထားသော ပျံလွှားငှက်များကို အောက်

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၃) ❀ ၁၆၉

သို့ချထားရာ မည်သည့်ငှက်မျှ ပျံမပြေးသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ၏။

ငှက်များအားလုံးတုန်သွားသောအခါ လိုကုက...

“ကဲ... ကဲ... ငှက်ကလေးတွေလဲ ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ အားလုံးပျံ

သန်းသွားကြပါတော့”

လိုကုက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ငှက်များသည် ထပျံသွားကြလေတော့၏။ လူအားလုံးသည် တစ်မြိုင်နက် လက်ခုပ်တီးဩဘာပေးလိုက်ကြ၏။ ချွေကွန်ကား လက်ခုပ်အတီးဆုံးဖြစ်လေ၏။

သိုင်းပညာရှင်များသည် ကိုယ်တတ်ကျွမ်းထားသောသိုင်းပညာကို တစ်မျိုးစီပြသသွားရာ မည်သူက မည်သူထက်ထူးချွန်သည်ဟု မသိကြရတော့ချေ။ မိုးလည်းလင်းလာပြီဖြစ်ရာ ဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ယန်းပုက...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာမိလားကြပါ၊ ဆရာ စကားပြောရောဂီလို့ပါ”

အားလုံးသောလူများသည် အဘိုးအိုကျွန်ဝမ်းထံသွား၍ ဝိုင်း ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ဝမ်းသည် တစ်ယောက်စီကို လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချွေကွန်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ထိုသို့ကြည့်ပြီး ဓာဓွက်တစ်ဓွက်ပေါ်သို့ မျက်စိရောက်သွားလေ၏။

ချွေကွန်က...

“ဘာ... ဒီဓာဓွက်ယူမလို့လားဟင်”

ကျွန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်မြဲလေ၏။ ချွေကွန်သည် ဓာဓွက်ကိုကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် သုံးပေခန့်အကွာ၌ ကိုင်ထားလိုက်သည်။

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လူအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ မည်သို့လုပ်ကိုင်မည်ကို မသိကြ
ဝေး အဘိုးအိုကျွန်ုပ်၏သည် ဓာရက်ကိုစုစိုက်ကြည့်ပြီး မျက်တောင်
တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လိုက်၏။

ချွေကွန်ကိုယ်တော်သည်ဓာရက်သည် ကျန်ခဲ့သွားသည်။ အား
လုံးပင် အံ့သြသွားကြလေ၏။

ထိုနောက် ချွေကွန်သည် ဓာရက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ
ဓာရက်တွင် အရာကလေးများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအရာများကို
အသေအရာကြည့်လိုက်သောအခါ ဓာရက်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
ရလေတော့၏။

“ဟိုအရာကလေးတွေကို တွေ့ရတယ်။ ဆရာကြီးများ ယူ
ကြည့်မို့”

ချွေကွန်က ဓာရက်ကို ဆရာ ဆရာကြီးများကို ထိုးပေးလေ
၏။ လိုကုက ပြောလိုက်သည်။

“ချွေကွန်... မင်းပဲ ဖတ်လိုက်ပါကွာ”

ထိုအခါ ချွေကွန်သည် ဓာရက်ပေါ်တွင်ထင်နေသည့်အရာ
ကလေးများကို အသေအရာကြည့်လေ၏။

“ဟာ... ဓာရက်တွေ၊ ဓာရက်တွေ”

ချွေကွန်က အော်လေ၏။

ထိုအခါ လိုကုက...

“ဓာရက်တွေဆိုရင်လဲ မင်းဖတ်မို့ကွာ၊ ငါတို့အားလုံး နား
ထောင်နေပါတယ်”

ချွေကွန်သည် ထိုဓာရက်များကိုဖတ်လေတော့၏။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့သိပ်ပြီး ဝမ်းသာပါ

သေချာခြင်းသောသို့မိတ်ကရက် (၆၆-၃) ❀ ၁၇၁

တယ်”

လူအားလုံးသည် အံ့သြသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
မကျန်းမမာဖြစ်လျက်ပင် ဤမျှသိပ်သည်းအောင်မြင်နေကြောင်း
သိရသဖြင့် အားလုံးပင် မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်ကြရလေ
တော့၏။

ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့မှာ အလွန်အလွန် ဝမ်းသာနေကြ
သည်။ အဘိုးအိုသည် မကျန်းမမာဖြစ်နေသည်တိုင် ခွမ်းအားရှိနေ
သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ဖြင့် မကြာခဏထွက်လှသောသိုင်းသည်ခွင်များ၏
ဧည့်ခေါ်ဆိုတွေ့မှုမှာ ပြီးဆုံးသွားလေတော့၏။ သူတို့သည် တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။
ထိုအိမ်ကလေးထဲတွင် ယန်းပုနှင့်အဘိုးအိုကျွန်ုပ်တို့သာ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အရာရာသည် နဂိုအတိုင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေ
၏။ ဖြစ်တည်ခဲ့သည့် ပျော်ရွှင်မှုများသည် အိမ်မက်ပမာ ပျောက်
ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနည်းငယ်မောမနပ်နှမ်းနယ်သွား၏။

သူ နားစဉ်းမည် သူသည် မျက်လွှာချလိုက်ပြီး အိပ်စက်ရန်
ကြိုးစားလေတော့၏။

အဆ

အခန်း (၁၄)

မိတ်ဆွေသစ်

သန်းခေါင်ယံအချိန်ဖြစ်၍ ချင်းကျန်းဘုရားကျောင်း၌ စာသင်အသံများသည် တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။ သက်ကြီးရွယ်အို ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ဘုရားစာအသံများသည် တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း လရောင်အောက်၌ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ချွေးကွန်သည် ဆရာသုံးဦးထံမှသင်ထားသော သိုင်းပညာများကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်နေလေ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော လရောင်အောက်၌ သူသည် တစ္ဆေသရဲသဖွယ် လေ့ကျင့်နေလေသည်။

ပြီးသွားသောအခါ အမောအပန်းဖြေရင်း လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်မိလေ၏။

“ဪ... ရှစ်လ၊ ဆယ်ငါးရက်ကျရင် ငါ လူထွက်ရတော့မှာပါကလား”

သူသည် သက်ပြင်းစွဲလိုက်၏။

“ငါ လူထွက်ရင် လုပ်စရာတွေများတယ်။ ငါ့မိဘ ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ စုံစမ်းရမယ်။ ငါ့ကို ဒီကျောင်းကိုပို့တဲ့ ရောက်ခုံးဆိုတာလဲ စုံစမ်းရမယ်”

သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်မိလမ်းရင်...

“အင်း... ငါ့မိဘတွေဟာ ဒီခင်းကျန်နယ်မှာ မရှိဘူးနဲ့တဲ့တယ်။ ရှိရင် သူတို့ ငါ့ကိုလာကြည့်ကြမှာပဲ။ သူတို့သေများ သေသွားကြပြီလား မသိဘူး”

သူသည် တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာသဖြင့် မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။ ချွေးကွန်သည် မျက်ရည်ကျနေရင်းမှ ခေါင်းတောင်သွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်၏ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

မကြာမီ လူရိပ်ပေါ်လာသည်။ မိုလင်းနုပေတည်း။ မိုလင်းနုသည် အဝေးမှလက်ယပ်ခေါ်နေလေ၏။ ချွေးကွန်သည် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည် မိုလင်းနုနှင့်မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်ပါလော့။ သန်းခေါင်ယံကျော်သောအချိန်အခါ၌ မိုလင်းနု မိမိအား လာတွေ့သည်ကို ချွေးကွန်တွေးမရပေ။

ချွေးကွန်သည် မိုလင်းနုထံ ပြေးသွားလေ၏။

“မိုလင်းနု... ဒီလောက်မိုးချုပ်ပဲ လာတွေ့ရသလား။ ကိစ္စအထူးရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့... ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နဲ့”

သူမသည် အဝေးသို့လျှောက်သွားတော့၏။ လည်း သူမနှင့် ပန်းခင်းယဉ်၍ လျှောက်လာတော့၏။

၁၇၆ ● ဘာကြွေသိုလ်နုလင်အောင်

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့နုတောလ်ဟင်"

ချွေကွန် ရှက်သွားသည်။

"ကျွပ် မငိုဘူး"

မိုလင်းနုက ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး...

"ရှင်မျက်ရည်သုတ်နေတာကို ကျွန်မ တွေ့တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မကို လိမ်လို့မရဘူးရှင်"

ချွေကွန်သည် ငြင်းမရမှန်းသိလိုက်သဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

"ဟုတ်တယ်... မိဘတွေကို သတိရလို့ပါ"

မိုလင်းနု၏မျက်လှမ်းမှာသည် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ချွေကွန်လည်း ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်သည်။

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ မလျော့ကတော့တောလ်ဟင်"

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ မလျော့ကတော့ဘူး၊ ရှင်ကို မေးစရာရှိတယ်"

"ဘာမေးမလို့လဲ"

"ရှင်မိဘတွေ ဘယ်မှာနေသလ်ဟင်၊ ရှင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ ကိုရင် ဝတ်နေရတာလဲ၊ ရှင်မိဘတွေ ရှင်ကို လာမကြည့်ဘူးလား"

ချွေကွန်မှာ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့သည်။

"ကျွပ် အမိလည်အရွယ်ကပြီ၊ ဒီကိုရောက်လာတာပါ"

"မိဘတွေ ဘယ်နေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်သူတွေဆိုတာလဲ မသိပါဘူး"

ဒီတစ်ခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရမှာ မိုလင်းနု ခံနိုင်သည်။

"ဒီဖြင့် ရှင် လူဝတ်လဲတော့မှားပေါ့နော်၊ ရှင် လူဝတ်... ရှင် ဘယ်သွားမှာလဲ"

သရူဒြစ် ခေါင်းဆိုင် အကရာဇ် (၁၆-၃) ● ၁၇၇

ချွေကွန်က ဦးခေါင်း ခိုင်းသွင်းစွာ ခေါ်မိမိလိုက်သည်။

"မသိပါဘူးကွာ"

ထိုနောက် သူသည် သူ့ပြင်းစူးစူး ဆက်ပြောလေ၏။

"ရှင်... ကျွပ်မိဘတွေကိုလိုက်စာရမှာပဲလို့ ထင်တယ်"

ထိုအခါ မိုလင်းနုသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး၊ ချွေကွန်အား အရေးတကြီး မေးမြန်းလေတော့၏။

"ဒီဖြင့်ရှင် ရှင်... ရှင်... ငါးကျွန်နယ်ကို ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့"

"ပြန်လာမှာပါ... ကျွပ် ပြန်လာမှာပါ၊ အခွင့်အရေးကိုတွေ့လဲ ပြန်လာမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်"

မိုလင်းနု၏မျက်နှာပေါ်၌ ကျေနပ်သည့်အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းလာသည်။

"ဒီဖြင့် ဆက်လျှောက်မယ်"

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို ဆက်လျှောက်လေတော့၏။

ချွေကွန်ကလည်း ရင်ဘောင်တန်းလိုက်လျှောက်သည်။

"ဒီမိန်းကလေးရဲကို ဘော်တော်မိတ်ဝင်စားတာပါ၊ တော်မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေကိုမေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး"

ချွေကွန်သည် မိန်းကလေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း တွေးနေလေ၏။ ချွေကွန်က...

"တို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ"

"ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို ပြမလို့ပါ"

ချွေကွန် အံ့သြသွားသည်။

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ဘယ်သူလဲဟင်”

မိုလင်းနုက ပြုံး၍...

“မမေးနဲ့ အခုပဲ တွေ့ရပါတော့မယ်”

မိုလင်းနုသည် စကားဆိုသည်နှင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေး တက်သွားလေ၏။ ချွေကွန်လည်း ပြေးလိုက်ရတော့သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မိုလင်းနုသည် ရပ် တန့်လိုက်ပြီး ဘေးဘက်ဝန်းကျင်သို့လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေတော့၏။

“ဟောတော့... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ချွေကွန်က မေးလိုက်၏။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ချွေကွန်၏အမေးကို မိုလင်းနု မပြေပေ၊ မျက်မှောင်ကွပ် နေသည်။

“သူ ဘယ်ကိုမျှား ထွက်သွားပါလိမ့်”

သူမသည် စိတ်ဖျက်လက်ဖျက်ပြောပြီး ကျောက်တုံးတစ် တုံးပေါ်သို့ ထိုင်ခွလိုက်၏။

“ကဲ... သူပြန်လာမှာ၊ သူ့ကို ဒီကပ် ထိုင်စောင့်မယ်”

ချွေကွန်လည်း သူ့အနီးတွင် ထိုင်ခွလိုက်တော့၏။

မိုလင်းနုသည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ပြုလုပ်ပြီး ကောင်းကင် ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလို့ပါကလား”

“ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ကိုး သာမှာပေါ့”

“ဟင်အင်... လပြည့်နေ့တိုင်း လသာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရာ သီဥတုမကောင်းရင် လမသာပါဘူး”

သရဖူခြင်း၊သောသိုင်း၊တောရောင် (စဉ်-၃) ❀ ၁၇၇

ချွေကွန် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။

အတန်ကြာမှ ချွေကွန်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် မေးပါရအေး၊ အခု တို့ဘယ်သူ့ကို လာစောင့်နေတာ လဲ”

မိုလင်းနုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း... ကိုရင်က စိတ်မရှည်ဘဲဖြစ်နေတာကိုး”

“စိတ်မရှည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရမယ်မန်း မသိ တော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရမယ်ဆိုတာကို မသိက ပြောသင့်တာပေါ့”

“ဒီလောက်သိဖူးရင်လဲ ပြောပြရတော့မှာပေါ့”

မိုလင်းနုက သက်ပြင်းမျှပြီး ပြောလေတော့၏။

ချွေကွန်က...

“ပြောပါ... ပြောပါ၊ ပြောသင့်တဲ့စကားကို ပြောရမှာပဲ”

“ပြောပါမယ်ရှင်... ကျွန်မရဲ့မေမေလေးနဲ့ တွေ့ရမှာရှင်”

ချွေကွန်မှာ အံ့အားသင့်သွားတော့သည်။

“မင်းရဲ့မေမေလေးနဲ့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့တွေ့ရမှာလဲ”

မိုလင်းနုက...

“မေမေလေးဆိုတာ ကျွန်မ ဝေဖေရဲ့မယားငယ်ပါ၊ သူက စင်ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်မက ခေါ်ပေးတာပါ”

ချွေကွန်သည် ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးနဲ့ဖြစ်သွား၏။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာလဲ”

မိုလင်းနုက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မက ရင်အကြောင်းမှာဖြစ်

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

တယ်၊ သူက ရှင်ကိုတွေ့ ချင်တယ်၊ ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်မက ခေါ်ပေးရတာ”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြီး ပြောလေတော့၏။

“ဟော... ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ဧကွန်သည် သူမလက်ညှိုးညွှန်းပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်အောက်တွင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ တကစအကြာတွင် မြင်းသည် သူ့ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

မြင်းပေါ်၌ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ပါရှိလာလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ငယ်ရွယ်နေပုံက အလွန်လှပမည်သူ ဖြစ်တော့သည်။ ယခုပင်လျှင် သူမ၏အလှသည်မပျောက်သေးပေ။

သူမသည် သူမ၏မည်းနက်သောဆံကေသာကို ပတ်ဖြူတစ်ထည်ဖြင့် ခည်းနှောင်ထား၏။ သူမ၏မျက်လုံးအနံ့သည် ခွန်းလက်တောက်ပနေပေသေးသည်။ သူမသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးအလှမှာ ပေါ်လွင်နေပေသေးသည်။ သူမသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လာလေ၏။

“မေမေလေ... ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

မိုလင်းနုက မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက မိုလင်းနုလက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ...

“ငါ... စောင့်နေရတာ ဖွင်းနေတာနဲ့ မြင်းတစ်ပတ်မောင်းပြီး ဒီးလိုက်တာ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းအကရာဇ် (၁၆-၃) ❀ ၁၇၉

သူမသည် ပတ်ခန်းကွင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး...

“ငါ အပြင်မထွက်ရတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လှည့်ပတ်ကြည့်တာပါ အင်... အားလုံးလဲ ပြောင်းလဲကုန်ပါပြီလေ”

အမျိုးသမီးက ညည်းညည်းညာညာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ဧကွန်သည် အမျိုးသမီး၏စကားကိုကြားသောအခါ မိုလင်းနုသည် ငင်းကျန်နယ်၌ပေါက်ဖွားသောမိန်းကလေး မဟုတ်မှမဟုတ်ပါလေ။ မဟုတ်သယဝင်မိလေ၏။ မိုလင်းနုက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“မေမေလေ... ကျွန်မပြောပြောနေတဲ့ ကိုရင်ဧကွန်ဆိုတာသူပေါ့”

အမျိုးသမီးက ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုရင်ဧကွန်လား၊ ကိုရင်ဧကွန်အကြောင်း သူ မကြာခဏပြောပြလို့ ငါသိနေတာ ကြာပါပြီ။ ဒါကြောင့်လဲ ကိုရင်ဧကွန်နဲ့ ငါတွေ့ချင်နေတာပါ။ အခုဟာကလဲ ငါခေါ်မိုင်းလိုက်လို့ သူက မင်းကိုခေါ်လာတာပါ”

သူမက ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ငါ ခေါ်မိုင်းလိုက်တော့ မင်း အိပ်ရေးပျက်သွားတာပေါ့လေ”

ဧကွန်သည် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြောသည့် စကားများကိုကြားရသောအခါ ရင်းနှီးခင်မင်သောစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ ဧကွန်က...

“ကျွန်တော် အိပ်ရေးပျက်ပါတူး၊ ဒီလိုလသာညမျိုးမှာ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်အပြင်ထွက်တတ်ပါတယ်၊ ဒကာမကြီးကတော့...”

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှိလို့ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ ချင်တာပါလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“ငါ့ကိုဒကာမကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ငါ့နာမည်က ယင်းလင်းပါ”

သူမသည် စင်းကျွန်းသေဘာသာစကားဖြင့် ချွေးကွန်အား ပြောကြားခြင်းမဟုတ်ပေ။

တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ တရုတ်ဘာသာစကားပြောကြားပုံမှာ လည်လည်ပတ်ပတ်ရှိပေ သည်။ ယင်းလင်းသည် ကိုရင်ချွေးကွန်အား မြဲဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲ ခတ်ပြီး....

“မဆိုးဘူး... မင်းရဲ့သိုင်းညာက တော်တော်အဆင့်မြင့် တယ် မဟုတ်လား”

ချွေးကွန်က ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

“ပုံးကွယ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ငါလဲ ကြည့်လို့တတ်ပါတယ်ကွ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”

ယင်းလင်းက....

“မိလင်းနုက ပြောတယ်၊ ကိုရင်ချွေးကွန်က မေမေလေးတို့ အတွက် ဘုရားစာနေ့တိုင်းရတယ်၊ ပုတီးကိုနေ့တိုင်းစိပ်ပြီး အန္တ ရာယ်ကင်း အောင်လုပ်ပေးနေရတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ သဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင် စကားပြောချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းရတာပါ”

ချွေးကွန်က....

“ဒါတွေဟာ ကိုရင်တွေနဲ့အလုပ်ပါ၊ အထူးကျေးဇူးတင်စို့ မလိုပါဘူး”

ဆရာကြီးသောသိုင်းစကရာဇ် (စဉ်-၃) ❀ ၁၈၁

ယင်းလင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုရင်ချွေးကွန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တာလဲ ပါပါတယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာဆိုရင် ဘာမဆိုကူညီ

စို့ အသင့်ပါပဲ”

“ဒါနဲ့ကိုရင်လေး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

မိလင်းနုက ဝင်ပြောလာသည်။

“ကိုရင်ချွေးကွန်က ကျွန်မထက် အသက်ကြီးတယ်”

ယင်းလင်းက သူမကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“ညည်း ဝင်မရွက်နဲ့”

မိလင်းနုသည် ပြုံးပြီး ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ချွေးကွန်အား ပြုံးပြပြီး....

“ကိုရင်ရဲ့ မိဘတွေကော”

ချွေးကွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့် သူ့ မိဘအကြောင်းကို မေးသမျှနှင့် တိုးနေရသည်မသိပေ။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

ယင်းလင်းသည် ချွေးကွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်ကိုသိ၍

ထိုအကြောင်းကို ဆက်မမေးတော့ပေ။

“ခုနုတုန်းက ကိုရင်ဆီမှာ အကူအညီတစ်ခုတောင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

ချွေးကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဘာအကူအညီတောင်းမှာလဲ”

၁၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယင်းလူသည် တွေ့ဝေသွား၏။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်း
နည်းကြေကွဲသည့် အနီရဲအ ယောင်များ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။
သူမသည် သူမ၏ရည်လွှာသော မျက်တောင်ကော့ကြီး
များကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ကျလာသည့် မျက်ရည်များကို သိမ်း
ဆည်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ အရာ
ဝတ္ထုတစ်ခုကိုယူ၍ ပေးလိုက်လေ၏။
“ဈာန်သည် ကြည့်လိုက်၏။ အဝါရောင် ပဝါမြင့်ထုပ်ထား
သော မျှော်ပြားတစ်ခုပေးနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ သူမသည်
စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီး ဈာန်အား ကြည့်
လိုက်၏။

“အဲဒါကွယ်လွန်သွားတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အမည်ကိုရေး
တိုးထားတဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းပါ”

သူမသည် အဝေးသို့ငေးမူ့ကြည့်ရင်း...

“သူကွယ်လွန်သွားတာ နှစ်အတော်ကြာပါပြီ”

ဈာန်က...

“ဈာန်တော် ဘာများကူညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

ယင်းလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အဲဒီကွယ်လွန်သွားတဲ့လူဟာ ငါ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူရင်း
သားရင်းတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သူ့ကိုသတိရနေပါတယ်။
လွမ်းဆွတ်နေပါတယ်”

သူမသည် ပြောရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

မိုလင်းနုသည် ယင်းလူ၏လက်ကလေးတွေကို အသာဆုပ်
ကိုင်လိုက်လိုက်ပြီး...

သရေခြင်းသောသို့စီးတရား (၄၆-၃) ❀ ၁၈၃

“မေမေလေးရယ်... အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲဟင် မေမေ
လေး သူ့အတွက် ငိုကြွေးနေတာကို ကျွန်မတွေ့ပါတယ်”

ယင်းလူသည် မျက်ရည်သုတ်လိုက်၏။

“မမေးနဲ့ မိုလင်းနု... မမေးနဲ့ တစ်နေ့ ကျရင် ငိုအကြောင်း
ပြောပြမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် သိခွင့်ရမယ်”

သူမသည် မိုလင်းနုအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းမေမေ မသိနေနဲ့နော်”

မိုလင်းနုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ သိပါတယ်ရင်”

သူမက ဆက်လက်ပြော၏။

“မေမေလေး ငိုနေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေက ဟိုတစ်ခါ
တုန်းက မေးပါတယ်။ ကျွန်မက မသိဘူးလို့ပဲပြောလိုက်တယ်”

ယင်းလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဈာန်ကတင်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

“ဟောဒီ ကွန်လွန်သူနာမည်ပါတဲ့မျှော်စွပ်ကို ကိုရင့်ကို အပ်
လိုက်ပါတယ်။ ဒါကို တစ်နေရာမှာထားချိုး တစ်လွန်ဘဝမှာ အေး
ချမ်းစေရန် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားစာရွတ်ဖတ်ဆုတောင်းပေးနေချင်ပါ
တယ်”

ဈာန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရပါတယ်... ကျွန်တော်က ဒါလေးကိုဘုရားအနံ့နဲ့ ဘေးအ
ဆောင်မှာ ထားပေးပါမယ်။ အဲဒီအဆောင်ဟာ လူလဲရင်းပါတယ်”

တစ်နေ့နေ့လို့ လူတစ်ယောက်မလာပါဘူး”

ယင်းလူသည် ကျေနပ်သွား၏။

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းစာတင်

“ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီပွင့်ပြားကိုတော့ ဘယ်သူမှယူမသွားပါခန့်”

“အူကွန်က ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မယူပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘုရား ကျောင်းက စည်းကမ်းသိပ်ကြီးပါတယ်”

“ကိုရင်လဲ ဒီအထုပ်ကို ဖြည့်မကြည့်ရဘူးနော်”

“အူကွန်သည် အထုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ သံသယရှိလာ၏။ သို့သော် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သောကိစ္စဖြစ်၍ ခေါင်းယစ်ပြလိုက်သည်။

“စိတ်ဇူးပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မကြည့်ပါဘူး”

ယင်းလူမျိုး အားနာသွားသည်။

“ငါပြောတာ ဓမ္မယူပါနဲ့ကွယ်”

“ဪ... ဒါကတော့ ချီးရိပ်လို့ပြောတာပါ။ ဒါကို ဓမ္မယူနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါလဲ”

“အူကွန်၏စိတ်ထဲတွင် ယင်းလူအပေါ် ခင်ခင်မင်မင်ရှိနေရာ အူကွန်မှာ သူ့ကိုယ်သူပင် ဆုံသြဇာလေ၏။ ယင်းလူကလည်း အူကွန်အပေါ် ခင်မင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

“ကဲ... ကိုရင်အူကွန်၊ ငါ့ပစ္စည်းကိုတော့ မင်းကိုအပ်လိုက်ပါပြီ၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကြာရင် ငါပြန်ယူမယ်”

“အူကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ရပါတယ်... ဒါပေမယ့်”

ယင်းလူက...

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်း၊တောကုတ် (ခွဲ-၃) ❀ ၁၈၅

“နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ခင်းကျွန်းနယ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ခင်းကျွန်းနယ်က ထွက်သွားရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ယင်းလူအနေနဲ့ ဒီပစ္စည်းကိုပြန်လိုစင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင်သွားရပါလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားယူလိုက်ပါ့မယ်”

သူမသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိုလင်းနု... ညည်းနေနဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နေနဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင် ငါသွားမယ်”

ယင်းလူသည် ဖုတ်ဖတ်ခါ၍ ထရပ်လိုက်သည်။ ယင်းလူ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှသည် လွန်စွာ အနုပညာဆန်သည်ဟု အူကွန်ထင်မိလေ၏။ သူမသည် မြင်းဖြူခြင်းပေါ်သို့ လွှားနေခုံတက်ပြီး မိုလင်းနုအား ပြုပြင်လိုက်၏။

“မိုလင်းနု မနက်ပြန်ကွရင် ဒီမိပြန်လာနော်”

မိုလင်းနုက ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

ထို့နောက် ယင်းလူသည် အူကွန်အား ဩဇာလိုက်ပြ၏။

“ကိုရင်အူကွန် ဘာများပြောရောမိုသေသလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး”

ယင်းလူသည် မြင်းကိုတစ်ဆင့်သို့လိုက်၍ မောင်းနှင်သွားလေတော့၏။ အူကွန်သည် ယင်းလူထွက်သွားသောအခါ လွန်စွာလို ဆွေသလို စိမ်းမိတော့သည်။

၁၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေခန်းအောင်

စာနိဂါး (၁၅)

သေစေရ၍ရတိုက်ခဲ့

ချွေကွန်သည် မိုလင်းနုက နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ငေးမော၍ကြည့်နေမိ၏။ ဤအမျိုးသမီးကလေးသည် သူ့အား သံယောဇဉ်ရှိနေသည်ဟု သူထင်မိလေ၏။ ထို့နောက် ချွေကွန်သည် ယင်းလူပေးသည် အထုပ်ကိုပိုက် ၍ ဘုရားကျောင်းသို့ပြန်လာခဲ့၏။ သူသည် ဘုရားကျောင်းခင်းအတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ဘုရားကျောင်း ခန်းမဆောင်အပေါ်၌ လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဆရာလိုကုများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

သူသည် အဆောင်သို့ပြန်လာလေ၏။ သူသည် ယင်းလူပေးသည်အထုပ်ကို ကွပ်ပုခံအောက်၌ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ပြန်ထွက်လာသည်။

သရေဒြင် သောသိုဇ် ခဏရောင် (၉၆-၃) ❀ ၁၈၇

ခေါင်းမိုးပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ... ဒီလူရှိနေပါသေးတာလား”

ခေါင်းမိုးပေါ်မှ လူရိပ်သည် လှုပ်ရှားနေသည်။ ချွေကွန်သည် ထိုလူရိပ်လှုပ်ရှားနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ မျိုးမရွ ဖြစ်လာတော့သည်။

“ဒီလူကိုကြည့်ရတာ ဟန်ပုံမရဘူး၊ သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ဘာပစ္စည်းရှိမှာလဲ၊ သူ တစ်ခုခုလိုအပ်လို့ လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ချွေကွန်ရင်ထဲ၌ စူးစမ်းလိုသောစိတ်များ ဖေါ်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘုရားကျောင်းခေါင်းမိုးပေါ်သို့ နှံတက်လိုက်လေတော့၏။ သူ့အပေါ်သို့ရောက်သွားဦး လှည့်ပတ်ကြည့်စွသောအခါ ထိုလူရိပ်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ချွေကွန်သည် လူရိပ်အကြောင်း စဉ်းစားနေလေ၏။ ခင်းကုန် လူမျိုးတို့သည် ဘုရားကျောင်းခေါင်းမိုးပေါ်သို့ မည်သည့်အခါမှ မတက်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းသောလူမျိုး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ချွေကွန်သည် ဘုရားကျောင်းခေါင်းမိုးပေါ်၌ ဝပ်လွက် အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်လေ၏။ သူ့အတန်ကြာ စောင့်နေသော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားမလာချေ။

“မရှိတော့ဘူးနဲ့တယ်၊ ငါ အောက်ကိုဆင်းမှပဲ”

သူသည် အောက်သို့ဆင်းသက်ရန် မတ်တပ်တည်လိုက်

၁၈၈ ဖိစာတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

သည်။ ထိုစဉ်...

"မင်းကို ငါ ခေါ်နေတာပဲ ချူကွန်"

အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ချူကွန်သည် ရင်ထိတ်သွား၏။

"ဒီလူက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ သူက ငါ့တက်လာတာကိုသိပြီး ငါ့ကိုပြန်ခေါ်နေတာပေါ့"

ထိုလူသည် မှောင်ရိပ်ခိုနေရာမှ အပြင်သို့ထွက်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ ချူကွန်သည် အလွန်တရာအံ့သြသွားလေတော့၏။ လရောင်အောက်၌မြင်လိုက်ရသောသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ချေ။

ရှင်းကျန်းဘုရားကျောင်းမှ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်နေသတည်း။

"မင်းနဲ့ ငါတွေ့ရှင်တယ်၊ အောက်မှာ စကားသွားပြောကြရအောင်"

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ချသွားလေ၏။ ထိုအခါ ချူကွန် အံ့သြရတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အခြားလူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးခုန်ချရာ နောက်သို့ လိုက်လံခုန်ချသွားသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ထိုအခါ ချူကွန်ကိုရပ်မခေါင့်နိုင်တော့ဘဲ ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားတော့၏။ နောက်မှလူရိပ်လည်း ဆက်လိုက်သွားသည်။ နောက်မှလူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လွန်စွာလျင်မြန်လှသဖြင့် မျက်နှာကိုပင် ချူကွန်မမြင်လိုက်ရချေ။

နောက်မှလူသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးနောက်သို့ အ

သရဖူငြင်းသောသိုလ်စကား (ဇွဲ-၃) ၁၈၉

လွန်လျင်မြန်သော အလျင်နှုန်းဖြင့် ပြေးလိုက်သွားသည်ကို ချူကွန်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် စုတ်တရက် အတွေးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

"ဒီလူလိုက်သွားပုံက သိပ်မဟန်ဘူး၊ ဆရာတော်ကို ခုတ်ကြိမ်ယုံတူတယ်၊ ငါ့လိုက်သွားမှပဲ"

ချူကွန်သည် ထိုအတွေးကို တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ဘုရားကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်မှခုန်ချပြီး ပြေးလိုက်လေတော့၏။

"ဒီလူကိုကြည့်ရတာ ဆရာတော်ထက် သိုင်းပညာသမ္ပုရတယ်၊ ငါ ဆရာတော်ကိုလိုက်ကျည်ရင် ကျည်နိုင်မယ်၊ ဆရာတော်နဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်း ခုခံရင် ဒီလူကိုခုခံနိုင်မှာ သေချာတယ်"

ချူကွန်သည် ကိုယ်မဟုတ်သူကိုသုံး၍ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်လေတော့၏။ သူ၏ကိုယ်မဟုတ်သူမှာ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သူထက် မညံ့ချေ။ သာလျှင်တော့ သာမည်။

သို့သော် သူသည် သူလိုက်လာသည်ကို ထိုလူမခံနိုင်အောင် ထိန်း၍လိုက်သည်။

စေ့မှပြေးနေသော ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုလူကို ပြေး၍မလွတ်မှန်းသိသဖြင့် ဆက်လက်မပြေးတော့ဘဲ ခြေလှမ်းများရပ်တန့်လိုက်၏။ ထိုအခါ နောက်မှလိုက်လာသူသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်တော့၏။

ချူကွန်သည် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်၌ ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်ရတော့၏။ ချူကွန်ရောက်ရှိနေသောအခါမှ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး တို့နှစ်ယောက်နှင့်ဝဲနှစ်ရိုက်ခတ်ကြွားဝေး

၁၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လေသည်။

သို့သော် ထိုနေရာမှ ချွေကွန်သည် ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီး တို့ ပြောသည့်စကားများကို ကောင်းစွာကြားနိုင်ပေသည်။ ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် နောက်မှလိုက်လာသူကို လှည့်၍ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။

ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် ယခင်ကထက် ပိုပြီး ပိန်လိုပြီး ဝိုဏ်း နှမ်းနယ်နေပုံရပေသည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးထဲမှာ နားရတောက်ပနေသည်။ ချွေကွန်သည် ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာလိုက်လှည့်သောခံစားမှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ဤဆရာတော်သည် တစ်ချို့က သုံးထောင်မျှရှိသောဘုန်းတော်ကြီးများကို ဦးဆောင်ပြီး မွန်မြတ်သောဘာသာရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများကို မကောင်းမြစ်တား၊ ကောင်းရာညွှန်လက်ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။

ချွေကွန်၏မျက်လုံးများသည် ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီး နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသူ၏နေ့ဘက်ယံပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

“ဟာ... အဘိုးကြီးပဲ”

ချွေကွန်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်တော့၏။ သူ ရေရွတ်မည် ဘိက္ခုလည်း ရေရွတ်လောက်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်လောက် ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ထိုအဘိုးအို၏ရုပ်ရည်မှာ ကြမ်းတမ်းပေသည်။ မျက်နှာမှာ လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိပြီး မျက်ခုံးမျှော့များက ပြူးပြီး ထူထဲထဲထဲရှိနေသည်။ ဆံပင်များကလည်း ပြူးမျှော့နေပေပြီ။ သို့သော် အသေအချာ

သရေငြင်းခေါ်သောသိုင်းစကားရပ် (၆၆-၃) ❀ ၁၉၁

ပြီး လိမ်းထားလေ၏။

ထိုလူသည် ငယ်စဉ်အခါက လှမ်းလှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့မည်သူဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ချွေကွန် ခန့်မှန်းမိသည်။

ထိုသူ၌ အဓိကဇွတ်ယွင်းဖျက်တစ်ရပ်ရှိနေ၏။ ထိုအဓိကဇွတ်ယွင်းဖျက်မှာ အရပ်ဝနေခြင်းပင်တည်း။ သူဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံရှည်ကြီးမှာ သူ့ခြေထောက်များကိုပင် ပုံနေသည်။

ထိုစဉ် ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက လက်အုပ်ချီ၍ တောင် ကားပြောလိုက်တော့၏။

“ဘာကြီး... ဘာကိုခွံ့ ကျွန်ုပ်နောက်လိုက်နေတာလဲ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

ထိုသူက ရယ်မောလိုက်၏။ ထိုသူသည် အတွင်းအားထုတ်ပြီး ရယ်မောခြင်းဖြစ်၍ ထိုရယ်သံကိုကြားရသူများ နားထဲ၌ သူနဲ့အနီးအနား ဖြည့်ဟည်း သွားရလေတော့၏။ အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သင်္ကန်းဝတ်ပါ။ သင်္ကန်းဝတ်ဆိုရင် ဘုရားစာရား အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကပ်ဆိုက်လာမယ့် သိုင်းလောကထဲကို ဝင်ပါမည်တာလဲ”

ထိုအဘိုးအို၏လေသံကိုနားထောင်ရခြင်းဖြင့် အဘိုးအိုသည် စင်္ကန်းနံနယ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ချွေကွန် သိလိုက်ရသည်။

ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုအဘိုးအို၏စကားကိုနားထောင်ရသောအခါ မျက်မှောင်ကုပ်သွားတော့သည်။ ကျမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် စင်္ကန်းဘာသာစကားနှင့် ပြောင်း၍ပြောလိုလေ၏။

၁၉၂ " တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ခကာကြီး... အများကောင်းစားရေအတွက် ကျုပ်က ငရဲ
ပြည်ကို ဆင်းနေတာပဲ။ ဒါဟာ ဘုရားကြိုက်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ရင်
ဘာ အလုပ် ပြစ်မှလဲ"

အဘိုးအိုက ပုံပြုပြီးလိုက်၏။

"ခင်ဗျားဘာသာ ငရဲပြည်ဆင်းခွင့်လဲ ဆင်းပါ။ ကျုပ်က
မတားပါဘူး အရေးကြီးတာက ဟိုကျမ်းစာကို ကျုပ်လက်ထဲအပ်
ဖို့ပဲ"

ချွေကွန် နားလည်လိုက်ပေပြီ။ ထိုအဘိုးအိုသည် ကျမ်းထဲ
ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို တောင်းနေလေပြီ။
ကျမ်းထဲဘုန်းတော်ကြီးက ရယ်မောလိုက်၏။

"ကျုပ် ခင်းကျန်နယ်မှာ ဘာကြောင့် နှစ်ပေါင်းကြာကြာနေ
သလဲဆိုတာ သိသလား၊ ခကာကြီး၊ ဒီလောက် နှစ်ပေါင်းကြာကြာနေ
ခဲ့တာ ဒီကျမ်းစာအတွက်ပဲ မှတ်ပါ။ သိုင်းကျမ်း ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိနေ
ရင် ကျုပ်ဘာကြောင့် ဒီမှာနေတော့မလဲ"

မှန်သည်။ ချွေကွန်၏ အတွေ့အကြုံအရ ချမ်းချမ်းကျသိုင်း
ကျမ်းသည် ကျမ်းဆာဆရာတော်၏လက်တွင် မရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း
ချွေကွန်သိသည်။ ယခု အဘိုးအိုသည် ထိုအကြောင်းကိုမသိဘဲ ချမ်း
ချမ်းကျ သိုင်းကျမ်းကို အတင်းတောင်းခံနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။
ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုက...

"ဟား... ဟား... ဟား၊ ဒီမှာ ကျမ်းထဲ၊ ကျုပ်ကိုသုဇယ်နှပ်
ဘာလေးများ အောက်မေ့နေသလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လပေါင်းများစွာက
ခင်ဗျား အဲဒီအဆောင်ထဲမှာ ပုန်းနေတာကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိ
တယ်။ ခင်ဗျားပရိယာယ်ကို ကျုပ်မသိဘူးများထင်နေသလား"

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခကာရာဇ် (စဉ်-၃) ၁၉၃

သူက သူ့စကားကိုဆက်သည်။

"ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှလိမ်လို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားကို
ကျုပ်စောင့်နေတာ ခင်ဗျားမသိဘူး မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားပုန်းနေတဲ့
အဆောင်မှာမှာ ကျုပ်ကလဲ စောင့်နေတာဗျ"

ကျမ်းထဲဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကွက်ခဲနုမျက်နှာပွက်သွား၏။

"ကျုပ်ပုန်းနေတယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ခွင့်လို့လဲ"

အဘိုးအိုက ပုံပြုပြီးလိုက်သည်။

"ဒီမှာကျမ်းထဲ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုလှည့်စားလို့မရပါဘူးဗျ
အီစ ဘာကြောင့်သေသွားရတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်မှောင်းကလေး
ဘာကြောင့်မြတ်သွားရသလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားစဉ်းစား"

သူ၏စကားသည် ကျမ်းထဲဘုန်းတော်ကြီးကို ဒေါသထွက်
စေသည်။ ချွေကွန်လည်း အကြီးကျယ်တဲ့အားသင့်သွားရလေ၏။

ယခု အီစဘုန်းတော်ကြီးအား လုပ်ကြံသူကိုသိရလေပြီ။ ထို
သူမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ဤအဘိုးအို ပင်ဖြစ်ခဲ့
သည်တကား။

ကျမ်းထဲဘုန်းတော်ကြီးသည် ဒေါသအမှက်ချောင်းချောင်း
ထွက်လျက်ရှိပြီး ထိုအဘိုးအိုအား ဒေါသနှင့် မေးမြန်းနေလေ၏။

"လူယုတ်မာပါလား... ပြောစမ်း... မင်းနာမည် ဘယ်သူ
လဲ"

ဆရာတော်သည် အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့တိုး
လာလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက လက်မြင့်တားလိုက်သည်။

"ကျမ်းထဲ... စိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတိုက်လဲ
မနိုင်ပါဘူး"

၁၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာ

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားသည်။

“မင်း ဟယ်သူလဲ”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏အသံသည် တုန်ခါနေ၏။
အဘိုးအိုက...

“ကျုပ် ငယ်ငယ်က နာမည်မရှိပါဘူး သူများတွေကတော့
ကျုပ်ကို အညာကြဲအဘိုးအိုခေါ်ကြတယ်။ ခင်ဗျားလဲ ဒီအတိုင်း
ခေါ်နိုင်ပါသလား”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက အညာကြဲအဘိုးအိုအား အစိမ်း
လိုက် ဝါးစားမတတ် ကြည့်နေ၏။ အဘိုးအိုက ကောင်းဆက်သည်။

“ခင်ဗျား သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို မသတ်ဘူးဆိုတာလဲ ယုံ
တယ်။ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းရှိတယ်ဆိုတာလဲ ယုံတယ်။ ဒါက
ခင်ဗျားကို ကျွပ်ယုံတာမနော်၊ ကျွပ်တက်ကတော့ တစ်မျိုးဗျာနော်၊
လူသတ်ရမှာကိုလဲ ဝန်မလေးဘူးဗျ”

အဘိုးအိုသည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလာပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားဟာ ချင်းကျွန်းဘုရားကျောင်းရဲ့ ကျောင်းဆိုင်ပု
ဂျီလ်ပါ။ တော်ဝန်တန်ခိုးပုဂျီလ်ဟာ ကျောင်းဆိုင်အဆင့်ကိုမရပါဘူး။
အဲဒီကတည်းက ခင်ဗျားဟာ ဘာသာရေးဆောင်ရွက်တဲ့ ထိပ်တန်းပု
ဂျီလ်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းချမ်းကျွန်းသိုင်းကျွမ်းကို ဆုတ်ကိုင်
ထားရတာလဲ”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့အား ကောင်းတစ်ခွန်းမျှ
မပြောဘဲ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေသည်။

အဘိုးအိုကမူ ဆက်လက်ပြောလျက် ရှိနေ၏။

“ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်”

သရေခွင့်ငြင်းသောသိုင်းခဏာရပ် (ခွင့်-၃) ❀ ၁၉၅

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက မေးလိုက်၏။

“ဘာအကြံလဲ”

“ကျုပ်ပေးချင်တဲ့အကြံကတော့ ချမ်းချမ်းကျွန်းသိုင်းကျွမ်းကို
ကျွပ်လက်ထဲအပ်ပါ။ နောက်ပြီး ချင်းကျွန်းဘုရားကျောင်းထဲ အေး
အေးဆေးဆေးပြန်သွားပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို သူတို့က ကောင်း
ထိုင်ဆရာတော်အဖြစ် ပြန်ခန့်မှားပဲ”

သူက ကောင်းကိုဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကျွပ်လက်က ခင်ဗျား လွတ်တယ်ပဲ
ထားဦး။ တခြားလူတွေရဲ့လက်က ခင်ဗျားလွတ်မှာတဲ့လား။ ခင်ဗျား
လဲ အသက်ကြီးပါပြီဗျာ။ ဒီကျွမ်းစာအတွက် ခင်ဗျားကုမ္ပဏီရဲ့
ခမ်းမပါနဲ့၊ ကျွပ်ပြောတဲ့ကောက်ကို ခင်ဗျား သေသေချာချာစဉ်းစားဖို့
ကောင်းပါ တယ်”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် တွေ့ဝေသွားလေ၏။

သူသည် ဘုရားမြတ်စွာကို စိတ်ထဲမှ တစ်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဘုရား”
သူသည် အတန်ကြာ တွေ့ဝေနေပြီးမှ ယတိပြတ်ပြောချ
လိုက်လေ၏။

“ဘာကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်းကိုလွန်
ခဲ့တဲ့ငါနဲ့ခင်လောက်က ပြောတာဆိုရင် ကျွပ်လက်မခံမှာပဲ”

အဘိုးအိုက...

“အခုကော ဘာဖြစ်လို့လက်မခံနိုင်ရမှာလဲ”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းကိုယမ်းပြီး...

“အခုတော့ နောက်ကျသွားပါပြီ”

၁၉၆ "ဇာတ္ကတ္တသိုလ်ခနုလင်းအောင်

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီသိုင်းကျွန်းကို ကျုပ်ယူထားတယ်ဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ ဒါကို အကဲကြီးသိသလား"

ထိုကေားကိုကြားလိုက်ရသော ချွန်ကွန်မှာ သူ့အမှတ်မှာ သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

သူ ပထမသိထားသည်မှာ ချွမ်းချွမ်းကျွန်းသိုင်းကျွန်းသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးလက်၌ မရှိတော့ကြောင်း အခြားသိုင်းသမားတစ်ဦးက ယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိထားပေသည်။

ယခုတော့ ဤသို့မဟုတ်ပေ။ ချွမ်းချွမ်းကျွန်းသိုင်းကျွန်းသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးလက်ထဲ၌ ရှိနေပေသည်တကား။

အဘိုးအိုက....

"ခင်ဗျားပြောပြမှ ကျုပ် သိရမှာပေါ့"

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် နမူမုရွှေသီး ချွေးမျှားကို သုတ်လိုက်ပြီး....

"အဖိုးတန်တဲ့ရတနာများဟာ များသောအားဖြင့် ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မယူထားပါတယ်"

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတ်ထောက်မလိုက်၏။

"ခါလဲ မှန်သားပဲ၊ ကျုပ်လဲ ဒီလိုမယူထားတာပဲ"

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက....

"ချွမ်းချွမ်းကျွန်းသိုင်းကျွန်းဟာလဲ သူ့ကြောင့် လူ့အသက်တွေ သေလူပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မဝီလာမရှိတဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် မယူထားပါတယ်"

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက ဆက်ပြောလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရင် (၅၆-၃) ၁၉၇

"ဒီကျွမ်းကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေ ကင်ဆိုက်ခဲ့တယ်လေ၊ အဓိကပင်ဆိုက်ရတာနဲ့က ကျုပ် မပါပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတွေက တော့ တော်တော်သေခဲ့ကြတယ်လို့သိရတယ်"

"ဟုတ်တယ်"

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတ်ထောက်မလိုက်၏။

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက ပြောပြန်၏။

"နောက်တစ်ချက်က ဒီကျွမ်းတောကိုရေတဲ့လူဟာ ကျုပ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ထဲက ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသိုင်းကျွမ်းကြောင့် မြစ်ပွားလာတဲ့ကပ်ဆိုက်မှုကို ကျုပ်ပြန်သိမ်းထားတာဟာ မှားသလား"

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏စကားများသည် တရားမျှတပါပေ၏။ သူ၏ မွန်မြတ်သောစိတ်ထားကိုလည်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိသာထင်ရှားပေ၏။

ချွန်ကွန်သည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏စကားများကို နားထောင်ရင်း ဆရာတော်အား လေးစားကြည်ညိုသောစိတ်မျှာသည် တရားပွား ပေါ်လာလေတော့၏။

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် ဤရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ချွမ်းချွမ်းကျွန်းသိုင်းကျွန်းကိုလက်၌ အပိုင်အိုင်ခွဲထိန်းသိမ်းထားခြင်းမှာ မွန်မြတ်ပါပေသည်ဟု ချွန်ကွန်မယူပါသည်။

အဘိုးအိုသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏စကားကို စောဒကတက်လိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဒီလောက် စိတ်ကောင်းရှိနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တရားတော်ကြီးကို လိမ်လည်ခဲ့ရတာလဲ"

"အီဟော ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပါတယ်၊ ဒီကောင်းမရှိပါ"

၁၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ဘူး၊ ဖါကြောင့် သူ့ကိုဆုံးမလိုက်ရတာပါ။”

“ဒါတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ သူ သေသွားတဲ့အတွက် သူ့ခင်ဗျား ဘယ်လိုရန်ငြိုးရိမ်းနဲ့ ဘယ်သူက သိနိုင်တော့မှာလဲ။”

“ကျုပ်ကတော့ အမှန်တရားအတွက် ဘာမဆိုလုပ်မှာပါ။”

အဘိုးဆိုက နှာခေါင်းနဲ့လိုက်၏။

“ဒီမှာကျွမ်းထ... ကျုပ်ကတော့ ဘာပြောပြော မယုံဘူး၊ ကျုပ်မေးမယ်၊ တစ်ခွန်းတည်းပြောပါ။ ဒီသိုင်းကျွမ်းကို ပေးမလား မပေးဘူးလား။”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် သိုင်းပညာအရ ထိုအဘိုးဆိုကို မည်သို့မျှနိုင်းယှဉ်မရကြောင်း သိသာပါသည်။ သို့သော် သူသည် သိုင်းကျွမ်းကို ထိုအဘိုးဆိုလက်ထဲသို့ လည်း မည်သို့မျှထည့်ပေးနိုင်ပါ။

အကယ်၍ ပြဿနာတစ်ရပ်ရပ် ပေါက်ကွဲလာလျှင် ထိုသိုင်းကျွမ်းကို မျက်ဆီးပစ်မည်ဟု မှတ်ယူထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူက လက်အုပ်ချီပြီး...

“ဒကာကြီး... ဒီသိုင်းကျွမ်းကိုတော့ ဘယ်သူမှမပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒကာကြီးကို မပေးတဲ့အတွက်လဲ စိတ်မရှိပါနဲ့။”

အဘိုးဆိုသည် ထိုကောင်းကိုကြားသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလွှဲနီရဲသွားတော့သည်။

“ကျွမ်းထ... ခင်ဗျား ခဉ်းစားလို့ ဒါဟာ ခင်ဗျားနဲ့သေရော့ရှင်ရော့ဆိုတာ သိထားစေခွင့်တယ်။”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်နှာဖျက်သွားလေ၏။ သူသည် မိမိကြံ့မာကိုနားလည်သည်။ ထိုအဘိုးဆိုနှင့်

သရဖူခြင်းသောခရိုင်၊ ဓကရာဇ် (၆၆-၇) ❀ ၁၉၉

ယှဉ်ပြိုင်ပါက သူပင် နှုံးမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားပေသည်။ ကျွမ်းထသည် မာန်မာန်ပြည့်ဝသောမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ဘာသာရေးအရ အများကောင်းစားဖို့အတွက် ကျုပ်က အနစ်နာခံမယ်၊ ငါ့ပြည်ဆင်းရဲရင်လဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။”

အဘိုးဆိုက ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

သူ့ရယ်မောသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွင့်ဖို့သွားလေသည်။

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အိဇကတော့ သေသွားဗျိုခင်ဗျားပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ခင်ဗျားကိုပါ ရှင်းပစ်ရင် အေးတာပဲ။”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက သက်ပြင်းမွဲလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ခုခံရမှာပဲ။”

အဘိုးဆိုက မဲ့ငြိုးငြိုးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုအခွမ်းကုန်ခမ်းမယ်ဆိုတာ ကျုပ်စောင့်

ကြည့်ရသေးတာပေါ့။”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုရည်လျားသော အင်္ကျီဖြင့် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးအား ရိုက်ခွဲလိုက်တော့၏။

“ဖြန်း”

သူ၏အားလှိုင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် ရင်ထိတ်သွား၏။ သူသည် နောက်သို့ခုန်ခန့် ဆုတ်ခွာသွားလေ၏။

သူသည် ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ကူးသော်လည်း လက်

တွေ့တွင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ။ ရှောင်သာရှောင်တိမ်းပေးနေရပါသည်။

အဘိုးအိုသည် အတိုလက်ရည်ဖြင့် စိုက်ပြီးသည်နှင့် ညာဘက်လက်ဝါးအညှစ် ဝန်းချိန်ကွေ့ရောက်လာတော့၏။ လက်ညှစ်သည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျန်းကျင်းသွေးကြောရှိရာသို့ ထောက်လိုက်လေ၏။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ လျင်မြန်လှသည်။

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်ပေးရပြန်လေတော့၏။ သူသည် ဘယ်ဘက်လက်ဝါးတို့တွင် အတွင်းအစွမ်းထည့်ပြီး အဘိုးအို၏ဆင်းသန့်နိုးသွေးကြောကို စိုက်ခဲ့သည်။

အဘိုးအိုနှင့် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးမှာ သိုင်းပညာအဆင့် ကွာခြားသော်လည်း ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးမှာ ထိပ်သီးဆိုင်းသမားသာဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် အဘိုးအိုမှာ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးကို ပေပေါ်တန်တန် သဘောမထားဘဲတုံ့ပြန်နေသည်။

သူသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းရှင်း ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်နေ၏။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သာသည် ပူးလိုက်စွာလိုက်ပြန်နေတော့သည်။

ချွေကွန်က သင်္ဃပင်နောက်ကွယ်မှပုန်း၍ အကဲခတ်နေ၏။ အဘိုးအို၏တိုက်ခိုက်မှုများကို အသေအချာလေ့လာနေပေသည်။ အရှေ့ကြိုလျှင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘက်မှ ဝင်ရောက် ကူညီရမည် မဟုတ်ပါလား။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ အဘိုးအိုနှင့် ကျွမ်းထဘုန်းတော် ကြီးတို့၏

တိုက်သံခိုက်သံမှအပ အခြားမည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေရာ တိုတိုခိုက်မှုအသံသာ လွှမ်းမိုးကြီးမားနေလေ၏။ ချွေကွန်သည် အဘိုးအို၏သိုင်းကွက်ကိုအသေအချာလေ့လာကြည့်၏။

အဘိုးအို၏သိုင်းကွက်မှာ အပြောင်းအလဲများလှပေသည်။ သိုင်းကွက်များသည် ထူးခြားပြီး အတွင်းအစွမ်းထည့်သည် ကိုတွေ့ရလေ၏။

၁ သို့သော် မိမိသရေလိုကုကိုတော့ မမိဘူ ချွေကွန်နားလည်လိုက်သည်။

မိမိကသာ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး တိုက်ခိုက်လျှင် ထိုအဘိုးအိုကို တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်လေ၏။

ကျွမ်းထဘုန်းတော် ကြီးကိုယ်တိုင် ထိပ်သီးသိုင်းသမားဖြစ်နေရာ မိမိနှင့် နှစ်ယောက်ပေါင်းတိုက်ခိုက်လျှင် ဤအဘိုးအိုကို မနိုင်နိုင်ရောအကြောင်းမရှိပေ။

သူက အဘိုးအိုအား အထင်သေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဆရာသုံးယောက်ထဲမှ အကောင်းဆုံးသိုင်းပညာများကိုရရှိထားခြင်းဖြစ်၍ ဤသို့တွေးခေါ်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ချွေကွန်သည် ဝမ်းကျောင်းနှင့်ပင် ယှဉ်၍ရသော အခြေအနေရှိနေ၏။

သို့သော် တိုက်ပွဲအတွေးအကြံအရာတွင် ဝမ်းကျောင်းကသာပေသည်။

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် အစွမ်းကုန်အစွမ်းတိုက်ခိုက်နေသဖြင့် အဘိုးအိုသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏ အနိုင်မရ

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သေးဘဲ ရှိနေလေ၏။

ဈေးကွန်သည် ကျွမ်းထတုန်းတော်ကြီးက စုမိနိုင်စွမ်းအားရှိ
နေသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ထိုအခိုက် သူ့နောက်မှ ချိုးချိုးညွတ်ညွတ် အသံတစ်သံကို
ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

ဈေးကွန်လည်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူပျိုတစ်ယောက်တွေ့ရ
လေ၏။

အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ မိုလင်းနုဖြစ်နေ
ကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။

မိုလင်းနုက သူ့အား လက်ယပ်ခေါ်နေပေသည်။

သူမသည် အဘိုးမိန့်နှင့် ကျွမ်းထတုန်းတော်ကြီးသိသွားမည်
ကို စိုးရိမ်သည့်အလား တိုက်ပွဲကိုအဝေးမှကြည့်ပြီး ဈေးကွန်အား လှမ်း
ခေါ်နေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သူမနှင့် မည်သည့်အရေးတကြီးကိစ္စရှိနေသနည်း။

ဤနေရာ၌ သေရေရှင်ရေတိုက်ပြဲဖြစ်နေသည်ကို သူမ သိ
ရှိသည် မဟုတ်ပါလော့။

၂၀၂

သရေပြင်သောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၃) ❀ ၂၀၃

အခန်း (၁၆)

ရန်သူလက်ချက် အသတ်ထွက်

“ဒီမိန်းကလေး အိမ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ၊ အခု
ဘယ်နှဲ့ ငါ့နောက် လိုက်လာရပြန်တာလဲ၊ ညကြီး အချိန်မတော်”

ဈေးကွန်သည် လှည့်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ ထိုသို့ပြောလိုက်မိ
၏။

“ဒီမိန်းကလေးဟာ အလုပ်လုပ်ရင် အမြဲတမ်းလျှို့လျှိုဝှက်
ဝှက်နဲ့ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ဈေးကွန်သည် အဘိုးမိန့်နှင့် ကျွမ်းထတုန်းတော်ကြီးမသိ
အောင် ပုန်းလျှိုးရင်း ခြေသံကိုလိုအောင်နင်းလျက် တဖြည်းဖြည်း
နောက်သို့ဆုတ်လာလေ၏။ သူသည် သစ်တောအစပ်တွင် မိုလင်းနု
အား တွေ့ဆုံလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းပြန်လာရတာလဲ”

မိုလင်းနုက ဈေးကွန်၏အင်္ကျီလက်စရည်ကို ဆဲသေး၏။ သူ

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာ

မသည့် လွန်စွာ ခိုးရိမ်ပူပန်နေပုံရသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းနေတာလဲ၊ ရှင့်ကို သူတို့တွေ သွားရင် ရှင် အသက်ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဈေးကွန် အံ့အားသင့်သွား၏။

“မင်း ဒီအဘိုးကြီးကိုသိတယ် မဟုတ်လား”

“ကွန်မကို မေးနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင့်ကိုတွေ့သွားရင် သူတို့က မုချသတ်မှာရှင့်၊ ရှင် ချောင်းကြည့်မနေပါနဲ့”

“ချောင်းမကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးဟာ ငါတို့ရဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကွ”

မိုလင်းနုက ခြေဆောင့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဖြစ်ပြန်၊ ဘာဖြစ်ပြန် ရှင်သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ၊ ဒီနေရာမှာ မနေပါနဲ့”

ဈေးကွန်သည် မိုလင်းနုအား တကယ်ပင် ခိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် နွေးထွေးသောအရာသာကိုစံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် မိုလင်းနုက အတင်းအကျပ်ပြန်မိုင်းနေရာ မိုလင်းနုအား သံသယမကင်းသလို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“အင်း... ဒီကိစ္စမှာ သူနဲ့များ ပတ်သက်နေသလားမသိဘူး”

ဈေးကွန်သည် စိတ်ထဲမှ ထိုသို့တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်...

“အား”

သရဖူခြင်းသောခရိုင်တော်ရပ် (၆၆-၃) ❀ ၂၀၅

ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏စွဲကျယ်လောင်သော အော်သံကြားလိုက်ရတော့သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ အသံမှာ ကြားရသူများအဖို့ ကြက်သီပေမှညင်းဆရာဝန် မဟုတ်ပါလား။

ဈေးကွန်သည် ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးအတွက် ခိုးရိမ်သွားသည်။ သူသည် အသံကြားရာသို့ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

မိုလင်းနုသည် သူ့ကိုလှမ်းဆွဲသော်လည်း မမီတော့ချေ။ ဈေးကွန်သည် ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားလေတော့၏။

“ဈေးကွန်... ဈေးကွန်... မသွားပါနဲ့”

မိုလင်းနုသည် လှမ်းအော်ဖြစ်အောင် အော်လိုက်သေးသည်။ ဈေးကွန်ရောက်ရှိသောအခါ ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်၌လဲကျလျက်ရှိနေပေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း သွေးဆင်းဆင်း ခိုခိုနေလေပြီ။

ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏ပျိုင်းဘက် အညတရအဘိုးအိုကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။ ဈေးကွန်သည် များစွာ ကြောက်ရွံ့နေသွား၏။ သူသည် ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏အသက်ကို ကယ်တင်မည်ဆိုပြီး ဤနေရာ သို့လိုက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလော့။

ယခု သူသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်တော့မည်မထင်ပါ။ သူသည် ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးအားမပူပိုက်ထောင်ပေးမိလေ၏။

ကွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးမှာ မျက်လုံးပိတ်ထားလေသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ညိုမည်းနေသည်။ သူ၏ရင်ဘတ် သက်နှစ်ခုလုံးမှာလည်း စုတ်ပြဲနေနေသည်။

ဈေးကွန်သည် မျက်ရည်ကျမိလေ၏။ သူသည် ကွမ်းထဘုန်း

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းစဉ်

တော်ကြီး သွေးများအဆက်မပြတ်ထွက်နေသဖြင့် သူသည် ရှေ့ကျိုး သွေးကြောနေရာသို့ လက်ဖြင့် တောက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှိပ်ကပ်သွေးကြောနေရာကို လက်ဖြင့်အသာ ပွတ်ပေးလိုက်သည်။ တေမူကြသောအခါ ငွေမီးထဲဘုန်းတော်ကြီး သည် သတိရလာလေတော့၏။

သူ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်အဆင်း ကင်း မဲ့နေချေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှောင်လင့်ခွက်ကင်းစွာဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက် သည်။ သတိရလာပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့နှိုးနှောက်ထဲမှ ဆင်ခြင် တုံ့တရားမရှိပါချေ။

သူ့မျက်နှာမှာ အကြောဆွဲနေသဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှ ကြွက် သားများတုန်လှုပ်နေပါသည်။ ထိုအခါ ချူကွန်သည် ဆရာတော်၏ ပေစေ့သွေးကြောနေရာကို အသာအယာ တောက်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ဆရာတော်သတိကောင်းစွာရလာစေရန် ချူကွန်က ကြိုး စားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် နားနားသို့ကပ်ပြီး တီးတိုးပြော လိုက်၏။

“ဆရာတော်... တပည့်တော်ပြောတာ ကြားသလားဟင်”

ချူကွန်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသဖြင့် သူ့အသံသည် တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူသည် နှစ်ပေါင်းဆယ့်ရှစ်လုံးလုံး နှိုးနှုန်းဘုရား ကျောင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် လုံး သက်တမ်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုအောက်၌ သူသည် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါ လော။

သရဖူခြင် သောသိုင်းစကရောင်း (စဉ်-၃) ❀ ၂၀၇

ထို့ကြောင့် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးကို သူ အလေးစား အ ကြည်ညိုဆုံးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် သုံး ထောင်မျှရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်ကိုရင်များကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

စေတနာ၊ ဓမ္မတာဖြင့်အုပ်ချုပ်လမ်းညွှန်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွမ်းထ ဘုန်းတော် ကြီး၏ဂုဏ်သတင်းမှာလည်း များလှ ခဲ့ရပါသည်။

သူသည် ထိုအခါအခွင့်အလမ်းသောတစ်ကို ခွန်မန်ပြီး သိုင်း လောကတည်းမှာသော ခုကပင်လယ်တွင်းသို့စုန်ဆင်းခြင်းဖြစ်တော့ သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အသက်ပင် သေဆုံးရမည်ကဲ့သို့ ရှိနေလေ ၏။ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသည် သတိကောင်းစွာရလာပြီ ဖြစ် တော့သည်။

သူသိမ်းဆည်းထားသော ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို အ ဘိုးအိုကိုလှူယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူသတိရလာသည်။ သူ သည် ချူကွန်က သူ့အားပေးပို့ထားသည်ကို တွေ့ရ သောအခါ အံ့သြသွားသည်။ သူက ချည်ခဲ့သောလေသံဖြင့်...

“ကိုရင်ချူကွန် မဟုတ်လား”

ချူကွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာတော်”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးက...

“ငါဟာ မင်းကိုတွေ့ရတော့ အတော်အံ့သြတယ်”

သူက ဆက်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ့အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မင်းတွေ့လိုက်ရင်မဟုတ် လား၊ ဘာမှခုံးကွယ်ထားရောလဲ မလိုတော့ပါဘူးတော်”

၂၀၈ ❀ စာတ္တသိုလ်နလင်းအောင်

အူကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

ကျမ်းထာသည် သက်ပြင်းအူလိုက်လေ၏။

“ငါ့ရက်တယ် အူကွန်၊ ငါ့အလုပ်ဟာ အားလုံးကိုနိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ဖို့ဆောင်ရတဲ့အလုပ်ပါ။ အခုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်က ရပြည်ကို ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီလေ”

အူကွန်သည် ဆရာတော်၏စိတ်ထိခိုက်စွာပြောကြားနေသံကိုကြားရသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သို့သော် ဆရာတော်အား နှစ်သိမ့်ရန် စကားလုံးများ ရွာမရပါချေ။

ကျမ်းထာဘုန်းတော်ကြီးက ဆက်၍ပြောလေ၏။

“အီစ သေဆုံးသွားတာဟာ ငါ့အတွက် ရှေ့နိမိတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ငါသတိမပြုမိတာဟာ ငါ့အမှားပါ။ ငါလဲ အီစလမ်းခွေကို လိုက်ရမယ်ဆိုတာ သတိပြုမိဖို့ကောင်းတယ်”

ဆရာတော်က ဆက်၍ပြောလေ၏။

“အူကွန်... မင်း ဘာသာရေးကိုစွမ်းဆောင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် တတ်ထားတဲ့သိပ္ပံပညာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တော့၊ ငါ့ဘဝမှာတော့ မင်းလိုမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အခုတော့ ငါ့အတည်ငြိမ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားပါပြီ။ နီးရိမ်ကြောင့်ကြံခြင်းလဲ မရှိတော့ဘူး။ ခေါ်သဖြန်ခြင်းလဲ မရှိတော့ဘူး။ သေရတော့မယ့်အဖို့နဲ့ကို ရောက်နေပြီပေါ့လေ”

အူကွန်သည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကုလုင်...

“ဆရာတော်ကိုလုပ်ကြံတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ကျမ်းထာဘုန်းတော်ကြီးက မချီပြီးပြုံးလိုက်ပြီ...

သရေခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (ဇွဲ-၃) ❀ ၂၀၉

“မေမေပါနဲ့လေ... မင်း လက်စားချေမလို့ မဟုတ်လား၊ ခါတုန်းကို ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝထည့်မထားပါနဲ့၊ မင်းခေါင်းထဲက နည်းနည်းကလေးမှမကွန့်အောင် ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ခုနက အဘိုးကြီးကိုမေ့ပစ်ရမယ်ဟုတ်လား”

“မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

“အိဇးကျန်နယ်က အဘိုးကြီးကို တပည့်လုံးဝမမေ့နိုင်ပါဘူး”

ကျမ်းထာဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုအဘိုးအိုအကြောင်း ထပ်မံမပြောတော့ချေ။

“ငါ သွားရတော့မယ်၊ ငါ သွားပြီးရင် ငါ့အလောင်းကိုချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကိုယူသွားပါ။ ငါ့ပျောက်သွားတော့ သို့လော... သို့လော ဖြစ်နေကြတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့အလောင်းကိုမြင်ရင် အားလုံးရှင်းရှင်းလင်း လင်းလင်းဖြစ်သွားကြပါလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကိုမေ့ရင် မင်းအနေနဲ့ မသိဘူးလို့သာပြော၊ လမ်းမှာတော့လို့ အလောင်းကိုကောက်ယူလာတယ်လို့ပဲ ပြောပါ”

“မှန်ပါဘုရား”

ဆရာတော်သည် မချီပြီးပြုံးလိုက်ပြီ...

“ငါ့အဖို့အဖို့နဲ့ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲ ရှိနေချင်ပါတယ်”

အူကွန်သည် မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာလေ၏။

“စိတ်ဓူပါ ဆရာတော်၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းထဲ အရောက်ပို့ပေးပါမယ်ဘုရား”

ကျမ်းထာဘုန်းတော်ကြီး၏မျက်နှာ၌ ပြုံးယောင်မသွား

၂၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လေ၏။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ခုကို ရှိုက်လိုက်သည်။ သွေးများ တစ်မျက်ထိုးအနံ့သည်။ ချွေကွန်သည် ကျွမ်းထဆရာတော်ပျံလွန် တော့မည်ကို ခိုဝံ့မိလိုက်၏။

“ဆရာတော်... ဆရာတော် မျက်လုံးမှင့်ကြည့်ပါဦးဘုရား”
သို့သော် ကျွမ်းထဆရာတော်သည် မျက်လုံးမှင့်နိုင်ခြင်းမရှိ တော့ပါ။ ဆရာတော်၏နှုတ်မိမ်းသည် တလွပ်လွပ်ဖြစ်နေသည်။ တစ်နံတစ်ရာကိုပြောချင်၍ နှုတ်မိမ်းလွပ်နေခြင်းဖြစ်ပုံရ သည်။ ထိုစဉ် ဆရာတော်ထုံမှ ကောသလထွက်လာသည်။
“တုထိပါ... တုထိပါ”

ထိုကားလုံးနှစ်လုံးထွက်လာပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်သည် ခေါင်းပိုက်နီကံကျသွားလေတော့သည်။ ဆရာတော်သည် ချွေကွန်၏ ရင်ခွင်အတွင်း၌ ပုံလွန်တော်မူ ရှာလေပြီ။

ချွေကွန်လည်း ချွေခွေ ငိုကြွေးလေတော့၏။ ကံကြမ္မာသည် ရက်စက်လှပါပေ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ လမ်းမှားသွားခြင်းမပြုပါ။

လူတစ်ယောက်သည် လမ်းမှားကိုသွားပြီး နောင်တရသွား လျှင်လည်း ထိုသူအား ထိုက်သင့်သောအပြစ်ခံစားပေးသည်သာ ဖြစ် ပါတော့သည်။ နောင်တရသဖြင့် အပြစ်မှခွင့်လွတ်သည်ဟု မရှိပါချေ။

ချွေကွန်သည် အာရပ်ရေ ငိုကြွေးပြီးနောက် ကျွမ်းထဘုန်း တော်ကြီး၏အလောင်းကို ပန်းပျော်ထမ်းတင်လိုက်သည်။ သူသည် ဖျင်းကုန်ဘုရားကျောင်းဝင်းဘက်သို့ လျှောက်လေတော့၏။

“တုထိပါဘုရား... ဒီလူယုတ်မာပဲဖြစ်ရမယ်”

ချွေကွန်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေတော့၏။

“တုထိပါဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဝတ်ရုံ

သရေခြင်သောသိုင်းဝတ်ရုံ (၄၆-၃) ❀ ၂၁၁

ကြီးက ခြေထောက်အထိ ဖုံးနေတာကိုး သူက ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေ တယ်ဆိုတော့ လူအများကိုမသိစေခွင့်လို့ ဝတ်နံ့ကြီးကိုခြေထောက် ဖုံးအောင် ဝတ်ထားတာပဲ”

ချွေကွန်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“တုထိပါ... ခင်ဗျားကတော့ အကြွေးတွေများနေပြီ”

ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးအလောင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အေးစက်သွားနေပြီ။ ချွေကွန်သည် ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲသို့ တိတ်တ ဆိတ်ဝင် ရောက်သွားလေ၏။ သူသည် ဤအလောင်းကြီးကို မည် သည်နေရာ၌ ထားရမည်နည်း။

သူသည် အကြံရသွား၏။ ဆရာတော်၏အလောင်းကို ဘု ရားကျမ်းစာခန်းထဲ၌သွားထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဘုန်း တော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် အိပ်မောကျနေဆဲသာ ရှိကြ လေ၏။

ချွေကွန်သည် အလောင်းကိုထမ်းကာ ဘုရားကျမ်းစာခန်းထဲ သို့ ဝင်လာလေ၏။ အခန်းထဲ၌ မီးအိမ်တစ်ခုထွန်းထားသည်။ လေတိုက်သောအခါ မီးအိမ်၏မီးများသည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေ တော့သည်။

ချွေကွန်သည် ကွက်လပ်တစ်ခု၌ ဆရာတော်၏အလောင်း ကို ထွင်းလိုက်၏။ သာမန် လူသားများအဖို့ အလောင်းတစ်လောင်း နှင့် မမှီဝဲမသုန်အလင်းရောင်အောက်၌ ကြောက်ရွံ့မိမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချွေကွန်ကမူ မကြောက်ပါချေ။ သူ့အဖို့က ကာလကတည်းက သူ့အား စောင့်ရှောက်ခဲ့သောဆရာတော်ဖြစ်စဉ် ကတစ်ကြောင်း သိုင်းပညာတတ်သောသိုင်းပညာရှင်ဖြစ်နေသည်က

တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ချစ်ကွန်သည် မကြောက်ရွံ့ခဲ့ချေ။

ဘုရားကျမ်းစာခန်းသည် လူအသွားအလာနည်းသောအခန်းဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ သန့်ရှင်းစင်ယုံကျော်သောအချိန်အမျိုးမျိုး ဝိဇ္ဇာလင် လူအသွားအလာမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘုရားကျမ်းစာခန်းကိုအလောင်းထားရန် ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ချစ်ကွန်သည် အလောင်းကိုမှီထားပြီးနောက် ဘုရားကျမ်းစာခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကိုအသာအယာဖြင့်ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်၏အလောင်းကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး သူ့အဆောင်သို့ ဖြန်လာခဲ့တော့၏။

သူသည် သူ၏ကွပ်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ သတိရသဖြင့် သူ၏သင်္ကန်းအင်္ကျီကို လဲလိုက်ရသည်။ မလဲလျှင် သွေးကွက်များ စွန်းထင်နေသော သူ့အင်္ကျီကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုးမေးခွန်းထုတ်ကြပေတော့မည်။ သူသည် မိုလင်းနုကို သတိရလာလေ၏။

“မိုလင်းနု ဘယ်တုန်းကများ ထွက်သွားသလဲမသိဘူး။ သူထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုပြောဖို့ ကောင်းပါတယ်။”

သူသည် မိုလင်းနုကို သံသယမကင်းဖြစ်လာလေတော့၏။

“မိုလင်းနုက ငါ့ကိုအိမ်နုရောက် တွင်တွင်နှင်ထုတ်နေတာဟာ ဘာသဘောလဲ။ ကြမ်းတမ်းဆရာတော်ကို ငါဝင်ကယ်မှာ မိုးရိပ်လို့လားမသိဘူး။ တကယ်လို့ သူ့သာ ငါ့ကိုခေါ်ပြီး စကားပြောမနေရင် ကြမ်းတမ်းဆရာတော်ကို ငါကယ်နိုင်မှာသေချာတယ်။ အခုတော့ ငါ့ကိုချောင်းမကြည့်ပါနဲ့။ ဒီနေရာက ဖြန်ဖြန်ထွက်သွားပါ။ သူ အချည်းပြော နေတယ်။ မိုလင်းနု မရှိသေးဘူး။”

သူသည် အထပ်ထပ် စဉ်းစားလေလေ၊ မိုလင်းနုအပေါ်

သံ သယရှိလေလေ ဖြစ်လာတော့သည်။

သူက ခေါင်းယပ်ညည်းညည်းလေ၏။

“ဟိုဟာက ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်တယ်။ ဆရာတော်ကိုသေစေချင်တဲ့စိတ်ထားမျိုးကိုထားရင် သူများတော့ မပေါ့”

သူသည် အိပ်မောကျနေသော ဟိုရင်လေးများကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

“သူတို့ ဘာမှမသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ အမှကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်နိုင်မှာ၊ မိုရင် သူတို့အိပ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူသည် လိုသို့တွေးရင်း ကွပ်ပုခံပေါ်လှဲချလိုက်လေ၏။

ချစ်ကွန်သည် ကွပ်ပုခံပေါ်၌အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဟိုလူသည် လိုမဲ့ ဖြစ်နေလေတော့၏။

၁၈၈

၂၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၁၈)

ဆရာတော်၏ရာဇနီ

နနက်စောစောတွင် တာဝန်ရှိသောဘုန်းတော်ကြီးများသည် အရေးကြီးသည့်မျက်နှာထားများနှင့် ဆရာတော်ရှိသည့်အဆောင်သို့သွားနေကြလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ သွားခြင်းမျိုးကို ဘုန်းတော်ကြီးများ ကိုရင်များအနေဖြင့် တွေ့ကြုံခံလေ့ပေသည်။ အလွန်အလွန် အရေးကြီးသော အခါမှသာ ထိုဘုန်းတော်ကြီးအပါးသုံးဆယ်ခန့်နှင့် ဆရာတော်သည် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလေ့ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် မည်သည့်ဘုန်းတော်ကြီး မည်သည့်ကိုရင်မျှ ဆရာတော်၏အဆောင်သို့မသွားကြရပေ။ ကြီးကြပ်ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့သည် ဆရာတော်၏အဆောင်ရေ၌ စောင့်ကြပ်နေကြပေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်ကိုရင်များသည် တီးတိုး တီး

သရဖူခြင်းသောဆိုင်ခက်ရာဇ် (၉၆-၃) ❀ ၂၁၅

တိုးနှင့် သမန်ပိုးလုပ်ကြလေတော့၏။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး နေမကောင်းလို့များလား မသိဘူး ဆရာတော်က နည်းနည်းချွေချွတ်တယ်၊ ပျံလွန်ခွင့် ပျံလွန်နေမှာ”

ကိုရင်လေးအဖို့သည် မသိဘဲနှင့် လျှောက်ပြောနေကြလေ၏။ အဖို့ကမူ...

“မဟုတ်ဘူး... ဝါဠုန်ကြီးဘုန်းတော်ကြီးတွေစုပြီး တရားဝင်မလို့နဲ့တုတယ်”

အဖို့ကလည်း ရမ်းသန်းပြီး ပြောလေ၏။

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကျောင်းဆင်းထဲမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲဆိုတာ တိုင်ပင်နေကြတာပဲဖြစ်ရမယ်”

ချွေလွန်ကမူ မိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ တာဝန်ကျဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကျမ်းတဆရာတော်၏အလောင်းကိုတွေ့ရှိသွားသဖြင့် ဤသို့အရေးပေါ် အစည်းအဝေးကျင်းပခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

အဖို့နဲ့အတော်ကြာသည်အထိ ထိုတာဝန်ကျဘုန်းတော်ကြီးများသည် ထွက်မလာကြချေ။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် အခြေအနေကို ရင်တမမနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

မကြာမီ အဆောင်ထဲမှ တာဝန်ကျဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ထွက်လာပြီး သီးခြားတာဝန်ရှိသူများအား တစ်စုံတစ်ရာကာဝန်ခံလေသည်။ ထို့နောက် အဆောင်အသီးသီး၌ ဆရာတော်၏အမိန့်ကို ကြားသိစေကြသည်။

၂၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

“ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲမှ အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်လည်း ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့မထွက်ရ။ ကျောင်းဝင်းတံခါးကိုလည်း ပိတ်ထားရမည်။ တာဝန်မကျဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပင် ကျမ်းစာများကို ကျက်မှတ်ကြရမည်။”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏အမိန့်ကြောင့် အာလုံးရုတ်ရုတ်သံသ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် မည်သည့်အရေးအခင်းမှန်း မသိရဘဲ ခြေချုပ်မိကုန်သည်။

အလွန်ခြေများသော ချွေကွန်သည်ပင်လျှင် ခြေချုပ်မိသွားလေ၏။ ကျောင်းဝင်းတံခါးပိတ်ပြီး တာဝန်ကူဘုန်းတော်ကြီးများလည်း တက်တက်ကြွကြွစောင့်နေကြသဖြင့် ချွေကွန်မှာ ဘယ်မှာမသွားနိုင် မလာနိုင်ဖြစ်ရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကိုရင်လေးများသည် ကိုယ့်အဆောင်ထဲ၌ ကိုယ်နေနေကြပြီး စကားပြောပြောဆိုနေကြတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် မှန်းမတည့်မီ ဆွမ်းစားဖို့နဲ့ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ဆွမ်းစားဖို့၌ မည်သို့ပြုမူမည်ဟု အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာမရှိသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်ကိုရင်များသည် ဆွမ်းစားဆောင်သို့ သွားကြလေတော့၏။ အဆောင်ထဲရောက်သောအခါ အာလုံးပင်အုံအာသင့်မိကြလေတော့၏။

ဆွမ်းစားဆောင်ထဲ၌ မည်သည့်အစားအသောက်မျှ မရှိဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ဤသို့ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဘူးမဲ့သဖြင့် ဘုန်းဆတ်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ပြောဆိုနေကြတော့၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဝေကရား (၄၆-၃) ❀ ၂၁၇

ထိုစဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏အမိန့်ထပ်မံ ကျလာလေ၏။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းစားဆောင်သို့ကြွလာမည်။”

ဤသည်မှာလည်း မကြားဖူး၊ မဖြစ်ဘူးသော အဖြစ်ထူးပါပင်။ ဆရာတော်သည် မည်သည့်အခါမျှ ဆွမ်းစားဆောင်သို့မကြွရောက်ခဲ့ဖူးပါစေ၊ ယခင် အစဉ်အဆက်ကလည်း မကြွရောက်ဖူးကြစေ၊ ထို့ကြောင့် အားလုံးသည် အမျိုးမျိုးဝေဝခံပြောဆိုနေကြတော့၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

အချက်ပေး အုန်းမောင်းခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဝေဝခံနေကြသောဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ဘေးဘက်ဝန်းကျင်သို့ကြည့်ကြလေ၏။ သို့သော် မည်သူမျှမလာကြစေ၊ မလာသဖြင့် စကားပြောမည်ပြုလုပ်လိုက်သောအခါမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါး၏လျက် ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ဆရာတော်နောက်မှ တာဝန်ကူဘုန်းတော်ကြီး အပါးသုံးဆယ်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။

ထို့ပြင် ဘုန်းတော်ကြီးအသံပါးသည် ခေါင်းတလားတစ်လုံးကိုထပ်ပြီး ဝင်လာကြသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများအားလုံး အံ့ဩသင့်သွားကြတော့၏။

ထိုခေါင်းတလားကိုရွှေသင်္ကန်းဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားပါသည်။ အထဲ၌ မည်သည့်အလောင်းပါသည်ကို ချွေကွန်မမြင်ပါ။ မည်သူ

၂၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

မျှမသိကြချေ။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အသစ် အသက်မြောက်ဆယ်နှစ်မှသာ ရှိသေးပြီး ကျွမ်းကျင်ဆရာတော်ထက် သက်တော်ငယ်သည်။ သို့သော် ဆရာတော်၏သိက္ခာ သမာဓိမှာ ပြည့်ဝပြီး အလွန်တည်ကြည်စွာ ကောင်းပြောဟတ်သဖြင့် ဆရာတော်၏ကောဇာကို နားထောင်ရသူများမှာ ခေါင်းတည့်တည့်တတ်ဖြင့် ရှိတတ်ပေသည်။

ဆရာတော်သည် သေသေသွယ်သွယ်ဖြစ်ပြီး မေးစေတွင် ဖြူဖွေးသောမုတ်ဆိတ်မွှေးများ ရှိနေပေ၏။ မျက်ခုံးမွှေးများမှာလည်း ဖြူဆွတ်နေသဖြင့် ဆရာတော်သည် ရှိရင်းအသက်ထက် ကြီးသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ဆရာတော်အား ဖြိုနု၍လိုက်လာသော ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးမှာ စိပ်ပုတီးများကိုကိုယ်နီဆွထားကြပြီး သင်္ကန်းနီများကို ခြုံထားကြလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ မြင်ကွင်းမှဘုရားသို့ သို့မဟုတ် အခြားအရာကို ကြိုးဖျားတွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသောမြင်ကွင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ အလွန်ကြီးကျယ်သော အရေအခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးများသည် စိပ်သွားကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ တီးတိုးတီးတိုး သမန်းပိုးမလုပ်ကြတော့ဘဲ ငြိမ်သက်၍နေကြလေတော့၏။ လူသုံးထောင်မျှသည် ကောင်းလုံးဝမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

ခေါင်းတလားကို ထမ်းလာသည့် ဘုန်းတော်ကြီးဆယ်ပါးသည် ခေါင်းတလားကိုခင်းမြင့်ပေါ်မှာ ချထားလေ၏။ ထိုဘုန်းတော်

သရေချင်း သောသိုင်း စကလား (၆၆-၇) ❀ ၂၁၉

ကြီးများ၏မျက်နှာများမှာ အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည့်မျက်နှာများ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာတော်သည် အေးဆေးစွာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးတို့... ဒီနေ့ အရှင်ဘုရားတို့ကို ဆွမ်းစားဆောင်မှာတွေ့ကြပြီ တပည့်တော်က အစီနီခွဲလိုက်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ ဆွမ်းစားဆောင်လဲရောက်လာရော၊ ဘာမှစားစရာမတွေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒါကိုလူးတယ်လို့ မထင်ဘူးလား၊ အရှင်ဘုရားတို့”

ဆရာတော်သည် သုံးထောင်မျှရှိသော ရဟန်းသံဃာအုပ်စုကြီးကို ဖြေကြည်လိုက်၏။ အားလုံးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြပါသည်။ ဆရာတော်က လေးနက်တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“တပည့်တော် ပြောပါမယ်၊ ဒီနေ့လဲ ဘာစားစရာမှ မရှိပါဘူး မနက်ဖြန်လဲ စားစရာမရှိပါဘူး။ သန့်ဘက်ခါလဲ စားစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။”

ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ အသက်အရွယ်မရွေးဖြစ်၍ ဆရာတော်၏စကားသည် ထိခိုက်ဟန့်မရှိသော်လည်း ကိုရင်လေးများမှာမျှ မျက်နှာညိုသွားကြသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဆက်လက်၍ပြောဆိုသည်။

“တပည့်တော်တို့ သုံးရက်တိုင်တိုင် ဆွမ်းမစားဘဲနေကြမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေကြရတာပဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် ဆရာတော်၏စကားကို နားစွင့်နေကြ၏။

၂၂၀ ❀ တရုတ်သီလင်းခေလင်းအောင်

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ အရင်ဆန်းဆုံးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်တင် မကပါဘူး အလေးစားဆုံး အကြည်ညိုဆုံးပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပေပါတယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မည် သူဖြစ်မည်ကို ခဉ်းစားနေကြသည်။ ခဉ်းစား၍မရပေ။ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက်လည်း စူးစမ်းဝေဖြန်းခြင်းမပြုကြသဖြင့် ခန်းမကြီး သည် လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့၏။

ဤသို့တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် ချင်းကျန်း ဘုရားကျောင်းကြီး၏သံမဏိစည်းကမ်းချက်ကြီးကိုထုတ်ဖော်ပြသည်နှင့် တူလှပေတော့သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ခေါင်းတလားဆီသို့မျက်လုံး တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး ကြေကွဲစွာ ဆက်ပြောလေ၏။

“အရှင်ဘုရားတို့ ခဉ်းစားမိကြပါပြီလား”

ဆရာတော်သည် တည်ကြည်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေ ၏။ မည်သူမျှမပြေကြပေ။

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို အရှင်ဘုရားတို့ခဉ်းစားလို့မရမယ့်သာ မရ သေးတာ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရဟန်းသုံးယောက်ကို ရင်ဝယ်သား ကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ချင်းကျန်းဘုရားကျောင်းရဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

အာမေဠီတံသီများသည် ဆူညံသွားလေ၏။ ဆွမ်းစား ဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်ကိုရင်မှုစသည် လှုပ်လှုပ်

သရဖူခြင်းသောသီလင်းခေလင်း (၆၉-၃) ❀ ၂၂၁

စွန့်ပြန်သွားလေတော့၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် လက်မြှောက်လိုက်၏။ အ သံများ တိတ်ဆိတ်နေရန် အမျက်ပြလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုအခါ လှုပ်လှုပ်စွန့်ပြန်နေသောအသံအားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

“အရှင်ဘုရားတို့အားလုံးဟာ ကျွမ်းထဆရာတော်ပျောက် ဆုံးသွားပြီလို့ ထင်နေကြပါတယ်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကျွမ်းထဆရာတော်ဟာ အပေါ်ဆောင်မှာတက်ပြီး တရားကျင့်နေ တာပါ”

ဆရာတော်က ဆက်၍ပြောလေ၏။

“မနေဘုန်းက ကျွမ်းထဆရာတော်ဟာ သူ့ရဲ့တရားကျင့် ခဉ်းပေါက်မြှောက်အောင်မြင်ပြီးဆုံးသွားတဲ့အတွက် ပျံ့လွန်တော်မူ သွားပါပြီ”

ဆရာတော်၏စကားအဆုံးတွင် ချွေးကွန်အပါအဝင် ဘုန်း တော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် ငိုကြွေးမိကြတော့၏။ တရားပြည့် ဝသု ဘုန်းတော်ကြီးအနည်းအကြည်းသာ မငိုကြွေးဘဲမျက်နှာများ မကောင်းဘဲ ခေါင်းငိုက်နှိုက်ပူထိုင်နေမိကြတော့သည်။

အချို့ဘုန်းတော်ကြီးများမှာမူ လက်အုပ်နှိလျက် ဆရာ တော်အတွက် ဆုမွန်ကောင်းစကောင်းပေးကြလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က အားလုံးငြိမ်သက်ရန် မြှောက်အမျက်ပြလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နားထောင်ကြပါ။ ကျွမ်း

၂၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ထဆရာတော် တရားပေါက်သွားတယ်ဆိုတာ အလွန်မင်္ဂလာရှိတဲ့သတင်းပါ။ ဒါဟာ ဘာသာရေးလိုက်စားတဲ့လူတိုင်း နံပြနမူနာအတုယူသင့်တဲ့အဖြစ်အပျက်ပါ။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ဟာလဲ ဘုရားဟောစာပေကျမ်းဂန်များကို ပိုပြီးသင်အလေ့ကျက်ကြပါ။ ဆရာတော်ကျမ်းထက် အတုယူပြီး ပိုမိုအားထုတ်နေခွင့်ပါတယ်။

ဆရာတော်သည် ဘေးသို့ဖယ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်အား ခြံရံလိုက်ပါလာသော ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးလည်း ဘေးသို့ဖယ်လိုက်ကြသည်။ နောက်မီ တာဝန်ကျဘုန်းတော်ကြီးအပါး သုံးဆယ်နှင့် ခေါင်းတလားထမ်းလာသည့် ဘုန်းတော်ကြီးဆယ်ပါးတို့ပါ ဘေးသို့ဖယ်၍ ရပ်လိုက်ကြတော့သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က...

“အခု... အရှင်ဘုရားတို့ဟာ ကျွမ်းထဆရာတော်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကိုပူးမြော်နိုင်ကြပါပြီ။ ဆရာတော်ဟာ တရားကိုကြီးကြီးစားစားလေ့ကျင့်တဲ့အတွက် ရုပ်အနည်းငယ်ကုသွားဟန်တူပါတယ်။ က... က... ဘုန်းတော်ကြီးမို့ကိုရင်များ ဆရာတော်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ပူးမြော်ကြပါ။”

ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးသည် ရွှေသို့တက်လာပြီး ရွှေသင်္ကန်းကိုဖယ်ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းတလားပျဉ်စုပ်ကို ဖယ်ထုတ်ကာ သောအခါ ကျွမ်းထဆရာတော်၏ရုပ်ကလာပ်သည် ပေါ်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ သုံးထောင်မျှသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် တန်းပြီးအလောင်းကိုပူးမြော်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုရာတွင် အသံစလံဟူ၍ တစ်ခဏကလေးမျှ

သရဖူငြိမ်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (ခန့်-၃) ❀ ၂၂၃

မထွက်ချေ။ ဤသည်မှာ နှင်းကုန်းဘုရားကျောင်း၏စည်းကမ်းသေဝပ်မှုကို ပြသခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဣန္ဒြေတစ်ယောက်သာ ဤအဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှ လွတ်လပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ ညတက်ထွက်သည့်အခါတွင်လည်း တာဝန်ကျဘုန်းတော်ကြီးများကို ရှောင်ပြီးထွက်သဖြင့် ညဘက်၌ သူမရှိသည့်အခါလည်း ကိုရင်လေးနှစ်က တာဝန်ကျဘုန်းတော်ကြီးများကို မဝတ်ကြားကြတော့ပါ။

ဣန္ဒြေသည်လည်း လူတန်းရှည်ကြီးတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သွားလေတော့၏။ သူသည်လည်း အလွန်ကျလိုက်သွားရာ သူ့အလှည့်ရောက်သောအခါ ကျွမ်းထဆရာတော်၏မျက်နှာကို ပူးတွေ့ရလေတော့၏။

ဣန္ဒြေသည် ဆရာတော်မှာကြားခွင့်များကို ပြန်လည်သတိရမိလေ၏။

“ဆရာတော်ဘုရား... အခု တပည့်တော်က တွေ့ခဲ့တဲ့အတွေ့မျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘုရားကျမ်းစာခန့်ထဲမှာ အရှင်ဘုရားကိုသွားထားလိုက်တဲ့အတွက် အများအပြင်မှာ အရှင်ဘုရားဟာ ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့အနေအထားဖြစ်သွားပါပြီ။ တပည့်တော်တာဝန်ကျေပါတယ်နော်။ တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။”

ဣန္ဒြေသည် ဆရာတော်၏ရုပ်ကလာပ်ကိုပူးမြော်ရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျမိလေ၏။

ဣန္ဒြေတင် မျက်ရည်ကျသည်မဟုတ်။ အခြားဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များပါ မျက်ရည်ကျနေကြသဖြင့် ဣန္ဒြေ၏အထူးအဆန်းဖြစ်မနေတော့ချေ။

၂၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

ကျွမ်းဝင်ဆရာတော်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အေးဆွမ်းသော အပြုံးကလေးတစ်ခုပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း... ဆရာတော်ဟာ အများအကျိုးအတွက် သူက အနစ်နာခံတာပါ။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ ဘယ်လိုနေကျနိုင်မှလဲ”

ဤသို့ဖြင့် ဆူကွန်သည် ဆွမ်းစားမဆောင်မှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် သုံးရက်လုံး လုံးဆွမ်းမစားရသည့်အတွက် အနည်းငယ်မူသည်းညှာခြင်း မရှိကြချေ။

သူတို့သည် ကျွမ်းဝင်ဆရာတော်ကိုလေးစားကြည်ညိုကြသည့်အလျောက် ဆရာတော်အတွက်ရည်ရွယ်ပြီး ဆွမ်းသုံးနှစ်တိတိကို အငတ်ခံကြလေ၏။

ဆရာတော် တရားပေါက်ပြောက် အောင်မြင်သွားသည်ဟု သူတို့ယုံကြည်ကြသော်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကိုမူ မပျောက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေကြတော့သည်။

(စာစဉ် - ၃) ခြီး၏။

(စာစဉ် - ၄) ဆတ်လတ်တော်ဈာန်

တက္ကသိုလ် နေ့လင်းစာအုပ်

